Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel | Title:	Poesier
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : C. A. Reitzel, 1836-1838
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Poesier

af

Fr. Paludan-Müller.

Anden Deel:

Fyrste og Page. Poetiske Fortællinger. Blandede Digte.

Kiøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1838.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side.

Fyrste og Page, Skuespil . . . . . 1.

Poetiske Fortællinger:

Beatrice . . . . . 169.
Vestalinden . . . . . 201.
Slaven . . . . . 235.

Blandede Digte:

En Drøm . . . . . 269.
Lucifers Fald . . . . . 277.
Sorgen . . . . . 288.
Dandsemusik . . . . . 302.
Nattevagt . . . . . 306.
Gjensyn . . . . . 308.
Paa Møens Klint . . . . . 311.
St. Helena . . . . . 315.
Grevens Død . . . . . 321.
Tankefuld . . . . . 330.
Bondens Syn . . . . . 332.
Pocalen . . . . . 335.
Donna Rosa . . . . . 338.
Seiladsen . . . . . 377.
Vaaren . . . . . 379.

Side.

Tilbagefald . . . . . 381.
Bella Donna 383,
Billedet . . . . . 386.
I en Stambog . . . . . 389.
Dødens Hule . . . . . 390.
Gravlægning . . . . . 391.
Den Hedenfarne . . . . . 394.
Til Luna . . . . . 396.
En Sommernat . . . . . 297.
Perlen . . . . . 398.
Det store Værksted . . . . . 400.
Den ottende Konst . . . . . 416.

Fyrste og Page.

Skuespil i 3 Acter.

Den geniale Konſtnerinde

Fru **Johanne Luiſe Heiberg**

tilegnet.

Personer.

Aurora, Fyrstinde af Provence.
Alexander, Hertug af Savoyen.
Grev Robert af Anduze.
Balliot, Marschal.
Lysander, en Hofmand.
Carocco, en gammel Ridder.
Billo, Syngemester.
Cilius, Staldmester hos Grev Robert.
Felix, Page.
Felicia, hans Søster.
Raadsherrer, Damer, Riddere og Soldater.

Handlingen foregaaer i Provence, ved Fyrstinde Auroras Hof.

Første Act.

Første Scene.

(Et Forværelse. **Carocco** og **Billo** træde ind, hver fra modsat Sidedør, med et Papir i Haanden, hvori de læse medens de af og til staae stille. Uden at see op, gaae de mod hinanden til de støde sammen midt paa Scenen. Begge see pludselig iveiret og træde tilbage.)

Carocco.

Aha, Hr. Billo!

Billo.

Hr. Carocco!

Carocco.

Min ædle Ven!

Billo.

Min tappre, fortræffelige Ridder!

(De trykke hinanden i Haanden.)

Carocco.

Undskyld min Paatrængenhed, men jeg var saa

fordybet i Læsning af dette høist tiltrækkende Document.

Billo.

Undskyld ogsaa min Paatrængenhed, men jeg kunde ikke vende Øinene fra dette velsignede Papir.

Carocco.

For tusinde Diævle! Turde man spørge, hvad dette Papir forkynder?

Billo.

For alle Helgene! Turde man blive deelagtig i dette Documents Indhold?

Carocco.

Hvorfor ikke, min capitale Ven! Det er Marschallens Program i Anledning af de store Festligheder.

Billo.

Høist mærkeligt! Det samme er Indholdet af mit Papir, og var just Gjenstand for mit omhyggelige Studium.

Carocco.

O, min kjære Billo! Hvilke Udsigter for de kommende Dage! Alle geistige og corporlige Nydelser; Alt hvad det Tørre og Vaade kan frembringe til Trøst og Oplivelse for en gammel, forsøgt Krigsmand —

Alt har vi ivente. Ved Mars! jeg vilde ønske jeg var et Amphibium, at jeg paa eengang kunde svælge i to Elementer.

Billo.

Jeg deler Jer Henrykkelse, min ærede Ven. Men sandt at sige, kan vi ogsaa trænge til lidt Opmuntring. Siden den salig Fyrste døde, har vi jo levet som i Kloster. Prindsesse Aurora — forresten en høist udmærket Dame — Gud bevare's! — synes aldeles ikke at finde Smag i de sandselige Glæder, der dog alene kan holde Liv og Humeur i Folk.

Carocco.

Ja, det er sandt. Tænk Jer bare! Hun sover hver Nat — jeg veed det fra en sikker Haand — hun sover hver Nat kun 9 à 10 Timer. Hendes Føde — er det ikke mærkeligt? — skal kun bestaae af Fuglevinger og Fiskehaler, hvortil hun spiser Vandfranskbrød. Har i hørt det? Vandfranskbrød, intet andet end Vandfranskbrød; og hendes Drikke — det er endnu det Vidunderligste — skal være puurt og bart Kildevand. Kildevand! Forstaaer I det, Billo, hvordan et Menneske, der har den største Vinkjelder i Landet, kan leve af Kildevand? Fik jeg ikke andet

end Vandfranskbrød og Kildevand blot i otte Dage, er jeg vis paa jeg var død, før de fire vare omme.

Billo.

Efter den Regning kom I fire Dage paa Vand og Brød i Himlen.

Carocco.

Fy for en Ulykke! Men har jeg Ret eller Uret? Er det en Levemaade, som anstaaer en Prindsesse?

Billo.

Giv Jer tilfreds; thi nu vil hun slaae sig løs som I seer.

Carocco.

Ja, takket være den fremmede Prinds, den lange Faste er forbi, og den umaadelige Overflødighed begynder. Tag Jert Papir! Jeg vil tage mit; saa vil vi gjensidig opbygge hinanden med Indholdet. Sligt kan ikke nydes for tidt.

Billo.

Velan da! (læser) Idag den . . . ja, det er jo idag?

Carocco (seer i sit Papir).

Ganske rigtig, det er idag.

Billo (læser).

Idag ... nei, det er i Aften. „Stor Jagt i Parken ved Maaneskin. Herrer og Damer have at iføre sig Jagtcostume, samt muntert Sind og smilende Miner." — Lad mig see, Carocco! har I Jere Smilehuller istand?

Carocco.

Ti for eet, min gode Billo! Men videre!

Billo (læser).

„Efter Jagten stort Taffel i Haven til Musik af Valdhorn. Efter Taflet afbrændes et Fyrværkeri paa Søen."

Carocco (gnider sine Hænder).

Pokker i Vold med Fyrværkeriet! Men Taflet, Taflet, min gode Billo, det forstaaer man hvad er. Ha, naar man saadan sidder ved et godt Bord med en 15 à 16 Flasker foran sig, mellem brave Venner (tager Billos Haand), da veed man først hvad det er at leve. Pocalerne klinge — Sangen toner — Maven styrkes — Hjertet udvides — Ideerne klares — Ved Mars! en slig Fest trækker altid 30 Aar fra mine 60. Jeg bliver en Yngling; mit Hjerte slaaer som da jeg første Gang var forelsket — hu! alene Tanken begeistrer mig. Bacchus leve! Bacchus og

alle smukke Piger leve! (lægger Haanden paa Kaarden) den, som ikke drikker sit Glas ud, er en Slyngel og skal smage min Klinge!

Billo.

Spar Jer, min ærede Ven. Festen har Fordring paa alle vore Kræfter. Men læs nu I, at vi kan see, om Alt stemmer.

Carocco (læser).

Imorgen: „stort Balparé. Herrer og Damer i Ridderdragt. Mellem Dandsene opføres Chor af Syngende.„ Py! det gi'er jeg ikke en Pibe Tobak for.

Billo.

Siig ikke det, Carocco! — I er nu Soldat, og har formodentlig været i nogle Slag...

Carocco.

Om jeg har? I hundrede for eet, min kjære Ven.

Billo.

Nu, seer I, ved saadan et Liv faaer man kun Sands for de raa Glæder; men de finere, de ædlere Nydelser — Konsten forstaaer I Jer ikke paa. Den Glæde jeg foler, den usigelig salige Fornemmelse, som jeg fornemmer, naar jeg saadan hører Toner og Tril-

ler fra en ægte Bryststemme; den Lethed, der kommer i alle mine Lemmer, i mine Been og mit Hjerte, naar jeg seer den ædle Dandsekonst i al sin Glands — see det, min gode Ven, det er finere Glæder, som I ikke har Sands for. Imorgen, det er just en Dag for mig.

Carocco.

Pokker i Vold med alle Konster og Narrestreger! Nei, den store Bolle efter Ballet, den er det, jeg glæder mig til.

Billo.

Den Glæde gaaer I Glip af. Efter at den fyrstelige Trolovelse er declareret, gaaer hver til Sit.

Carocco.

Trolovelse? Declaration? — Hvad er det? Derom har jeg jo ikke hørt et Ord. Hvoraf veed I alt dette?

Billo.

Det skal jeg sige Jer. Vi To er, som i selv veed, Enden af Hoffet, nemlig i god Betydning. Men medens nu I søger Jert Selskab i Staldene, blandt Soldaterne, blandt Jægerne o. s. v., har jeg min Gang ikke alene hos vor naadige Prindsesse selv, men i mange store Huse. Der erfarer man Alt,

man er om sig, man lytter, speider, man lurer af og til en Smule, og saaledes er Intet skjult for Een. Seer I, medens I nu troer, at alle disse Fester ere ene til Ære for den fremmede Hertug, under hans Ophold paa en Gjennemreise, seer jeg dybere i Tingen. Jeg veed, at hans Besøg her er et Frierbesøg; jeg veed, at Sagen allerede er overveiet fra alle Sider, og at Prindsessen har givet sit Samtykke; jeg veed endnu mere, nemlig, at det er derfor, at Grev Robert af Anduze er reist til Italien, for at søge om Dispensation til dette Giftermaal, hvilket han da ogsaa har faaet; og endelig ved jeg, at samme høie Minister — jeg mener Grev Robert — vil indtræffe her allerede imorgen eller overmorgen, for at slaae Hovedet paa Sømmet. Seer I, Alt dette, hvoraf I ikke aner det Mindste, Alt det veed jeg.

Carocco.

Jeg taber Paryk og Knebelsbart af Forbauselse. Men siden I veed saa meget, kan I vel ogsaa sige mig, hvorfor, som I her seer (viser Papiret) Rubrikken Overmorgen er aldeles bar. Intet Taffel — ingen Jagt — ingen Commerce. Hvorfor skal vi faste i overmorgen, mens vi forresten skal svælge hele Ugen?

Billo.

Ogsaa det veed jeg. I overmorgen skal den høisalige Fyrstes Testament aabnes. Prindsessen bliver da 24 Aar. Det er da akkurat eet Aar siden hendes Fader, den salig Fyrste, døde. Efter hans Villie skulde Testamentet først aabnes efter et Aar, og overmorgen er Dagen.

Carocco.

Men hvad staaer der da i Testamentet?

Billo.

Ja derom vides Intet. Dog formoder man, det vil indeholde betydelige Donationer og Gaver til Forskjellige, f. Ex. ...

Carocco (afbrydende).

For Exempel til mig! O, jeg er vis derpaa. For en Ulykke! var jeg ikke den salig Fyrstes høire Haand? Fulgte jeg ham ikke paa alle Tog? Var det ikke mig, som i Krigen mod hans Broder, Hertug Ludvig, bidrog meest til Seiren?

Billo.

Derom har jeg jo aldrig hørt det Mindste. Saavidt jeg erindrer, laae I jo syg under Felttoget.

Carocco.

Hør Syngemester! min ellers gode Ven, gjør mig ikke vred. Jeg var med, siger jeg endnu engang, som jeg allerede tyve Gange har sagt Jer det. Jeg var med paa Ærens Mark; jeg stred som en Løve; jeg bidrog usigelig meget til, at vi vandt det store Slag ved Bouteille — hvad jeg vilde sige: Boureille, hvor den store Hertug Ludvig faldt. Jeg blev forflyttet til Arriergarden fra Avantgarden. — Jeg gjorde Underværker af Tapperhed. Jeg var den Første paa Volden, da den fiendtlige Leir blev erobret. Jeg havde isinde at bemægtige mig den unge Prinds Victor, den faldne Hertugs eneste Søn. Jeg var lige paa Nippet at faae Fingre i den unge farlige Mand — da Efterretning indløb, at Prindsens Amme allerede 14 Dage iforveien var flygtet med det lille prindselige Noer, som endnu laae i Vuggen. Seer I, det gjorde jeg — det var min Krigsskole — der sankede jeg mine Laurbær — for en Ulykke! hvoraf leer I?

Billo.

Husker I da ikke, at jeg maatte skaffe Jer Attest fra Doctoren da Krigen udbrød? Husker I ikke, at I havde Koldfeber? Husker . . .

Carocco.

For Fanden! Intet husker jeg. Bagvaskelse er det, skjændig Bagvaskelse.

Billo.

Nu, lad det gaae for hvad det er. Men jeg vil dog raade Jer, ikke at omtale Eders Bedrifter for høit; thi skjøndt Historien er 15 Aar gammel, klinger den ikke godt i Prindsessens Øre.

Carocco.

Min Dolk skal gjennembore hvert Ord, som desangaaende vil trænge til Prindsessen. Billo, brave Ven! I kan dog tie? Hvad kan jeg for, at jeg er tapper? Men fra nu af skal jeg lade mine Bedrifter gaae paa Hosesokker. Sagte — ganske sagte skal de gaae; sagte . . .

Billo.

Stille! der er Prindsessens Page.

Anden Scene.

Felix, de Forrige.

Felix.

Ridder Carocco! Fyrstinden venter Jer i sit Gemak.

Carocco (til Billo).

Hun skulde dog ikke allerede have erfaret, hvad vi nys talte om?

Billo.

Meget muligt; ved Hoffet have Væggene Øren.

Carocco.

Det var skrækkeligt, hvis det var saa; men kanskee er det om Jagten hun vil høre min Mening. (til Felix) Jeg gaaer og parerer Ordre.

(Carocco bort).

Felix.

Jeg følger Jer.

Billo (holder ham tilbage).

Et Ord, Hr. Felix!

Felix.

Hvad er til Tjeneste?

Billo.

Min kjære unge Ven! Længe har jeg søgt Leilighed til at tale med Jer i Eenrum; nu træffer det sig jo ret beleiligt. Hvordan har I det? Hvordan er det fat med Jer? I er jo reent forandret paa den sidste Tid. I seer saa melankolsk ud som Natten, og gaaer saa gravitetisk som om I fulgte Liig. Felix

Felix! min unge Ven! I skulde dog vel aldrig være smittet af politiske Ideer, og gaae frugtsommelig med en Revolution i Staten? Tag Jer dog for Alting i Agt for disse Griller. Betro Jer til mig; I veed, at jeg er Jer sande Ven. Eder og Eders Søster, den lille Felicia, elsker jeg som mine egne Børn. Derfor, ud med Sproget! Hvad mishager Jer i vor Statsforfatning? Er det ved Hoffet eller i Armeen at I ønsker Reformer? Er det . . .

Felix.

I er en Nar. Lad mig gaae!

Billo.

Nei, jeg slipper Jer ikke, før I betroer Jer til mig. (Afsides: veed jeg alle Hemmeligheder ved Hoffet, vil jeg vide denne med). Siig mig, tager jeg Feil? Er det maaskee ikke Statssager, som har forvandlet Jer fra en Sommerfugl til en Ugle.

Felix.

Uglen er I selv! Slip mig og lad mig gaae!

Billo.

Eller er I kanskee forelsket — I bliver rød — o, her tog jeg ikke Feil. I er forelsket — ja tænkte jeg det ikke nok! I er forelsket i et eller andet Fruen-

timmer. Fy, skam Jer noget! Kun 17 Aar gammel, og tænker allerede paa Sligt. Men hvem kan det være? Den lille Annette, Huushofmesterens Datter — hvad? Eller Hofgartnerens smaa Julie? Eller . . .

Felix.

Eller Jer selv, Hr. Billo! Jeg vil ikke længer høre paa Jer. Farvel!

Billo.

Nei, nei! For saa godt Kjøb slipper I ikke. Noget er der i Veien med Jer, det er vist. For hed I altid den gale Page, thi I havde kun Galskab og Lystighed i Panden; nu kunde man gjerne kalde Jer den fornuftige, den forknytte, den forgjorte Page; thi Noget maae I have gjort, hvorfor I altid hænger med Næbbet, og ikke mere tør see Folk i Øinene.

Felix.

Ha, Uforskammede!

Billo.

Saa, det hjalp; nu seer I ordentlig vred og majestætisk ud. Naa, ud med Sproget! Hvad trykker Jer? Hvorfor synger og dandser I aldrig mere? Hvorfor kryber I nu som en Snegl paa Jorden, mens I for fløi som en Fugl i Luften? Tal, for

Guds Skyld tal, bedste kjæreste Hr. Felix! og let en Steen fra Eders faderlige Vens Hjerte.

Felix (idet han halv vender sig fra Billo).

Saae du i Skovens Dyb det ranke Træ,
Hvis Krone over alle stolt sig hæved?
I Træet Fuglen sad, den underfulde,
Med store, gyldne, purpurklædte Vinger,
Hvormed den fængslede mit Blik, mens Øret
Berustes af dens klare Trylletoner.
Hver Dag jeg vandrede om dette Træ,
Og meer og mere blev min Sjæl fortryllet,
Og Liv og Glæde drog tilsidst mit Hjerte
Kun af den syngende, den gyldne Fugl.
Da drev min Længsel mig i Træet op;
Jeg steg fra Green til Green — fra Green til Green
Floi paa den samme Tid min Fugl iveiret,
Og mellem mig og den blev samme Afstand,
Og lige fjern dens Herlighed og Sang.
Dog opad drev en Magt mig end bestandig,
Den sidste Green jeg naaede, paa hvis Spidse
I Luften høit den stolte Fugl sig gynged.
Alt strakte ud jeg Haanden for at naae den,
Af Haab og Glæde svulmed Hjertet alt —

Men Fuglen steg mod Solen i det Samme,
Og Grenen brast, og jeg til Jorden faldt.

(Gaaer.)

Villo.

Ih, Gud bevare's! forrykt er han bleven. Aldeles, totaliter forrykt og afsindig.

(følger ham).

Tredie Scene.

Alexander og **Lysander**,
som ere i Jagtklædning, træde ind.

Alexander.

Vi er' de Forste her paa Pletten.

Lysander.

Ja;
Men det kan ei forundre, Herre! Damer
I veed vil søges og vil ventes paa.

Alexander.

Nu, min Taalmodighed er ei den mindste;
Men dog jeg higer efter Jagten — efter
At komme bort, for at desfnarere
Jeg vende kan tilbage her igjen.

Lysander.

I bliver ved Jert Forsæt?

Alexander.

Ja, igaar
Da Marschal Balliot inviteret mig
Til denne Jagtfest, jeg af ham erfared,
At mens Prindsessens Damer hende følge,
Felicia bli'er ene her tilbage.

Lysander.

Og nu har I besluttet? . . .

Alexander.

Ha, du sporger,
Som ei du allerede Alting vidste.
Ja, nu har jeg besluttet, at forsøge
Min Lykke her hos Damen, mens I Andre
Ved Maanens Straaler jage Skovens Hjort.

Lysander.

Tilgiv, min ædle Hertug! For romantisk,
Og, tor jeg foie til, for uklog synes
Mig denne Plan, og Alt, hvortil den fører.

Alexander.

Ha, spar mig dine Taler! Hundred Gange
Har jeg mig sagt det Samme.

Lysander.

Dog, min Hertug? . .

Alexander.

Dog gior jeg hvad jeg vil — nei, hvad jeg maa.

Lysander.

Nu, hvad man maa, det maa man. Men tillad mig,
Thi Vennens Frihed har I selv mig skjenket,
Tillad mig kort at minde Jer om Alt.

Alexander.

Tal!

Lysander.

Først Eder jeg om Stedet vil erindre,
Som for Savoyens Fjelde vi har byttet.

Alexander

Her i Provence er vi.

Lysander.

Rigtig, Herre;
Her i Provence ved Fyrstindens Hof.

Alexander.

Hvad følger deraf?

Lysander.

Conclusionen kommer
I Øieblikket. Dernæst, ædle Herre,
Maa Tiden ei I glemme.

Alexander.

Systematisk

Jeg seer du gaaer tilværks: først Sted, saa Tid.
Nu vel, det er en deilig Sommertid,
Hvor Dag og Nat i Glands og Skjønhed kappes.

Lysander.

I dreier Ordet, men det hjelper ei;
Thi nu jeg gaaer til Bunden i min Tale,
Til Grunden for vort Ophold i Provence:
Hvorfor, min høie Hertug, er I her?

Alexander.

Hvorfor? Hvorfor, det er et hæsligt Spørgsmaal,
Thi uforskammet altid Svar det fordrer.
Hvorfor? Nu vel, for at formæle mig,
Og føre hiem en deilig Gemalinde,
Hvem selv en Hertugkrone jeg vil skjenke,
Mens hun til Gjengjeld giver mig en anden.

Lysander.

Ei sandt, Prindsessens Ord I har erholdt?

Alexander.

Saa halv om halv; men nu ... er snart du færdig?

Lysander.

Ei ganske. Eders Brud I elsker høit?

Alexander.

Ved Himlen, ja! Fyrstinden er mig kjær.

Lysander.

Om kort Tid Sagen declareres skal
For hele Landet?

Alexander.

Ja, saavidt jeg veed.
Men hvortil alle disse Spørgsmaal?

Lysander.

O,
Tilgiv mig eet endnu, og jeg skal tie.
Siig, er det min Erindring, som mig skuffer,
At Eders sidste Fødselsdag, min Hertug,
Jer gav en Sum af Ni og Tred've Aar?

Alexander.

Ifald jeg var en Dame, jeg beklaged
Med Grund mig over din Hukommelse,
Som da jeg gav et værre Navn, Lysander.
Men nu — jeg vil nu sætte, du har Ret,
Hvad følger deraf?

Lysander.

O, en Bagatel!
Tillad mig blot at holde Speilet for Jer,

Og Eders Billed der vil knap I kjende.
Alt viser der sig omvendt: Fordums Klogskab
Bedækkes af Letsindighedens Kappe,
Og Eders Hjerte, skjøndt af Lænker holdt,
Bevæger der sig frit med Fuglens Vinger.
Af Eders Alder tyve Aar er borte,
(Gud veed hvordan, men vist det er, de svandt)
Og som en nittenaarig Yngling vandrer
Bekrandset der paa Eventyr I ud.

Alexander.

Ja, du har Ret; som var jeg nitten Aar,
Saa føler jeg i Alting mig forandret.
Er det en Hævn af Amor? Tøved derfor
Saamange Aar han med at saare mig,
For at hans Magt jeg dobbelt skulde føle?
Men vist det er, at har han end mig truffet,
Saa fik jeg Gudens Letsind med i Kjøbet.
To Pile sendte han; den ene skød han
Fra min Fyrstindes stolte Øie, fra
Den majestætiske og hvalte Pande,
Og fra den ædle, kongelige Form;
Men fra et Barn han sendte mig den anden.
Er det Contrasten i vor Alder? Er det,
At Alt jeg hos Felicia finder samlet,

Hvad mig Erfaring, Tid og Livet røved —
Er det just derfor at min Sjæl fortrylles,
At Hjertet daares sødt ved hendes Syn?
Jeg veed det ei, og sporger ei derom,
Saalidt som efter Stjernens Gang jeg sporger,
Der drager just den Vei, den vandre maa.
Som den jeg fængslet er af Gudens Love;
Jeg følger kun den Bane han betegner,
Og kjender ingen Villie uden hans.

Lysander.

Jert Ord fortryller mig; — naar saa I tænker,
Saa verler som en Kappe jeg min Mening,
For imod Guder vil jeg ikke stride.
Det er kun mig og andre slige Smaafolk,
Hvis Lykke ei er gjort, men først skal gjøres,
Der altid bør ta'e Klogskab med paa Raad.

Alexander.

Du troer dig viis i din Enfoldighed.
O, Stakkel! seer du ...

Lysander.

Tys, min ædle Hertug
Der har vi strax den ene Elskerinde,
Lad om den anden intet Ord forlyde.

(Afsides, idet Alexander gaaer hen imod Døren.)

Jeg vil mig slaae til Ro; gaaer Tingen frem,
Saa kan min Hertug ikke gaae tilbage.

Fjerde Scene.

(**Aurora**, fulgt af Damer og Herrer, hvoriblandt **Balliot**, **Carocco** og **Felix**, træder ind. **Alexander** fører hende frem midt paa Scenen.

Alexander.

Jeg hilser Eders Høihed, mens jeg slutter
Mig ydmyg til Auroras Følge, som
I Ly af hende vil Diana søge.

Aurora.

En sjelden Fest, ei sandt, min ædle Hertug,
Har her vor Marschals Klogt beredet os:
En Jagt i Maaneskin.

Alexander.

Det Sjeldneste
Ved Festen dog er den Omstændighed,
At Luna med Aurora kappes vil
Paa samme Tid i Glands og lyse Straaler.

Aurora (til Lysander).

I følger vel med Jagten, Hr. Lysander?

Lysander.

Hvis min Fyrstinde det tillader, vil

Den hidtil ubekjendte Konst jeg prøve,
I Maaneskin at træffe Skovens Hjort.
Et Haab om Lykke dog ved Jagten har jeg,
Hvis mig Aurora vil sin Stjerne laane,
Saa ingen Skygge daare skal mit Syn.

Aurora.

I er studeret, seer jeg, Hr. Lysander! —
Hr. Marschal, er til Toget Alt beredt?

Balliot.

Ja, Eders Høihed! Hele Følget venter
Tilhest ved Slottets Port, og Hundekoblet
Kun oppebier naadigst Ordre, for
At aabne gjøende den stolte Jagt.
Bag Hundene har Faklerne jeg stillet,
Mens Jægere med Valdhorn slutte Toget.

Aurora.

Men hvortil disse Fakler?

Balliot.

Min Fyrstinde!
Ei ubekjendt det Eder være kan,
At man Aurora maler med en Fakkel,
Naar ei paa Panden hun en Stjerne bærer.
Nu mener jeg . . .

Aurora (afbrydende).

Jer Mening den er daarlig!
Ved Himlen, Marschal Valliot, mig trætter
Den evige Hentydning paa mit Navn,
Hvormed Jer Godhed tænker mig at smigre.
Ei sandt, min ædle Hertug! Sligt er Fode
For Børn og Narre —

Alexander.

Det er som man ta'er det.
Den store Aand jo hader fineſt Smiger.

Aurora.

Siig, Hr. Lysander, har jeg Uret her?

Lysander.

O, Eders Høihed! baade Ret og Uret;
I Sagen Uret men i Tingen Ret.

Aurora.

Paa Eders Mening bli'er man aldrig klog. —
— Men op til Jagten! Den, som Hjorten fælder,
Faaer Seirens Løn i denne gyldne Kjæde,
Og tør min Farve under Festen bære.
Meld det, Hr. Marschal, for det hele Følge!

Valliot.

Til dristig Daad vil disse Ord begeistre!

(gaaer)

Alexander.

I lønner kongeligt!

Lysander.

O, hvilket Haab!

Aurora (til Alexander).

Min Hertug, Eders Haand! (vil gaae, men standser) Et Øieblik!

Jeg glemte Ordren til min Page før.

(til Felix)

Husk Felix, at dit Valdhorn med du tager,
Og bliv saa i vor Nærhed under Jagten.

(Felix bukker taus; Aurora vender sig igjen til Alexander.)

En Mester er han i sin Konst, min Hertug!
Han skal os Tiden korte med sit Spil.

Alexander.

Ved Eders Nærhed flygter Tiden bort,
Som Nattens Mørke for Auroras Fakkel.

Aurora (leende).

Bort! bort herfra! Ud i den friske Skov!
Jeg mærker, Luften smitter selv de Bedste.

(alle bort)

Carocco (til Felix).

Nu har I Leilighed til Jer at vise.
Blæs, Felix! Blæs de Fremmede et Stykke!

Blæs som en Blæsebælg af fulde Kjæver,
Indtil man siger: Blæse være med Jer!
(da Felix staaer i Tanker uden at høre.)
Men hvad, I drømmer. Seer I ei, at Alle
Til Jagten sig begive? (slaaer ham paa Skulderen) Felix!

Felix.

Ha!

Carocco.

Afsted til Jagten, Ven!

Felix.

Afsted! (seer sig om) Ha, bort!
Hun er alt borte! —

(begge bort)

Femte Scene.

(Felicias's Kammer. I Baggrunden et Bord, hvorpaa brænder en Lampe. Felicia sidder med en Guitar i Haanden. Idet Dækket gaaer op, griber hun en Accord i Strengene.)

Felicia.

Det vil ei gaae! Den Tone, som jeg kalder,
Vil ikke svare med den rette Røst;
Og Harmonien, som mit Hjerte søger,
Af disse Strenge lokker ei jeg frem.
(Hun lægger Guitaren fra sig, og gaaer frem.)

Hvad er det dog — hvi er jeg saa bevæget? —
Det er igjen for mig i denne Stund,
Som da jeg fra min Fattigdom og Ringhed
Kom med min Broder her til dette Hof.
Hvor følte jeg mig let og dog betynget,
Da første Gang igjennem disse Sale
Jeg vandred stille ved Fyrstindens Haand!
Snart var det som fra alle Kanter lød
Med deilige Accorder Glædens Strenge;
Snart hørte jeg en Stemme, som mig kaldte
Med Toner, uforklarlige og søde,
Tilbage til mit Hjem, den dunkle Skov.
Nu lyder atter denne Røst for mig:
Bort fra den glade Sværm, fra disse Fester,
Fra denne Herlighed, som Hjertet ængster,
Og til din Hytte hjem, og hjem til Fred . . .
Dog hør! (lytter) Fra Parken klinger Jægerhornet!
(Gaaer hurtig hen til Vinduet; aabner det, og seer ud.)
Der drager Jagten frem! — O hvor de glimre
De gyldne Vaaben i det klare Maanskin!
Hvor Fanerne og Fjerene de vaie! . . .
Hvem rider ved Auroras Side? — See!
See hvor hans hvide Ganger slaaer i Jorden . . .
De drage op mod Skoven . . . Een efter Een

De svinde bort i Lovets dunkle Skygge. —
(Træder et Par Skridt tilbage.)
Hvor straaler Maanen! Saadan lyste den
Naar i den stille, dunkle Aftenstund
Vor gamle Moder sad med mig og Felix
Ved Træet, udenfor vor Hyttes Dor. —
Mens Eventyr i Mørket hun fortalte,
Og maned frygtelige Trolde frem,
Som holdt i Bierget unge Prindser fangne,
Vi knugede os nærmere hinanden,
Og lytted ængsteligt til hendes Ord.
Men steg saa Maanen frem bag Skovens Nat,
Saa raabte hun: Felicia! Felix! see!
Der kommer Feen i sin Straaleklædning,
Som skal fra Doden Prindserne befrie
Og føre dem til Kongen . . . Stille! — hør!
Nu lyder atter Jagtens fjerne Toner.
(Hun gaaer atter hen til Vinduet; støtter sit Hoved paa Haanden, og seer ud.

Siette Scene.

Felicia, Billo.

Billo.

Her er jo Ingen. Der staaer Lampen — der ligger Guitaren — der ligge Noder — men hun selv?

(seer sig om) sikke Unoder! staaer hun ikke der i aabent Vindue og forkøler sig. Felicia! — Felicia! —

(Gaaer hen imod hende med Guitaren i Haanden.)

Felicia (vender sig om).

Hr. Billo!

Billo.

Men, kjæreste Frøken, hvad er dog dette! Staaer I ikke der med bar Hals i Vinduet? Tænker I ikke mere paa at bevare den kosteligste Skat, Naturen har skjenket Jer, Eders fortræffelige Syngestemme?

Felicia.

O, min Stemme ta'er ei Skade.
Saa deilig Aft'nen er; see selv, hvor stille
Hvor ubevægeligt er hvert et Blad —
Kom hid til Vinduet og tag min Plads.

Billo.

Jeg skulde uden Hovedbedækning staae i det aabne Vindue? Nei, min Frøken, dertil er jeg for gammel og for klog. For Alting luk Vinduet, det er min første Bøn. Trækvind og vaade Lagener er efter min Mening det Usundeste i denne Verden, skjøndt en gammel Philosoph vil paastaae, at der er Intet, der hærder et Menneske mere. Derfor, luk! Luk endelig Vinduet! før faaer jeg ingen Ro.

Felicia.

Nu vel! — Hvad er Jert Ærinde Hr. Billo?

Billo.

Ih, hvad andet, end at give Jer en Time Lection i Sang. I disse Dage er her jo saadan en Uro og Forstyrrelse, at man maa gribe ethvert ledigt Øieblik til at uddanne sine egne og Andres Talenter. Nu træffer det sig jo ypperligt: Alle ere borte; I er hjemme, og jeg er hjemme, og vi ere begge hjemme. Derfor, her er Jer Guitar, mit Barn; lad os begynde!

Felicia.

I Aften har jeg ingen Lyst at synge.

Billo.

Ingen Lyst? Fy, det maa Felicia ikke sige! Da Himlen har skjenket Jer et af sine høieste Goder, en ypperlig Stemme — jeg mener Bryststemme; thi Ganestemmer har vi nok af — saa er det Jer første Pligt, Dag og Nat at cultivere den.

Felicia (spøgende).

I vil dog ei, jeg synge skal om Natten?

Billo.

Kunde I det, var det ikke afveien. Kunde I love og synge paa eengang, — især hvis I kunde synge Scala — vilde I have uendelig Gavn deraf.

Felicia.

I spøger.

Billo.

Paa ingen Maade mit Barn! Paa ingen Maade. Først Øvelsen; det er det Vigtigste. Dernæst kommer Foredraget og Udtrykket; dertil er nu et dybt, poetisk Gemyt absolut nødvendigt, for ellers bliver den ædle Sangkonst kun til Klingklang. Og endelig har man endnu at observere adskillige andre Ting, for at komme Naturen til Hjelp; f. Ex. aldrig at spise Rødder, aldrig at staae i aabent Vindue med bar Hals, hver Dag at smøre Struben med en Æggeblomme o.s.v. o.s.v. Men til Sagen! Lad os begynde (rører Strengene) la, la, la, la, la, la!

(han hænger Guitaren om hende.)

Felicia.

Foi Jer, Hr. Billo, efter mig idag.
Jeg veed ei selv hvordan det er, men aldrig
Jeg sporede saaliden Lyst som nu.
I Haven vil jeg ned, og lytte til

Den ømme Fuglesang, hvis søde Toner
Til Hjertet gaae, som var det Mindets Stemme?

Billo.

Aa, nu begriber jeg Alt! Nu veed jeg, hvorfor I gaaer med Violer i Haaret. I er romantisk, I er sentimental stemt; I vil ned i Haven, og sværme og sukke med Nattergalen. I skulde dog vel aldrig have samme Sygdom som Hr. Felix? Naa, det maa jeg sige . . .

Felicia.

Hvordan, som Felix? Hvad, er Felix syg?
O, svar mig, er min Broder . . .

Billo.

Forelsket, ja! forelsket og forrykt paa eengang;
Og hvis I ikke strax tilstaaer, hvem I er forelsket i,
saa . . .

Felicia.

Jeg?

(det banker paa Døren.)

Billo.

Ja, I! — Tys, det banker!

(det banker igjen)

Felicia.

Hvem kan det være?

Billo.

Ja, derom maa jeg spørge Jer. Nu igjen . . . Jeg faaer vel lukke op, skjøndt Konsten lider et Tab derved.

(Gaaer hen og aabner Døren. Felicia træder over paa den anden Side af Scenen.)

Syvende Scene.

Alexander, de Forrige.

Billo.

Hertug Alexander!

Alexander.

Hr Billo, her?

Billo.

Eders Høihed befaler? . . . .

Alexander.

Intet. Jeg har et Ærinde til den unge Dame, og . . .

Billo.

Hvis Eders Høihed tillader det, skal jeg besørge Commissionen, thi jeg formoder at Jagten . . .

Alexander.

Min Tid er knap, mener I. I har Ret; men da jeg seer Frøkenen tilstede, vil jeg dog selv udrette mit Ærinde. Altsaa, min Herre — Farvel!

Billo.

Jeg gaaer, og overlader Eders Høihed Pladsen, uagtet denne Time egentlig var helliget Konsten. (afsides) Noget stikker her under. Det er en Hemmelighed, som jeg nok skal opstove.

(gaaer)

Ottende Scene.

Alexander, Felicia.

Felicia.

Besøget gjelder mig. Hvor flyer jeg hen?

Alexander (træder frem).

Min Frøken! Undskyld min umeldte Ankomst.
Et Uheld med min Hest mig drev fra Jagten,
Og mens min Page sørger for en anden,
Jeg tyer til Eder om et Opholdssted.

Felicia.

Tillader Eders Høihed, vil jeg kalde
Hr Billo for . . .

Alexander (afbrydende).

At holde mig med Selskab?
O nei, jeg ønsker intet andet Selskab,
End det en gunstig Stjerne mig forunder.

Min Lykke vil, at I ei Jagten fulgte,
At eensom her jeg Eder skulde træffe,
Tilintetgjor ei dette Held, min Frøken!

Felicia.

Min Frygt er Aarsag, at jeg blev tilbage;
Thi end besteg jeg aldrig nogen Ganger,
Og fandt til Jagten endnu aldrig Mod.
Men end I staaer, min Hertug! Tillad, at . . .
(vil gaae)

Alexander (holdende hende tilbage).

Her lad mig staae, og byd mig ei at sidde!
Flyt ikke Foden! Skift ei Blik og Stilling,
At ei det skjønne Syn jeg tabe skal.
I var beskæftiget med Konsten — ha,
Hvis jeg en Digter var, jeg talte nu:
Min unge Musa, som her staaer for mig,
Med Krands om Panden, Lyren om din Skulder
Og Morgenrødens Skjær paa Kind og Læbe —
O, løft din Stemme! Ror de gyldne Strenge!
At i Beundring jeg maa stille lytte
Til dine himmelske og rene Toner.

Felicia.

Vel, ædle Hertug, at I ei er Skjald;

Den virkelige Musa kunde vredes,
Fordi saa slet I dannet hendes Billed.

Alexander.

Det vilde Musen ei; men lad som Digter
Endnu mig tale, som jeg har begyndt,
Til min Gudinde gjennem hendes Billed;
Thi hvad er Billedet? kun Sjælens Speil;
Igjennem det jeg skuer ind i Væsnet,
Og beggeto forklare sødt hinanden.
O, hør mig derfor, du, hvem længst jeg søgte!
Dig har jeg fundet nu, — jeg veed det vist,
Thi samme Harmonie sig løser fri
Fra Harpen i mit Bryst som fra din Lyra.
Og derfor lad mit Ord sig nu forene
Med dine Toner! Derfor lad mig lægge
Mit Hjerte som et Offer for din Fod!

(knæler ned.)

Felicia (træder tilbage).

Min ædle Hertug! O, hvad gjør I . . .

Alexander (reiser sig).

Tilgiv!
Jeg var henreven af min egen Drøm,
Der viste mig som Digter hos min Musa.
Men denne Stemning, rig paa Digt og Sandhed,

Mig giver Mod, at tolke Jer en Bøn,
Som længe alt har hviilt paa mine Læber.

Felicia.

En Bøn til mig?

Alexander.

En dristig Bøn Felicia!
Dog før jeg Ord den giver, lad mig minde,
Om Leiligheden, da den først blev født.
Det var iovergaars ved Dandsen, da
Jeg eensom stod i Salens Hjørne, lænet
Til Pillen op, og saae de muntre Rækker
I yndig Flugt at svæve mig forbi.
End fulgte dem mit Blik — og see! til Slutning
Jeg skued ved den unge Pages Haand
En Dame svæve frem, hvis Glands fordunkled
For mine Øine hvert et andet Syn.
Som før hun syntes mig en Musa lig,
Saa var hun dengang Billedet af Gratien.
Knap rørte hun ved Gulvet med sin Fod,
Igjennem Luften fløi hun — da, med eet,
Idet hun anden Gang forbi mig svæved,
Rev sig en Sløife løs fra hendes Hjerte,
Og flagred, feet af Ingen, hen til mig.
(tager Sløifen frem.)

See, dette Baand, af Skjæbnen dannet til
En Knude, som kun Lykkens Gud kan løse,
Har siden hiint Minut jeg hos mig baaret.
O skjenk mig denne Sløife! Hidtil bar
Jeg som et Rov den ved mit Hjerte; — giv mig
Den løst tilbage! som et Tegn, at Haabet
Ei meer er bundet men tør frit sig hæve. —
— Har disse Læber intet Ord for mig?

Felicia.

Hvad skal jeg sige? O, min ædle Herre,
Naar jeg mig selv betragter, naar jeg mindes
Min egen Ringhed, maalt med Eders Glands
Da synes det mig fast, som I mig spotted,
Og ned mit Øie synker med mit Mod;
Men hæver atter jeg mit Blik til Eder,
Og seer den Godhed, som i Øiet boer,
Da vexler Frygten om med Uvished,
Og Tanken har ei Kraft at skabe Ordet.

Alexander.

Og tvivler du? See, som hiin fordums Konge,
Saa siger jeg: Begiær hvad helst du vil,
Hvis paa min Kjærlighed et Tegn du fordrer.

Felicia.

Jeg tvivler ikke — o min ædle Herre . . .

Alexander.

Dog tag det som et Tegn: at Alting falmer,
Ja selv det Skjønneste, naar du dig nærmer —
O, sig mig, er ei dette Tegn dig nok?

Felicia.

Eet er mig nok, at fra den første Time
Jeg her Jer skued, svared Eders Stemme,
En sagte Stemme i mit eget Bryst:
At I fra den Tid af har bygget her,
(hun lægger Haanden paa Hjertet.)
Skal det jeg dølge, da det glæder Eder?
Jeg skulde dølge det, men kan det ei.

Alexander (knælende ned).

O søde Ord, hvis Toner fryde Sjælen!
Her lad mig knæle! Her for dine Fødder!
Thi hvad du selv, i Troen stærk, ei fordrer,
Derefter i min Svaghed higer jeg.
Her rækker jeg dig Sløifen — lig med denne
Mit Haab endnu er bundet; løs det fri!

Felicia (idet hun trækker Sloifen ud).

Det være fri, det lette Haab! Det bindes
Af ingen Lænke mere paa sin Flugt!

Alexander (trykkende Baandet til sine Læber).

O Talisman! jeg har dig her tilbage,
Og større nu end fordum er din Kraft!

Niende Scene.

Billo, de Forrige.

(Idet Billo træder ind, reiser Alexander sig hurtig, og Felicia træder lidt tilbage.)

Billo (afsides).

Hvad seer jeg? Naa det maa jeg sige!

Alexander.

Hr. Billo! Hvad er til Tjeneste?

Billo.

Eders Høiheds Page anmodede mig om at melde, at Hesten alt længe har været sadlet — at Tiden løber — at Maanen staaer høit paa Himlen — at . . .

Alexander.

Spar Eders videre Efterretninger! (til Felicia) Min Frøken! Diana kalder mig til sin Fest, og I

veed, at en Jæger maa lyde sin Gudinde. (sagte) Gjem mine Ord som jeg gjemmer Eders, skjulte for Alverden som en Skat.

Billo (for sig).

Hviſk du kun.

Alexander (høit).

Min Froken, Farvel! Mit Ærinde er forbi. Hr. Billo! jeg overlader Eder Pladsen; Jer vinker Apollo, hans Søster mig.

(gaaer.)

Billo (idet han følger ham til Døren).

Ja, Eders Høihed har altid Lykke hos Damerne.

Tiende Scene.

Felicia, Billo.

Billo (slaaer Hænderne sammen).

Felicia, Felicia, hvad har jeg seet! Hertug Alexander paa Knæ foran Jer. Barn, Barn! veed I, hvad I har gjort? Har I nogensinde hørt crimen læsæ majestatis omtale? Veed I, at denne Forbrydelse kan koste Jer Hovedet? Nu begriber jeg Alt. Derfor havde I ikke Tid at synge; derfor vilde I have mig bort. Et Stævnemøde —

Felicia.

I tager Feil, Hr. Billo! Dette Møde
Var ikke aftalt; ligesaa uventet
Kom dette Møde mig, som det kom Eder.

Billo.

Det faaer I mig aldrig til at troe. Men ligegodt! Eders Forbrydelse er ikke mindre derfor. (rørt) Stakkels, stakkels Barn! Og det skulde jeg, Eders faderlige Ven og Lærer opleve! Jeg kan neppe troe det, saa uhyre er Gjerningen; men saae jeg det ikke selv? Laae han ikke her paa Knæ foran Jer? Sprang han ikke op da jeg kom ind? Hørte jeg ham ikke hviske Jer søde Ord i Øret da han gik? Felicia, ak, du Usalige! saa dybt kunde du synke!

Felicia.

Slet Intet jeg forstaaer af Eders Tale.

Billo.

Nei denne Frækhed overgaaer al Beskrivelse! Det regner I for Intet, at have en Kjærlighedshistorie med . . . med . . . med . . . jeg kan neppe faae Ordene frem . . . med . . .

Felicia.

Hvad vil I sige? Reent I mig forskrækker;

Jeg tør ei høre mere, nei! —

(vil gaae).

Billo (holdende hende tilbage).

Men I skal høre det. Er det muligt, skulde I ikke vide, hvad næsten hele Hoffet veed, at Hertug Alexander er Fyrstinde Auroras forlovede Brudgom?

Felicia.

Hvad siger I?

Billo.

At den fyrstelige Trolovelse skal declareres imorgen ved Festen, og at man kun venter Grev Roberts Tilbagekomst fra Italien, for at høitideligholde Formælingen; at . . .

Felicia.

Det er umuligt! — ja! — men o, mit Hjerte!

Billo (gribende hendes Haand).

Nu bliver det reent galt; hun falder i Besvimelse. Felicia, mit gode Barn! Felicia, saa hør dog!

Felicia

Ei vil jeg høre mere; intet Ord! —

Men bort jeg maa . . . I Haven vil jeg ned —
Ud i den friske Luft! . . Forlad mig Billo!
Jeg trænger ei til Eders Bistand mere.

(Hun trakker sin Haand tilbage og gaaer.)

Billo.

Dog gjør hun det, det stakkels Barn, og jeg skal ikke svigte hende.

(Følger hende.)

Ellevte Scene.

(Scenen forandres. Theatret viser en Skov med store Træer, gjennem hvilke Fuldmaanen lyser. **Balliot** og **Lysander** komme gaaende ind fra Baggrunden.)

Balliot.

Her Stedet er; her vil os Jagten træffe,
Ved dette høie Træ.

Lysander.

Saa dette Træ
Er Jagtens Samlingsplads? Nu, ved Diana!
Et bedre Sted man aldrig kunde vælge.

Balliot.

Ei sandt, jeg paa det Bedste Alt har ordnet?
Paa Skoven, Kilderne, paa Maaneskinnet

Og Vestenvinden har jeg lagt Beslag,
At Festen tækkes maa det høie Herskab.
O, tro mig, Hr. Lysander! ingen let Sag
Det er, at være Marschal her ved Hoffet.

Lysander.

Nei, jeg begriber det: Naar Jord og Himmel,
Og Alt, hvad mellem Jord og Himmel er,
Man arrangere skal til Hoffets Fester,
Da har en Marschal vist sin fulde Hyre.
Sæt, vi fik Torden nu —

Balliot.

Tal ei derom!
I tvende Nætter har jeg ikke sovet
Af Frygt ved Tanken: Sæt, vi Torden fik;
Men nu — nu er jeg rolig.

Lysander.

Seer I Skyen
Tilhøire over Skoven hist?

Balliot.

Ved Himlen!
Jeg synes selv jeg seer en Sky; men lille,
Ei sandt, den er kun ganske lille?

Lysander.

Nei!

Mig forekommer den just ei saa lille.
Den bliver mørkere og mørkere.

Balliot.

Jeg Ulykkalige! Hvad skal jeg gjøre?
Giv mig et Raad! O, Hr. Lysander, sig,
Hvis I var mig, hvad gjorde I ved Skyen?

Lysander.

Jeg lod den regne.

Balliot.

Regne! Faae vi Regn,
Og bli'er Fyrstinden vaad og Festen plettet,
Saa kan man mig begrave med det samme.

Lysander (leende).

Slaa Jer tiltaals; thi Skyen alt er borte.

Balliot (seer op.)

Ja borte Skyen er — den har fordeelt sig —
Jeg seer den ikke meer — min Ven! min Trøster!
(Trykker Lysanders Haand.)

Lysander.

Men det er sandt, Hr. Marschal! een Ting ønsked
Jeg Underretning om.

Balliot.

Og det er?

Lysander.

O,

Jeg vilde vide kun, om nu Fyrstinden
Har hørt sit Raad og taget sin Beslutning,
Og Dagen til Trolovelsen bestemt?

Balliot.

Ja, til imorgen Dagen er bestemt,
Og for at ende Sagen nu kun mangler,
At Hertug Alexander ligeledes
Gi'er sin Consens til Dagen og til Timen.
Endnu i Aften møder jeg hos ham,
For hans Beslutning derom at erfare.

Lysander (afsides).

Det træffer sig jo prægtig! Nu, min Hertug,
Gaa kun paa Eventyr; jeg løser Knuden.
(Til Balliot.)
Hvad der I siger, er mig kjært at høre;
Men for at spare Eders Gang, saa vid,
At Hertug Alexander gav mig Ordre
Til Jer at melde, at Fyrstindens Villie
Med Hensyn til Trolovelsen er hans.
Og nu, da jeg Fyrstindens Villie kjender

Igjennem Eders Mund, skal Dag og Time
Endnu i Aften jeg min Hertug melde.

Balliot.

Nu, hvis jeg derpaa stole tør —

Lysander.

Fuldkommen!

Balliot.

Imorgen ved den store Fest er Timen.

Lysander (repeterende).

Imorgen ved den store Fest er Timen.

Balliot.

Glem det nu ei!

Lysander.

Før glemte jeg mig selv.

Balliot.

Husk det nu vel!

Lysander.

Mit Hoved er et Skriin
Hvor det forvaret ligger; (afsides) ja, saa vel,
At ingen Sjæl af mig det skal erfare.

Balliot.

Der har vi Hr. Carocco! Hvor han iler —

Lysander.

Ja, som paa Kjærlighedens Vinger ...

Tolvte Scene.

Carocco, de Forrige.

Balliot (til Carocco).

Stands!

Stands, Hr. Carocco! — Ridder, er I gal?
I træder mig paa Taaen —

Carocco.

Undskyld! Undskyld!

Balliot.

Hvad er Jer hændt, Hr. Ridder? Reent forvirret
I seer jo ud, og snapper efter Veiret.

Carocco.

En vidunderlig, høist sørgelig og tragisk, men i sit Udfald glædelig Begivenhed er arriveret — dog ikke mig; nei, vor naadige Fyrstinde.

Balliot.

Hvad, Fyrstinde Aurora?

Carocco.

Ja, hende selv i egen høie Person. Hun vil strax være her. Jeg ilte iforveien, Marschal, for at forberede Jer.

Lysander.

Men hvad er da hændt? Hvad er skeet? Hurtig, Hr. Ridder!

Carocco.

Sagte, sagte, min unge Ven! Seer I, saaledes gik det til. Hundene havde just opdrevet Hjorten og jaget den ud paa den store Slette ved Søen, hvor jeg egentlig gav den sin Bekomst, skjøndt Pagen Felix, der nu har sin Næse allevegne, kom til at give den det sidste Stik, og saaledes tog Æren fra mig. Hele Jagttoget omringede nu den døde Hjort — da med eet kom een af Faklerne for nær til Fyrstindens Hest; Hesten steilede, og een, to, tre, marsch marsch, gjorde den Høire omkring og fløi som en Piil hen ad Sletten ligeud mod Søen. Alle vilde vi nu arle vort Skind og komme Prindsessen til Hjelp, men ogsaa her tog Pagen Luven fra os. Han red — nei, han red ikke, han fløi henad Marken; næsten troede vi han var besat, thi ingen Fugl men alene Fanden kunde skyde saadan en Fart. Nu var han kun 20 Skridt fra Fyrstindens Hest — nu kun 10 — nu var han lige paa Siden af den, og vel var det; thi Hesten vilde just støbe en Kolbytte ud over Klinten og ned i Søen. — Med høire Haand, saadan — (Han griber fat

i Balliot.) greb nu den Fandens Page alle Fyrstindens 4 Toiler — dreied saa sin Hest idetsamme (dreier Balliot omkring) — alle Toiler sprang (støder ham bort) — begge Hestene styrted om paa Siden, og da vi nu Alle kom til, var Prindsessens Kinder saa hvide som Kridt, og hendes naadige Hænder rystede kjendeligt.

Balliot.

Jh, Gud bevare's! Det er jo frygteligt. Og Grunden til det Hele var een af de Fakler, som jeg Usalige bragte med til Jagten. Jeg maa afsted! Paa mine Knæe vil jeg afbede min Brøde. Jeg elendige, jeg jammerlige Menneske!

(Gaaer.)

Carocco.

Bi et Secund, Marschal! Jeg følger Jer.

(Vil gaae.)

Lysander (holder ham tilbage).

Et Øieblikks Taalmodighed, Hr. Ridder!

Carocco.

Hvad er til Tjeneste?

Lysander.

Oplys mig blot om een Omstændighed. Denne Page Felix og hans Søster Felicia synes at spille en vigtig Rolle her ved Hoffet. Hvem er de egentlig? Hvorfra skrive de sig? Hvorfor nævner man dem al-

tid ved deres Fornavn? Har de intet Binavn som andre christelige Folk? Hvem var deres Fader? Hvor er . . .

Carocco (afbrydende).

Deres Moder? Ja vor Herre veed det. Jeg er ligesaa klog som J. Kort efter at den salig Fyrste var gaaet til sine Fædre, spadserede Prindsesse Aurora en Morgenstund i Parken, kun ledsaget af en Dame. Med eet staaer en gammel Kone for hende, der ved hver Haand holder et Barn — og disse Børn vare ingen andre, end bemeldte Felix og Felicia. Konen kaster sig paa Knæ for Prindsessen, og efter Hofdamens Beretning skal hun have sagt: Naadigste Prindsesse! Disse Børn ere udsprungne af adeligt Blod. De have ingen Fader, thi jeg er ikke deres Moder; og derfor, hvis I selv engang haaber Himlens Barmhiertighed, saa lad disse unge Mennesker ikke gaae Fanden i Vold. — Ved de Ord: Fanden i Vold, forsvandt Kjællingen, overtroiske Folk ville paastaae som en Rog; men jeg, min kjære Hr. Lysander, troer ikke paa slig Ammestuesnak.

Lysander.

Jeg ikke heller. Men Prindsesse Aurora . . .

Carocco.

Jh nu, Prindsesse Aurora, der skal være overmaade blødhjertet, tog Børnene til sig, og lod dem oplære i alle Konster og Videnskaber. For 2 Maaneder siden har hun ansat Felicia som sin Hofdame og Felix som sin Page. See, der er Historien!

Lysander.

Ved Himlen! en mærkelig Historie. Men sig mig ...

Carocco.

En anden Gang, bedste Ven! Der har vi Fyrstinden.

Lysander.

Og Pagen holder hun ved Haanden.

(De træde tilside.)

Trettende Scene.

(**Aurora**, fulgt af **Balliot**, træder ind fra Baggrunden af Scenen, førende **Felix** ved Haanden. Bagefter følge Herrer, Damer og Fakkelbærere. **Lysander** og **Carocco** træde frem.)

Aurora.

See, Hr. Lysander! — Hvor er Eders Hertug?

Lysander.

Endnu er ikke han tilbage vendt.

Hans Stjerne har den store Sorg ham spared,
At være Vidne til Jert Uheld.

Aurora.

Ja,
Det vilde smertet ham, jeg det begriber.
Men selsom, ikke sandt, er Skjæbnens Villie?
Imens den Ven, vi burde stolet paa,
Maa noies med vort Uheld at beklage,
En trofast Tjener frelser her vort Liv.

Lysander.

O, min Fyrstinde! Ingen større Sorg
Min Hertug kunde møde, end den Skjæbne,
At ikke han Jer skulde Frelsen bringe.

Aurora (vendende sig til Følget).

Hr. Marschal Balliot! Hr. Lysander! Alle,
Som er tilstede her — hør nu mit Ord!
For Alle denne Sandhed jeg forkynder:
At kun min Pages Mod jeg Livet skylder.
Hans gode Villie priser jeg! Hans Kraft
Og Kjækhed, hvor kun Kjækhed kunde frelse,
Hans Troskab, — ham, der ikke selv sig spared,
Af fuldest Hjerte bringer jeg min Tak.
Knæl Felix!

Felix (idet han knæler).

O, min naadigste Fyrstinde!

Aurora.

Ei blot tilkommer dig den Ret, at bære
Som Hjortens Seiervinder mine Farver;
Men som et Tegn paa min Erkjendtlighed,
Tag denne gyldne Kjæde med mit Billed;
Den skal erindre dig om denne Dag!

(Hun tager sin Kjæde af, og hænger den om ham.)

Felix.

Meer end mit Liv i denne Gave faaer jeg!

Aurora.

Din Troskab nu vi lønnet har, men ei
Din tappre Gjerning. Marschal! Eders Kaarde!

(Balliot rækker hende den.)

End var du Page kun — med denne Kaarde
I Ridderstanden op vi vil dig hæve,
Og fra en Tjeners Baand dig løse fri,
Idet vi skjenke dig en Ridders Frihed.

(Hun slaaer ham til Ridder og siger:)

Din Iver, Troskab og dit Mod vi kjende;
Lad Intet af det doe! Vær uden Dadel
Som uden Frygt! Og nu — staa op Hr. Ridder!

Vi selv besørge vil dig Sværd og Sporer.

(Rækker Kaarden igien til Balliot.)

Felix.

End lad mig knæle, thi en Bøn jeg har.

Aurora.

Tal frit og uden Frygt!

Felix.

O, min Fyrstinde!

Hvor skulde jeg begynde vel og ende,
Naar om mit Hjertes Tak jeg vilde tale?
Alt, hvad jeg er, og Alt, hvad jeg besidder,
Er jo en Gave kun af Eders Haand . . .

(han holder inde).

Aurora.

Jeg tvivled aldrig om din Troskab, Felix;
Men sig, hvad du begjærer.

Felix.

Min Fyrstinde!

Her slog I mig til Ridder, her I løste
Mig fra en Tjeners Baand og gav mig Frihed;
Men denne Frihed tynger meer end Lænker.
Lad mig som Ridder end forblive Page!
Antag min ringe Tjeneste! Forstød
Mig ei fra Eders Nærhed! Rov mig ikke

Den Lod, som er mig meer end Magt og Ære:
At leve for Jert Øie af Jert Ord.

Aurora.

Reis Jer, Hr. Ridder! Hurtig! (hæver ham op) Eders Bøn
Jeg siden overveie skal, til da
Forbliver Alt som forhen. Hr. Carocco!
Sørg for den unge Ridders Equipering.
Lad Intet mangle! — Eders Arm, Hr. Marschal!
Følg mig til Vognen; thi min Ganger tør
For denne Stund ei jeg meer bestige.

(Alle bort, undtagen Lysander, Felix og Carocco.)

Lysander (til Felix).

Modtag min Lykønskning Hr. Ridder!

Carocco (slaaende Felix paa Skulderen).

Ogsaa min, ogsaa min, min Søn! Hvem skulde have sagt imorges, at I inden Aften skulde vær Medlem af det hæderlige Ridderskab? Det kan man kalde at avancere. I gjør næsten ligesaa store Spring paa Ærens Mark som jeg, da jeg i Campagnen mod Hertug Ludvig paa een Dag steg fra Cornet til Oberst. Dengang gik det hedt til kan I troe. Med dette mit gode Sværd gjorde jeg ikke blot lyst, nei! skinnende klart i Fjendernes Rækker. Først hug jeg den høire Haand af selve den store Hertug

Ludvig, saa den dinglede efter ham som en Handske; — saa slog jeg med et eneste Slag 3 af hans Cavalerer maustodt i Nakken; — af en halv Snees hug jeg Arme og Been, saa jeg ret havde min Glæde af at see dem hoppe om paa Stumperne; — paa mere end 30 bankede jeg med Fladen af min Klinge Ryggen saa blaa som Indigo . .

Lysander.

Som Indigo? Det var mærkeligt!

Carocco.

Ja, ved Mars! mærkeligt var det, især for Fiendens Ryg . . . Men Felix! hvad gaaer ad Jer? I staaer jo og stirrer paa Jorden som en Hest eller en Philosoph. Ha, ha! Jeg kan tænke hvad det er. En ung Ridder hører ikke gjerne en gammels Bedrifter omtale; han er bange, den Gamle skal have slugt al Æren op. Trøst Jer, min Søn! Æren er som en uendelig stor Pandekage. Om jeg endogsaa har taget en umaadelig Mundfuld, bliver der dog nok til Jer; og naar vi nu først faaer sørget for Eders Vaaben, saa, hvem veed... Men Felix dog! Hører I, eller hører I ikke?

Felix (seer op).

Jeg hører. Hvad vil I?

Lysander (for sig).

Ved Himlen! der seer jeg min Hertug, fulgt af sin Page. Han seer sig om til alle Sider, som om han søgte Jagten (gaaer ud).

Felix (der følger Lysander med Øiet).

Der kommer han. O vee! jeg taaler ikke
Hans Nærhed. Blot ved Synet af ham skjælver
Min Haand, og i mit Hjerte stiger Ønsket,
At give Død til ham, som gi'er mig Døden.
(til Carocco)
Afsted, Hr. Ridder! Lad os Jagten naae!
(bort.)

Carocco.

Hvor han fik travlt med eet. Hei, Felix, Felix!
Tov lidt og tag mig med! — Han hører ei.
(følger ham.)

Fjortende Scene.

(Idet **Carocco** gaaer ud træde **Lysander** og **Alexander** ind fra den modsatte Side. Bag efter følger en Page med **Alexanders** Vaaben.)

Alexander.

Ad den Kant Jagten drog?

Lysander.

Ad den Kant — ja!
(man hører Valdhorn bag Træerne.)

Alexander.

Hør, Hornet klinger! Vei det viser os
Igjennem Krattet med de klare Toner.
Afsted, at Toget hurtig ind vi hente.

Lysander.

Ja, høist nødvendig Eders Ankomst er.
Her Ting er' foregaaed', ædle Hertug,
Som Eders Sager har i Skyggen stillet,
Og hos Fyrstinden skabt Jer en Rival.
(afsides)
Jeg prøve skal hans Jalousie at vække.

Alexander.

Hvad — til Auroras Indest en Rival?

Lysander.

Ja, og en farlig. Men afsted, min Hertug!
Paa Veien Alt I høre skal.

Alexander.

Ved Himlen!
Din Spøg du laaner Alvors Røst. Afsted!
Jeg længes efter min Rival at see.
(gaaer.)

Lysander (til Pagen).

Følg os ad denne Vei.

Alexander (vender sig om).

Ha, hurtig, hurtig!

Lysander.

Jeg kommer. (afsides) Medicinen virker alt!

(Han gaaer, fulgt af Pagen; i det samme klinge Valdhornene igjen bag Træerne.)

Dækket falder.

Anden Act.

Første Scene.

(Et Forgemak. I Baggrunden en Løibænk, hvorpaa **Felix** sidder i en hvilende Stilling. Idet Dækket gaaer op, reiser han sig.)

Felix.

Ha, jeg har sovet — Legemet sig hviilte,
Men Siælen hviilte ei; den sukked under
De gyldne Dromme, som den maatte skabe,
Og hine Luftkasteller, som den bygged
Og atter nedrev, for igjen at reise
Dem mere glimrende af deres Grav.
(han gaaer frem paa Scenen og tager Auroras Billede frem.)
Fast blind jeg maa mig see paa disse Træk,
Og dog er hundred Gange mere herligt,

Det Billed, som mit Hjerte har af hende.
Naar paa det ydre her mit Øie skuer,
Da rører sig det indre Billed mægtigt
Og lever underfuldt i Hjertet op;
Thi klart dets Miner tale, søde Ord
Gaae fra dets Læber ud i rene Toner,
Og funklende som Nattens Lys dets Øine,
Lig tvende Sendebud fra Paradiset,
Til Himlen kalde mig fra denne Jord.
Og dog, o Billed her! skjøndt dødt og mat
Imod det sande Billed i mit Hjerte —
Dog føler jeg din Kraft, thi fast du holder
Det stolte Øieblik, da du blev mit.
Da stod hun for mig i sin Glands og Skjønhed,
Og talte Ord, som aldrig jeg vil glemme;
Da slog hun mig til Ridder; da jeg knælte
Og skued op i hendes milde Aasyn,
Som skued i den rene Himmel jeg.
— O, stod som dengang atter hun for mig,
Og havde jeg med Blod min Troskab tegnet!
Jeg vilde tale, som jeg da ei voved,
Om al min Kjærlighed og al min Sorg.
For hendes Blik jeg vilde smelte hen,
Og døe for hendes Fod; — paa hendes Haand

Jeg vilde med et Kys udaande Alt;
Af hendes Røst, af hendes milde Ord
Jeg vilde drikke Livet selv i Døden!

(Pause.)

O Tanke, som forfølger mig! Hvis Smerte
Forbittrer Alt — hvis Mørke følger Lyset;
Lig Natten, der bestandig Dagen følger: —
Ham seer jeg allevegne! Han, hvis Haand
Vil al min Herlighed mig grumt berøve;
Han, som min Skat vil plyndre og mig give
For al min Rigdom kun et Savn istedet —
Hans Billed er som hendes allevegne! —
O, stod han her for mig! og maatte Sværdet
Nu dømme mellem os! — Jeg vilde seire!
Jeg vilde med mit Liv den Ret mig kjøbe,
At elske hende meer end alle Andre.
Og faldt jeg end i Kampen — o, da skued
Jeg ei det Syn, som dog vil Død mig give:
Min Stjerne rovet evig fra mit Blik!

(Døren gaaer op. Han vender sig hurtig).

Anden Scene.

Felicia, Felix.

Felix.

Min Søster! Min Felicia!

Felicia.

Min Broder!

(de omfavne hinanden.)

Felix (betragter hende).

Hvor er du pragtfuldt klædt! Hvor smuk du er!
Endnu jeg aldrig har saa skjøn dig seet
Som her i denne Dragt.

Felicia.

Det er en Gave,
Som min Fyrstinde mig til Festen skjenked.
Men du, o Felix! hvor forandret er du:
Du bærer nu en Ridders rige Klædning,
En Kaarde ved din Side, gyldne Sporer,
En Kjæde om din Hals — ja, jeg har hørt det!
Aurora selv har Alting mig fortalt,
Hvordan du hendes Liv har frelst, hvordan
Hun dig til Ridder slog og skjenked dig
Sit Billed og sin fyrstelige Kjæde.

Felix.

Hvad — selv hun har dig Alt fortalt?

Felicia.

Ja; tro mig,
Høit slog mit Hjerte hvergang hun dig nævned

Og prisede din Tapperhed og Troskab;
Jeg var saa stolt af dig og af dit Mod.

Felix.

Ja, nu er jeg en Ridder! Nu, Felicia,
Er det min Ret og Pligt dig at forsvare.
Nu tør paa mig i hver en Nød du stole;
Min Arm er nu dit Skjold, mit Sværd dit Værge;
Din Fjende og din Ven er ogsaa min;
Hver Plet, som Ondskab sætter paa din Ære,
Min Ridderære pletter. Denne Kaarde,
Som mig beskjermer, skal min Søster skjerme.

Felicia.

O, husker du, hvortidt vor gamle Moder,
Naar gjennem Skoven vi med hende gik
Og sanked Urter — husker du, hvortidt
Hun da dig spaaede Lykke?

Felix.

Ja, og altid
Hun da mig bød, min Søster at forsvare.
Ved Himlen! hendes Ord har ei jeg glemt.

Felicia.

Og veed du, Felix, hvad jeg ønsker?

Felix.

Nei

Felicia.

At aldrig meer din Lykke maatte svinde.
At bort fra dette Hof vi kunde flygte,
Og til vor Moders Hytte vende hiem.

Felix.

Hvordan, Felicia? Er alt du kjed
Af vor Fyrstindes Naade? Hvordan skulde
Vi leve skilt fra den, hvem Alt vi skylde?
Jeg vilde døe, berøvet hendes Blik.

Felicia.

Ei blot paa mig jeg tænkte. Du, o Felix,
Har ogsaa Andeel i mit Hjertes Ønske.

Felix.

Og hvad er da din Frygt?

Felicia.

Har ei du hørt,
At vor Fyrstinde sig formæler —

Felix.

Ha!
Der rørte du ved Pilen, som mig saarer.
Vel har jeg hørt det; først jeg ei det troede,
Men alt som Rygtet vorte, vorte Sorgen,
Og Kraft og Styrke fik min Frygt med den.
Jeg veed det: Alt man siger, dog Felicia,

Endnu er Intet afgjort; end jeg haaber,
Og kun i dette Haab har end jeg Liv.

Felicia.

Jeg vidste Intet; først igaar erfared
Jeg Alting, dog — nu veed jeg meer end du.

Felix.

Hvad da?

Felicia.

At denne store Fest i Aften,
Skal see Aurora bytte Ringen med ...

Felix.

Tal ud! ... Hvi skjælver du? ... Kun jeg skal frygte.

Felicia.

Med Hertug Alexander af Savoyen!

Felix (efter en Pause).

Saa er det vist! Saa havde Sorgen Ret!
Saa skal jeg Alting tabe — ja, som Offret,
Der føres smykket til sin egen Død,
Saa skal min Undergang jeg selv beskue.
O Haab! som har mig daaret — over mig
Flod som en gylden Sky dit lyse Purpur,

Og hæved altid Modet naar det sank;
Thi sødt din Straale blendede mit Øie.
Nu har dit Lys til Mørke sig forvandlet,
Din Sky, af Sorgen tynget, styrter ned,
Og bryster ud som jeg i tusind Taarer!

(holder Hænderne for Ansigtet.)

Felicia.

O, lad os flye fra dette Sted, min Broder!
Bort, langt herfra! Hjem til vor Moders Huus,
Til hendes stille Hytte, dybt i Skoven.
Der lad os leve som i fordums Tid,
Før denne Herlighed vi kjendte — førend
Vi her drak Sorgen af de gyldne Bægre.
Der lad os atter vandre med hinanden
Igjennem Dalen, langs med Bækkens Bølger,
Hvor Træet speiler af sin høie Krone,
Hvor Dyret drikker, og hvor Fuglen synger
De gamle Sange, altid lige skjønne.
Der lad os leve sammen til vi døe,
Af Verden glemt, af intet Øie seet,
Som kunde minde os om hvad vi tabte,
Dengang vi søgte Lykken udenfor.

Felix (hæver sit Hoved).

Du ogsaa — ogsaa du, o min Felicia!
Traf ogsaa dig som mig den skarpe Piil?

Felicia.

Ja, lad mig Alt dig sige; Alt til dig!
Men naar du nu har hørt det, dvæl ei længer;
Bort lad os flygte — flygte til vort Hjem.

Felix.

Tal, tal!

Felicia.

Saa viid, at denne Fest i Aften,
Som røver dig det Lys, hvori du leved,
Mig bringer samme Skjæbne.

Felix.

Ha, du elsker!

Felicia.

Og er der Skjændsel i at tilstaae det?
Dog burde jeg mig skamme, ja saa dybt,
At intet Ord kom over mine Læber.
Thi er det Hæder, naar igjen man elskes,
At elske — saa er Kjærligheden Tort,
Naar den os skuffer, som vi gav vort Hjerte.

Felix.

Felicia! Det er dog ikke ham —
Knap nævner Ordet jeg: Savoyens Hertug?

Felicia.

Dog er det ham! Ja, Alexander er det!
For sidste Gang jeg her hans Navn har nævnet,
For det for evig, om end ei i Hjertet,
Saa dog paa Læben døer.

Felix.

Og kjender han, hvad her du mig betroede?

Felicia.

Ja, da han knælte for mig Seglet brast,
Som bandt min Læbe. Kun i milde Ord
Fandt jeg et Svar til Kjærlighedens Stemme.

Felix (heftig).

Hvad! Han har tolket dig sin Kjærlighed!

Felicia.

O, lad os derfor flye fra denne Fest!
Vil du som jeg, endnu i denne Aften
Vi vende Foden hjemad.

Felix.

Nei, Felicia!
Nu vil jeg just ham see ved denne Fest.
Nu faaer jeg Lyst at blive ... o, mit Hjerte,
Fik nu du Luft? ... Ja, ved min Ridderære,
Jeg trodse vil Orcanen her paa Stedet!

Felicia.

Hvad vil du? O, min Broder! ...

Felix.

O, min Søster!
Du veed ei hvilken Trost du har mig skjenket,
Idet du min Forbittrelse har vakt.
For gav dit Ord mig Døden — nu jeg lever!

Felicia.

Vil i Elendighed du styrte mig?

Felix.

Nei, nei, jeg vil fortjene mine Sporer!
O, min Felicia, du maa ei græde!
Er jeg da ei din Broder og din Ridder?

Felicia.

Hvad er din Hensigt, Felix?

Felix.

Kun et Ord:
Veed nogen Dødelig, hvad du har sagt mig?

Felicia.

Ja, Billo veed det.

Felix.

Saa afsted til ham!
Hans Bistand har jeg nødig.

Felicia.

Felix!

Felix.

Følg mig!

(Han tager Felicia ved Haanden og gaaer hurtig ud.)

Tredie Scene.

Lysander træder ind idet de Andre forlade Scenen.)

Lysander (seende efter dem).

Hvo gik herfra? Vor spæde Ridder var det,
Som nylig sine Sporer har fortjent;
Og ved hans Haand den unge Dame gaaer,
Mod hvem, skjøndt mod min Villie, jeg maa stride.
(gaaer frem.)
Paa Ære! Intet let Spil just jeg har;
Thi til at tæmme Alles Lidenskaber,
Jeg staaer alene med min Smule Hoved.
Hvor har idag jeg været som paa Vagt,
At intet Ord min Hertug skulde naae

Om Rollen, som i Aften han skal spille;
Thi vidste han, at denne Dag skal løse
Hans Hjertes Doppelthed i Enhed op,
Han vilde vende sig fra denne Fest,
Som en Patient fra bittre Lægemidler.
Og dog — hvem veed? thi selv han ikke veed,
Ifald hans Flygtighed jeg rigtig kjender,
Hvem egentlig han elsker af dem begge.
Men er først Tingen skeet, og har han hørt
Sig proclameret som Auroras Brudgom
I Alles Paahør — da, min ædle Hertug,
Da maae I nolens volens holde Stand,
Og gribe Lykken, som I nu forstøder.

Men jeg? — O Taabe, som jeg er i Grunden!
Hvad vinder jeg ved Spillet? Alles Utak!
Først Alexanders, om endog paa Skrømt,
Dernæst Auroras, naar hun Uraad mærker,
Og syvende og sidst Felicias.
Ja, med den unge Dames alle Damers,
Som vil mig grusom kalde, da jeg offrer
(Saa er jeg sikker paa vil Talen lyde)
For Politiken tvende varme Hjerter.
Ak, meget muligt er det, at engang
Naar jeg — hvad Gud forbyde — bli'er forelsket,

For denne Handling bitterlig skal bøde.
Jeg Stakkel! Al min Vinding er kun Tanken,
At jeg min Hertugs Ære redder her.

Fjerde Scene.

Lysander. Alexander.

Lysander (gaaer Alexander imøde).

Velkommen, Eders Høihed, her paa Pletten,
Hvor I mig bød at vente Jer.

Alexander.

Lysander!
Du vil ei troe det, dog er Tingen sand:
Jeg gaaer til denne Fest med blytungt Hjerte.

Lysander.

O, Festens Varme vil nok Blyet smelte,
Ifald jeg Smilet om Jer Mund forstaaer.
Men hvad er Grunden, hvis jeg spørge tør?
(Afsides.)
Han om min Plan dog aldrig Nys har faaet?

Alexander.

Nu, den er ligefrem. Hvor sødt end er,
For To at sværme og af To at hyldes,
Saa er et Møde dog paa samme Tid
Med begge, lidt for meget af det Søde.

Lysander.

Saa har min Hertug endnu samme Sind?
Jeg troede længst den unge Dame glemt,
Og hendes Minde af et Døgn begravet.
Igaar, da fra Jert Eventyr I kom,
Bestyrked I mig selv i denne Tro;
Thi da I nærmed Eder til Fyrstinden,
Da flød som Melk og Honning fra Jer Læbe,
Og Eders Tale klang mig ganske lig
Med Troubadourernes galante Sprog.

Alexander.

Ei Uret har du; thi den Varme, som
Fra Mødet med Felicia mig fyldte,
I Ord og Blik og Miner endnu virked.
Ei selv jeg vidste ret til hvem jeg talte,
Om til Aurora eller til Felicia;
Thi uophørlig verled begges Billed
Som i mit Hjerte saa for Øiet om.
Naar jeg Aurora saae, jeg saae Felicia;
Naar paa Felicia jeg tænkte, talte
Jeg disse Tanker til Aurora ud.
Saa svævede jeg mellem Drøm og Sandhed,
Men hvad der Sandhed var, og hvad der Drøm var,
Jeg vidste ei, saalidt som nu jeg veed det.

Lysander.

Jeg tilstaaer, Eders Ord mig klinge selsomt,
Og næsten kunde de mig friste til
At falde paa en Tanke . . .

Alexander.

Hvilken?

Lysander.

Om
Ei Meningen af Alting er i Grunden,
At ikke Een men To man elske skal.
Thi gav Naturen os ei tvende Arme,
Saa To paa eengang omt vi favne kan,
Mens vi med tvende Øren lytte til
En dobbelt Røst af Kjærlighedens Tale?
Har vi ei tvende Øine, til at skotte,
Om end lidt skelende, til To paa eengang?
Har Hjertet ikke tvende Kamre, til
At gjemme tvende Billeder? Og Lungen,
(For at jeg Intet skal forglemme) er den
Ei dobbelt, saa et dobbelt Suk kan stige
Paa eengang op for tvende hulde Piger?

Alexander.

Ha, din Satire rammer ikke mig!

Har end jeg ingen Plan, har jeg et Ønske,
Og Ønsket er min Lov.

Lysander.

Nei, dertil er
For kostbar Eders og Fyrstindens Ære.

Alexander.

Hvad mener du?

Lysander.

Ha, tys! vi er ei ene.

Femte Scene.

(**Felix** træder ind, fulgt af **Billo**, der trækker ham i Kappen for at holde ham tilbage.)

Billo (sagte til Felix).

Men Felix dog! Er I da gal og afsindig? Betænk hvad I gjør! For Guds Skyld, min egen gode Felix, hold dog Maade med Jer Lidenskab.

Felix.

Ha, slip mig, Billo! (Afsides.) Nu, min Vrede, tving dig!

Lysander (til Alexander).

Her er Fyrstindens Page. Hvis I vil det,
Jeg ham Befaling gi'er til Jer at melde.

Alexander.

Vel, lad det skee, da dog det saa maa være.

Lysander (mødende Felix, der gaaer hen mod Alexander).
Hr. Ridder!
Min Hertug ønsker Adgang til Fyrstinden.

Felix.

Og jeg — jeg ønsker Adgang til Jer Hertug.

Lysander (træder tilside).

Den staaer Jer aaben.

Alexander.

Vil med mig I tale?

Billo (for sig).

Nu gaaer det løs! Menneskет er besat. Pst! Pst! Felix — Felix!

Felix.

Min Hertug, ja! jeg har en Bøn til Eder,
Og haaber I opfylder den.

Alexander.

Siig frem!

Felix.

Maaskee det Eders Høihed er bekiendt,
At min Fyrstinde har igaar mig hævet
I Ridderstanden op.

Alexander.

Jeg veed det; ja.

Felix.

Saa uformodet nod jeg denne Ære,
At jeg en Ridders Rettigheder fik,
For ret hans Pligter var bekjendte for mig.

Alexander.

Det hændes kan den Bedste. Mod og Kjækhed
Forlanges kun; det Andet følger efter.

Felix.

Og dog, min Hertug! allerede bøder
For denne Mangel jeg.

Alexander.

Hvordan?

Felix.

En Dame —
I smiler alt ved dette Ord ...

Alexander.

Nei, nei!
En rigtig Ridder altid har en Dame.

Felix.

En Dame, til hvis Ridder jeg er kaaret,
Ei blot af hende selv, men hvem mit Hjerte
Har lovet Huld og Tro i Liv og Død —
See, denne Dame har en anden Ridder,

I Alder og i Byrd langt over mig,
Bedraget, haanet, spottet og fornærmet.
Hvad er min Pligt nu her? Hvad Straf tilkommer
Fornærmeren? — Til Eder, høie Hertug,
Hvem Alle kalde Ridderskabets Pryd,
Jeg tyer om Svar paa disse tvende Spørgsmaal.

Lysander (afsides).

Hvad er hans Mening? Ha, jeg aner Uraad!
Naar blot min Hertug ikke gaaer i Fælden.

Billo (afsides).

Nei, han er reent forrykt! Hvad skal Enden blive? Felix, Felix! — han hører ikke — Felix!

Alexander (efter et Øieblikks Betænkning).

Nu, Ridderskabets Lov er her ei tvivlsom.
Først er det Eders Pligt, at kræve Regnskab
Af den, som Eders Dame har fornærmet,
Og ham opfordre til at gjøre Afbigt,
Og give fuld Erstatning for sin Skyld.
Men enten nu han gjør det eller ikke,
Saa er ei Sagen dermed endt for Eder,
Hvis ikke Damen selv ham skjenker Naade.
Til Kamp paa Liv og Død I maa ham fordre,
Og ikke lade Kaarden hvile, forend
Han eller I har Evigheden seet.

Felix (træder pludselig to Skridt tilbage).

Der har I afsagt min og Eders Dom! —
Ha, falske Hertug! uden Tro og Love;
Som priser Ærens Lov paa samme Tid,
Som selv I bryder den: Vild, Damen er
Min egen Søster, min Felicia,
Hvem I har haanet, spottet og fornærmet.
Her staaer mit Vidne (peger paa Billo) og et andet Vidne
Er det, som taler nu fra Eders Øie,
Hvis Straale blegner hen for Sandheds Røst.
Men ved min Ære! I skal staae til Ansvar. —
Her kaster jeg min Handske! (kaster den) Er I Ridder
Saavel som I er Fyrste — tag den op!
Her drager jeg min Kaarde! (drager den) Liv og Ære
Jeg sætte vil paa denne Kaardespids;
Thi før skal Liv og Ære jeg forlise,
Før Staalet svigte skal min gode Sag.
Ha, drag Jert Sværd, hvis Ærens Lov I kjender!

Lysander (springer frem).

Alt nok Forvovne! — Ei for Jer, min Hertug,
Det sømmer sig, at tugte denne Dreng,
Hvis Tunge dænger Frækhed over Frækhed.
(Til Felix.)
Her er ei Sted til Fegtning og til Kamp;

Men folg mig, hvis dit Mod er lig din Tale.
Din Handske ta'er jeg op.

(Bukker sig, forat tage den.)

Alexander.

Nei, lad den ligge!
Ei nogen Dødelig foruden mig
Skal røre denne Handske.

Lysander.

Ædle Hertug! ...

Alexander.

Ei mindste Ord i denne Sag, Lysander.

Billo (der længe har staaet i Angst og Uvished, træder frem).

Eders Høihed! Eders hertugelige Naade! Tillad mig et Ord. Alt hvad dette unge Menneske der har sagt eller endnu agter at sige, beder jeg Eders Høihed aldeles ikke reflectere paa, eller regne ham til Onde; thi hvor nødig jeg end vil forraade det, er det dog nu nødvendig: Dette unge Menneske er ikke ved sin Fornuft eller sin Villie fuldkommen mægtig. Allerede i lang Tid har jeg desværre sporet en sygelig Slappelse i hans aandelige og legemlige Kræfter, og siden igaar er jeg fuldkommen vis i min Sag. Hans Hjerne lider af et Slags Delirium, saa den ikke mere kan holde hans Maskine i Gang — hans Hjerte

er i en høist sørgelig, sygelig Forfatning, som lader mig formode, at der er sprungen en Arterie eller Vene — hans Lunges lymphatiske Kar ere aldeles i Uorden, saa at den bestandig maa give sig Luft i usømmelige Ord — hans Lever ...

Felix.

Tie Nederdrægtige! — Et Ord endnu,
Og Eders hvide Haar skal ei Jer skjerme!

Billo.

Der hører I det, der hører I det, min Hertug! (sagte til Felix.) For Guds Skyld, gode Felix, lad dog endelig som I var forrykt; det er det eneste Middel til at frelse Eders Hoved. Tak mig, Eders faderlige Ven ...

Felix (skyder ham bort).

Tilside, Daare! — Nu, min høie Hertug!
Endnu min Handske ligger for Jer Fod;
Hos den mit dødelige Had og Fiendskab,
Med Ønsket om en Kamp paa Liv og Død.
Har I maaskee ei Lyst at prøve Kampen?

Alexander.

Du taler dristig; dog dit Mod mig huer,

Og skjøndt jeg ei for Had kan Had dig give,
Jeg tager dog mod Kampen.

(Tager Handsken op.)

Felix.

Ha, saa følg mig,
Til Haven, Parken, eller hvor I vil.

Alexander.

Nei, stands! og bind din Tunge hvis du kan det;
Thi ogsaa jeg har nu et Ord at sige:
Her hverken Stedet er til blodig Strid,
Saalidt som Tiden nu vil Sligt tillade;
Men har du om en Maaned samme Tanker,
Da er jeg villig til med dig at mode
I Kampen, som du ønsker — ogsaa du
Skal da din Dristighed, dit Ord forsvare.
Her gjemmer jeg din Handske; mellem os
Fra denne Stund er intet Venskab mere,
Hvis ikke Stridens Dame selv det vil ...
Seer du, som Ridder ogsaa jeg kan handle,
Skjøndt ingen Ridderlov forbinder Fyrsten
Til Tvekamp med en simpel Svend som du.
Men for den Dames Skyld, vi begge ære,
Jeg handler saa — lad Raade være Ret!

Felix.

Den Raade jeg foragter! Om en Maaned
Der er endnu en Dag — o, jeg skal see den!

Sjette Scene.

De Forrige. Balliot, Aurora, Carocco, Felicia og Følge træde ind.

Balliot.

Fyrstinde Aurora!

Billo (sagte til Felix).

Stik Kaarden ind, Felix! I en Hast, inden Marschallen seer det. Dragne Kaarder i Slottet er Majestætsforbrydelse.

(Felix stikker Kaarden ind og træder hen i Baggrunden til Felicia.)

Alexander (som gaaer Aurora imøde).

Min Lykke her jeg priser, min Fyrstinde;
Thi hvad jeg søgte, kommer mig imøde.

Aurora.

Saa gaaer det tidt, min ædle Hertug. Søger,
Saa skal I finde; saadan lyder Ordet.

Alexander.

Og ei forgjæves lyder dette Ord,
Der giver Haabet Vinger. Hvad jeg søgte,

Var Klangen af den Stemme, som jeg hører,
Var Glandsen af det Blik, som nu jeg seer.

Lysander (for sig).

Det gaaer fortræfligt!

Felix (for sig).

O, mit Hjerte!

Felicia (for sig).

Vee mig!

Aurora.

Endnu jeg Eders Høihed Tak er skyldig.

Alexander.

Hvorledes?

Aurora.

For den Vittighed, det Lune,
Hvormed igaar I trøsted Hoffets Damer,
Og holdt mig skadeløs for Jagtens Skræk.

Alexander.

O, min Fyrstinde! Vid og Lune fødes
I Selskab, hvor man Vid og Lune møder.
Min Tale var et daarligt Echo kun
Af Eders Ord. O tro mig, da jeg følte,
At ikkun Eders Røst har Magt at vække,

Imens den kalder frem mit Hjertes Gjenklang,
Den glade Aand paa Læbe og i Blik.

Lysander (for sig).

Ha, Bravo!

Felix (for sig).

Hykler! Hykler!

Felicia (for sig).

Det er Døden!

Aurora.

I vil ydmyge mig — men see, vor Marschal
Har længe ønsket vore Tungers Taushed,
For at hans egen Læbe kunde aabnes.
Træd frem, Hr. Balliot! Ordet det er Eders.

Balliot (til Alexander).

Hvis Eders Høihed er til Festen rede,
Og gi'er til Cer'monien Jer Consens,
Saa vil det Videre jeg nu forordne.

Alexander (afsides til Lysander).

Hvad mener han?

Lysander (til Alexander).

Auroras Fødselsfest,
Hvis Stjerne sig i denne Aften hæver.

Alexander (til Balliot).

Hvad spørger I, Hr. Marschal, om min Villie?
Hvad hendes Naade, min Fyrstinde, vil,
Er og i denne Sag mit Hjertes Ønske.

Balliot.

Saa vender jeg, ifølge Embeds Medfør,
Mig nu til Eder, høie Herskerinde,
Med samme Spørgsmaal.

Aurora.

Det er overflødigt.
I veed, at Hertug Alexanders Ønske
I denne Sag er stemmende med mit.

Balliot.

Min Pligt jeg kjender nu. Til Ridderſalen,
Min høie Hertug, naadigste Prindsesse,
Som Marschal jeg indbyder Eder Begge.
(Træder tilbage og aabner Døren.)

Aurora (til Alexander).

I seer, min Marschal kjender sine Pligter.
(Da Alexander, som nu har faaet Øie paa Felicia, ikke hører)
Men hvilket Syn har Jer bedaaret? Borte
Er Eders Sjæl og Øie. (vender sig om) Hvor, min Hertug,
Er denne Troldom skjult, som Jer fortryller?

Alexander (fatter sig og siger med sagtere Stemme).

Den Røst, som talte nu, har Trylleriet
I sine Toner. (høit) Dog, os Festen kalder;
Thi længst har Eders Marschal Veien viist.
(Han byder Aurora Haanden. Begge forlade Scenen, fulgt af Balliot.)

Lysander.

Nu spille vi det høie Spil. Velan!
Alt paa det sidste Kort, og vi skal vinde.
(følger Alexander.)

Carocco (til Billo, der gaaer efter Lysander).

Holdt! Syngemester, et Ord!

Billo.

Og det er?

Carocco.

Er I med ved Gildet i Aften?

Billo.

Hvilket Gilde?

Carocco.

Saa I veed det ikke engang? Seer I, da her i Aften ikke vanker Andet end Luften, som kun gi'er tørre Halse og tynde Maver, saa har jeg og nogle andre gamle Udhalere skudt sammen til et Gilde,

hvor vi til den lyse Morgen vil drikke det fyrstelige Pars Skaal. Er I med, Billo?

Billo.

Er det en Invitation eller en Proposition?

Carocco.

Det Sidste, Syngemester! Det Sidste. Hver skyder en Snees Solvskillinger ind i Kassen — Kassen helde vi i en umaadelig stor Bolle — Bollen helde vi i Halsen . . .

Billo.

Og Halsen?

Carocco.

Befinder sig vel derved, Billo; usigelig vel. For at pleie min egen Hals, lader jeg Alverdens Flaskehalse springe, indtil jeg selv er om en Hals. Naa, er I med?

Billo.

Nei, til slig en halslos Gjerning er jeg ikke med.

Carocco.

Snak Syngemester! Ud med Jere Skillinger, og ind med Jer i Gildet.

Billo (idet han gaaer).

Nei, hverken ind eller ud.

Carocco (tager fat paa ham).

Billo! Gamle Ven! Saa hør dog . . .

Billo.

Ikke et Ord! Døv er jeg, stokdøv for Jert Forslag.

Carocco.

Saa gid I da aldrig mere maa knække Halsen paa en Flaske rød Viin!

Billo.

Ligemeget Carocco! Saa drikker jeg den hvide; det er mig akkurat eet og det Samme.

(gaaer ud.)

Carocco.

Fordømt! Jeg havde tænkt, han skulde betale Gildet.

(bort.)

Felix (træder frem med Felicia).

Op, min Felicia! Sænk ei dit Øie.
Vær ikke modløs nu, men følg med mig.

Felicia.

O, var vi tusind Mile dog herfra!

Felix.

Mit Ridderord du har, at Nattens Stjerner
Skal see min Flugt og din.

Felicia.

Men hvorfor tove?
Hvorfor ei flygte bort i denne Time?
Hvi skal vi vandre til vor egen Smerte,
Og see vor egen Qval? O Felix, har du
Ei nok i det forsvundne Syn? i Ordet,
Der gjennembored mig? — Var det ei nok?

Felix.

Nei, Slutnings-Sangen vil jeg høre; Enden
Jeg skue vil paa Alt — saa vil jeg døe.

Felicia.

Ei kan jeg bære det, at saa du sørger.
Min Broder, hvad vil du ved denne Fest?

Felix.

Hvad jeg ved denne Fest og Høitid vil?
Veed jeg det selv? Og dog en Magt mig driver,
Jeg maa derhen. Endnu for sidste Gang
Jeg skue vil det Dies Lys, hvori
Saa lang Tid jeg har levet. — Milde Stemme,

Din Tone vil endnu engang jeg høre,
Og trylles som saa ofte ved din Klang.
Endnu engang jeg vil min Glæde see!
Endnu engang — den allersidste Gang,
Og saa Farvel for evig. — O, min Søster!
Tag ei min Taare her for Svaghed. Følg mig,
Ifald du tør; — hvis ei, bliv her tilbage.

Felicia.

Nei, som din Fryd var min, er min din Klage.

(begge bort.)

Syvende Scene.

(Idet Mellemdækket gaaer op, seer man en pragtfuld Ridersal. Musiken toner, og en Skare Cavalerer og Damer udbrede sig over Skuepladsen, hvorpaa Cavalererne fordele sig tilhøire og Damerne tilvenstre. Personerne fra forrige Scene træde ind. Tvende Pager bringe to gyldne Lænestole til **Aurora** og **Alexander**, som sætte sig yderst paa høire Side af Skuepladsen. Ved Siden af **Alexander**, nærmest Tilskuerne, staaer **Lysander**; ved Siden af **Aurora Balliot. Carocco, Billo, Felicia** og **Felix** stille sig ligeoverfor paa venstre Side af Scenen, saaledes at **Felix** er Tilskuerne nærmest. Naar Alle ere placerede, ophører Musiken.)

Ottende Scene.

(De Dandsende rangere sig til en Menuet.)

Aurora (til Alexander).

Fornemmer I, min Hertug, ingen Lyst
Til Terpsichores Guddom her at hylde?

Alexander.

Som Tilskuer jeg i Aften hende dyrker.

Aurora.

Det Offer er for ringe.

Alexander.

Altfor stort
Det vilde være, hvis fra denne Plads
Ved Eders Side jeg mig fjerne skulde.

Lysander (afsides).

Min Hertug bliver varm midt i sin Kulde.

(Det første Par af de Dandsende nærmer sig og gjør sin Compliment for Aurora og Alexander, som for at udbede sig deres Tilladelse til Dandsen; hvorpaa det begiver sig tilbage til sin forrige Plads. Under denne Handling taler Felix og Felicia.)

Felicia.

Din Haand den skjælver, Felix.

Felix.

O, min Søster!

Jeg er en Bølge kun paa Hjertets Hav,
Der hverken kjender Grændser eller Hvile.

Felicia.

Hvordan skal dette ende? Rundt er Mørke,
Hvorhen mit Øie seer blandt disse Lys.

Felix.

Ha, stille, stille! Dandsen den begynder.
Ræk mig din Haand! Og som jeg knuger din,
Saa lad dit stærke Gjensvar mig fornemme.

Felicia.

Min Broder!

Felix.

Der er Toner til min Oval!

(Idet han siger disse Ord, falder Musiken ind og Dandsen begynder. Ridderne og Damerne udføre en Menuet; under denne et stumt Spil paa begge Sider af Scenen. Musiken ophører idet de Dandsende, efterat det første Par igjen har hilset paa Aurora og Alexander, fordele sig paa Skuepladsen.)

Aurora.

Ei sandt, min Hertug: Gratien er ei død?

Alexander.

Det veed Enhver, som har den Lykke havt,
At leve her ved Hoffet i Jer Nærhed.

Lysander (afsides).

Min Hertug bli'er alt meer og meer galant;
Snart af min fordums Frygt jeg selv maa smile.

Felicia.

Du skifter Farve, Felix. Nys saa bleg,
Og nu i Purpur dine Kinder flamme.
Til Døden er du syg — lad bort os gaae.

Felix.

Nei, Livet just jeg føler. See den Fræke!
Ei tør hans Die vore Dine møde.

(Balliot med en Rulle Papir i Haanden træder frem midt paa Theatret, fulgt af to Pager, af hvilke den ene bærer hans Barret, den anden hans Marschalstav.)

Lysander (afsides).

Der har vi vor Herold!

Alexander (sagte til Lysander).

Hvad skal det sige?
Hvad gaaer her for sig?

Lysander.

Spørg ei mig, o Herre.
Alt er for mig en Gaade som for Eder.

Balliot (bukker først dybt for Hertugen og vender sig derpaa til Aurora).

Tilsteder Eders Høihed, at jeg nu,

Som det fra gammel Tid er Skik og Brug,
Proclamationen aabner med en Tale?

Aurora.

Vel, lad det skee; men kort.

Balliot.

I største Korthed.

(han træder tilbage midt paa Scenen.)

Alexander (sagte til Lysander).

Begriber du det Mindste?

Lysander.

Intet Andet,
End at en Tale, ubegribelig
Og fuld af Daarskab vi nu strax skal høre.

Balliot (bukkende til alle Sider).

Høie Prinds og Prindsesse! Ædle Riddere og Damer! Aldrig frembød Jord og Himmel et skjønnere og mere oploftende Skuespil, aldrig skinnede Sol, Maane og Stjerner klarere, end naar Ægteskabets Gud, den lille Hymen, geleidede med Faklen udødelige og dødelige Personer til sit Tempel. Hvor bævede f. Ex. ikke Olympen af Fryd, da Jupiter og Juno verlede de gyldne Ringe, eller da Herkules og Hebe stode for det rosenbekrandste Alter, eller da Mars

og Venus — hm! — ... Dog, jeg forlader Olympen, for at begive mig ned til Jorden, hvor nu en Gudinde i menneskelig Skikkelse har besluttet, med en af de ypperste Dødelige at nærme sig nysnævnte Hymens Tempel. Fortuna vil aabne dem Døren; Flora vil blomsterstrøe Gangene; Apollo vil staae for Musiken; Amor selv vil holde Talen, og Alle vi Andre ville som troe Undersaatter udgjøre Følget og slutte Toget.

(bukker igjen til alle Sider og tører Sveden af Panden.)

Lysander (for sig).

En prægtig Tale!

Alexander (til Lysander).

Manden er jo gal!
Hvad er hans Mening?

Lysander (til Alexander).

Vanskelig det er,
At finde Mening i det Meningsløse.

Balliot (aabner Papiret).

Ædle Herrer og Damer! Provences tappre Adel og skjønne Qvinder! I Kraft af den nylig holdte Tale — i Kraft af foregaaende Underhandling og gjensidig Beslutning — i Kraft endelig af Kirkens Samtykke, som vor store, men nu fraværende Minister,

Grev Robert af Anduze, imorgen vil overbringe: proclamerer jeg, Abraham Isaac de Balliot, her for samtlige Tilstedeværende og ikke Tilstedeværende, (med høi Stemme.) Vor høie Herskerindes, Prindsesse Aurora af Provences Trolovelse med Hertug Alexander af Savoyen. (Alexander reiser sig pludselig og med ham Aurora.) Det fyrstelige Par leve!

(han svinger med Hatten, som han tager fra Pagen.)

Alle.

Det leve! Det leve!

Alexander (sagte til Lysander.)

Forræderi er her i Spillet med!
Hvo er Forræderen?

Lysander.

O, Herre! glem
Nu Alting for Jer Ære.

Alexander.

Ha, hvad gjør jeg?

Balliot.

Riddere og Damer! Ifølge gammel skjøndt unødvendig Skik, sporger jeg, Abraham Isaac de Balliot, Enhver og Alle, og Alle og Enhver: Har nogen Ridder eller Dame Noget at sige om eller mod denne

Trolovelse? (Taushed.) Atter gjentager jeg det samme Spørgsmaal: Har nogen Ridder eller Dame noget at sige om eller mod denne Trolovelse? (Taushed.) For tredie og sidste Gang, efter Skik og Vedtægt, spørger jeg: Har nogen Ridder eller Dame Noget at sige om eller mod denne Trolovelse?

Felix (der længe har staaet i indvortes Kamp, træder pludselig frem).

Ja jeg, Hr. Marschal! Noget har at sige.

(Alle udtrykke Forbauselse. Balliot træder forskrækket tilbage. Aurora gaaer et Skridt frem. Alexander vender sig mod Lysander.)

Alexander.

Hvad er at gjøre? Dette bli'er det Værste.

Lysander.

Kun stille! Jeg tør vedde, han vil tie.

Aurora (til Felix).

Og hvad har du at sige? Svar mig! Men
Forglem dog ei, om hvem, og hvor du taler.

Felix.

O, min Fyrstinde!

Aurora.

Hvad har du at svare?

Felix.

Den Mand ... den Lykkelige ... han, hvem I ...
(holder inde.)

Aurora.

Du noler? Tal! Hvis ei saa frygt min Vrede.

Felix.

Den Mand ... Ja han, med hvem I Alt vil dele,
Han er uværdig til sin høie Lykke!

Alexander.

Forvovne!

Aurora.

Tving, min Hertug, Eders Hjerte;
Mig skal han staae til Regnskab for sit Ord.
(til Felix.)
Dumdristig har du talt, og Intet meer
Dig frelse skal for Straffen af min Vrede,
Hvis ei et Vidnesbyrd, saa klart som Solen,
Du fører for dit Ord.

Felix (hurtig).

Det har jeg!

Aurora (heftig).

Hvilket?

Alexander.

Prindsesse! Tillad mig et Ord ...

Aurora.

Min Hertug,
I Øieblikket! (til Felix.) Tal, nu hurtig! Tal!

Felix.

Saa vidt, at han, som nu ...
(seer til Felicia, og holder inde.)

Aurora.

Ha, du forstummer?
Udfyld din Mening strax! At han, som nu ...

Felix.

At han ... (seer igjen til Felicia.) Og dog — o min
Fyrstinde, tilgiv!
Min Læbe har ei Ord til et Bevis;
Et Hjerte vilde briste, hvis jeg talte.

Aurora.

Hvi traadte da du frem, og krænked frækt
En Andens Ære? — Svar mig!

Felix.

O, jeg maatte!
En Magt mig drev; jeg kunde intet Andet.

Aurora.

Ha Utaknemlige! Nu dig jeg kjender.
Bort, fra mit Øie bort!

Felix.

O, ædle Dame!
Alt kan jeg bære, Alt, kun ei Jer Vrede.
Meer — tusind Gange meer end Døden, er
For mig det strenge Blik af Eders Øie. —
O, had mig ei, fordi jeg her maa tie!
Hvad er jeg uden Eder? Liv og Lykke,
Alt, hvad mig Verden byder, Alt er Intet,
Hvis Eders Vrede jeg skal bære paa.
O, lad mig atter see det milde Blik,
I Glands af hvilket jeg saalænge lever!
O, lad mig Ordet høre! Kun et Ord,
Kun et forsonligt, mildt og naadigt Ord!
(han styrter paa Knæ, og berører med sin Læbe Auroras Fod.)

Aurora.

Hvis jeg tilgive skal, saa reis dig, Felix!

Felix (hævende sit Hoved).

Og er jeg bønhørt? O, lad her mig knæle!
Her, dybt i Støvet; her for Eders Fod, —
Det er den sidste Lykke, jeg begjærer.

Aurora (rækkende ham sin Haand).

Er dig mit Ønske kjært, staa op fra Jorden!

Felix (idet han griber den).

Fra Jorden, ja! Men denne Plads er Himlen;
Thi som en Seraphs Haand er denne Haand,
Og som i Døden mig dens Kraft berørte.
Den vil at jeg skal leve — nu jeg lever!
Ei tvinger jeg mit Hjerte meer! Forsvunden
Er hver en Skranke — alle Sorger flygte,
Og alle Sjælens Lænker falde af! . . .
Er det et Raseri, som nu mig griber?
Er det en Harmonie fra Paradiset,
Som fylder Hjertet saa i Lyst det skjælver?
Dig elsker jeg! — Vend ei dit Hoved bort!
Drag ei din Haand tilbage milde Seraph!
Thi denne Haand bevarer jo mit Liv.
Dig elsker jeg! Forstaaer du dette Ord,
Der binder Jord og Himmel til hinanden,
Og mig til dig? — O, vend dig ikke fra mig!
Hvis tusind Liv jeg havde, bort jeg gav dem,
Kun for et Ord endnu — kun for et Blik!

Aurora.

Ha, Felix, Felix!

Felix (reiser sig pludselig og seer omkring).

Ha, hvad har jeg sagt?

Hvad har jeg gjort? Hvor er jeg? O Felicia!
Min Søster!

(begge ile i hinandens Arme.)

Felicia.

O, min Broder!

Felix.

Hjemad, hjem!

(begge hurtig bort.)

Niende Scene.

(De Forrige uden **Felix** og **Felicia**).

Balliot (træder frem).

Hvis Eders Høihed det befaler, vil
Jeg strax ham lade fængsle.

Aurora.

Tie, Hr. Marschal!

(til Carocco og Billo.)

Til Eder, Ridder! og til Eder, Billo!
Den Pligt jeg overdrager, at bevogte
Ethvert af Pagens og hans Søsters Skridt.

(til Alexander.)

Undskyld, min Hertug, at jeg nu mig fjerner;
Men ikke vel jeg føler mig. Min Marschal
Vil sørge for, at Festen ei forstyrres.

Alexander.

Hvad er vel Festen, uden Festens Dronning?

(Aurora hilser, og forlader Scenen fulgt af et Par Damer. Carocco og Billo bort.)

Alexander (til Lysander).

Ha, neppe jeg min Harme meer kan tvinge!
Imellem Skam og Vrede slaaer mit Hjerte.
Hvo har mig ledt i denne Labyrinth?

Lysander.

Imorgen Alt vil klare sig, jeg vedder.

Alexander.

Umuligt! Ha, hvor er min Sjæl ydmyget!
En Pages Naade reddet har min Ære!

Balliot (nærmer sig Alexander).

Min Hertug! Tør jeg spørge, om en Dame
I ønsker Jer, for Dandsen at begynde?

Alexander.

Nei, hverken Damer eller Dands, Hr. Marschal!

Balliot.

Maaskee Forfriskning er Jer nu tilpas?
Et Glas Champagne? Lidt Confect?

Alexander.

Confect?
Nei, af den grove fik jeg nok. God Nat!
(gaaer.)

Balliot (til Lysander).

Stands, Hr. Lysander! Los mig denne Gaade!

Lysander.

En anden Gang. Nu maae I selv den raade.
(følger Alexander.)

Balliot.

Ja, hvis jeg bare kunde. Grov Confect
Han talte om — og dog er Hoffets Vine
Og Confiturer altid superfine,
Thi selv jeg prøver dem med Tungens Vægt —
Hvad kan han mene da med grov Confect?
(Han ryster paa Hovedet, vender sig om og gaaer midt igjennem Scenen. Cavalerer og Damer blande sig mellem hverandre. Orchestret istemmer en Quadrille.

Draget falder.

Tredie Act.

Første Scene.

(Tyk Skov. Idet Dækket gaaer op er Scenen dunkel; efterhaanden kaster Solen sine Straaler ind, og oplyser den. Tilhøire paa en Græsbænk ligger **Felicia** og sover. **Felix**, med Kaarden i Haanden, staaer foran hende. Han træder nogle Skridt frem og seer ud i Horizonten.)

Felix.

Nu reiser Solen sig og Natten flyer.
Den lyse Dagens Konge raaber til mig:
Du kan din Post forlade — jeg skal vaage!
(Nærmer sig Felicia.)
Hvor fast hun sover! Intet Spor har Smerten
Paa disse Læber efterladt, og Øiet
Har lukket Sorgen ind da det sig lukte.
Alt det Forsvundne svæver let som Drømmen
Hen over hendes Pande — hver en Pil
Har tabt sin Braad og saarer ikke mere.

(Vender sig fra hende).

Hvi er da jeg saa svag? Den lange Nat,
Hvis sorte Øie skuede min Flugt,
Var med sit Mørke som et Dødningslør,
Der skjulte Livet for mig. Hver en Stjerne,
Som glimted frem af Skyen, talte til mig
Om det, jeg aldrig naaer — om dette Svælg,
Der skiller Jord og Himmel fra hinanden.
Saa hørte Stormens Susen jeg i Skoven —
Da vaagned alle gamle Minder op,
De bittre med de søde; alle Saar
Sig aabnede paany, og alle Smerter
Skød frem af hundred Kilder i mit Bryst.
Da var mit Hjerte Døden nær — mit Øre
Fornam i Stormens Hvilin kun Verdens Haan,
Der følger den Elendige paa Jorden.

(Pause.)

Men træt jeg er — min Haand og Fod er mat;
Min Sjæl har røvet Legemet dets Styrke.
Jeg vil mig hvile —
Min Søster! Jeg var denne Nat din Vagt;
Nu Dagens Sol skal vogte paa os Begge.

(han trækker sin Kappe sammen, og lægger sig ved Felicias Fødder.)

Anden Scene.

(Grev **Robert** og **Cilius** træde ind. Begge ere i Reisedragt.)

Robert (seende ud ad Scenen).

Endnu er intet Spor af hvad vi søge.

Cilius.

Kun grønne Træer og Buske overalt.

Robert.

Hvergang en Udsigt aabner sig for Øiet,
Jeg troer at staae ved Maalet.

Cilius.

Tilgiv, Herre!
Men er I derpaa vis, at denne Skov,
Og ikke hiin mod Østen er vort Maal?
Paa kryds og tværs igaar vi her har søgt,
Men dog fandt ei vi Stedet.

Robert (i Tanker).

Nu er Dagen!
Den sidste Dag det er, og Testamentet
Man snart vil aabne. Ha, til Hoffet maa jeg
Endnu ved Solens Skin. Før Nattens Frembrud
Maa Alting klares, skal min Eed jeg holde.
Ha, Cilius!

Cilius (som har opdaget Felix og Felicia).

Hr. Greve!

Robert (vender sig).

Jeg ... hvad seer jeg!

Cilius.

To sjeldne Skovens Dyr, ei sandt, o Herre?

Robert.

Kan jeg mit Øie troe? Er dette Blendværk?
Her min Fyrstindes Page og hans Søster!

Cilius.

Med Sværd i Haand han sover.

Robert.

Væk ham!

Cilius.

O,

Den Fugl er munter alt.

Felix (springer op).

Hvem der? Hvem er der?

Cilius.

Gnid Øiet unge Ven, og I vil see det.

Felix (tagende Felicias Haand).

Op, min Felicia! Sov ikke længer!

Felicia (reiser sig).

Du her, o Felix! ... dog, hvor har jeg været?

Robert (til Felix).

Hvad gjør du her i Skoven?

Felix.

Ha, Grev Robert!

Felicia.

Grev Robert! ... O, min Herre, vær os naadig!

Robert.

Hvad gjør I her i Skoven? Hvorhen vil I?

Felix.

Fra Hoffet flygted vi, og hiem vi vil.

Robert.

Og hvor er Eders Hjem?

Felix.

Ei langt herfra.

Robert.

I denne Skov?

Felicia.

Ja, nær ved Aaens Bred,
Hvor Hytten ligger skjult bag dybe Klofter,
Der boer vor gamle Moder, der vi leved
I mange Aar før vi til Hoffet kom.

Robert.

(Til Cilius.)

Der fik med eet jeg jo en Følgesvend.

(Til Felix.)

Siig, Felix, veed du Vei i denne Skov?

Felix.

Ja, min Hr. Greve!

Robert (træder tilside).

Cilius, et Ord!
Giv Følget Ordre til at vente paa mig
Ved Skovens Udgang. Selv til Slottet iil!
Hils Marschal Balliot fra mig, og bed ham,
Saalænge det er muligt at forhindre,
At Testamentets Indhold bli'er bekjendt.
Forstaaer du? Sagen vigtig er.

Cilius.

Hr. Greve!
I stole kan paa mig.

Robert.

Jeg veed det; dog,
Afsted! Tilhest! Og hurtig bring mit Bud!

(Cilius bort.)

(Til Felix.)

Nu tag din Søsters Haand, og følg med mig.

Felix.

Hr. Greve! først et Ord ...

Robert.

Og hvilket er det?

Felix.

I vil dog ei os føre hjem til Hoffet,
Og røbe Stedet, hvor vi søge Skjul?

Robert.

Og frygter Lyset du? Siig frem, Felicia!
Er det en Brøde, som I flygte for?

Felicia.

Nei, Herre, nei! Os Verden Ryggen vendte,
Og derfor flygte vi fra Verden bort.

Robert.

En selsom Grund. Men Barn, din Kind har blødt,
Og Armen — see, paa begge sidder Blod.

Felicia.

Det Krattets Torne var, som sønderrev mig,
Thi Mørket viste daarligt os kun Vei.

Robert.

Nu, paa vor Vandring Alt I mig fortælle;
Maaskee jeg hjelpe kan i denne Nød.
Afsted!

Felix.

Nei, først mit Ord I maae besvare.

Robert.

Først viis mig Veien gjennem denne Skov,
Saa skal jeg svare dig.

Felix.

Felicia, stands!
Gaa ei af Stedet før hans Ord vi har.

Felicia (griber Roberts Haand).

Jo, til hans Ridderære jeg betroer mig!

Robert.

Smukt talt, mit vakkre Barn! Stol kun paa mig,
Og du skal ei det angre.

Felicia.

Felix, følg mig!

Felix.

Vel! Til hans Ære jeg som du betroer mig.

(Alle bort.)

Tredie Scene.

(Scenen er et Øieblik tom. Man hører **Caroccos** Stemme udenfor at commandere: „Retter Eder! Høire om! Marsch! — Palaskerne lige! See til Venstre!" — Fra høire Side af Theatret kommer **Carocco** fulgt af **Billo** marscherende ind paa Scenen i Spidsen af nogle Soldater. De gaae een Gang Scenen rundt, medens **Carocco** commanderer: „Een, To! Een To! See til Høire! — Een, To! Een To! Een To! Venstre Sving! Marsch, Marsch! — Lige ud! — Een, To! Een, To! — Venstre Sving! — Holdt! Lige ud! Retter Eder! — Hviil!". **Billo** og **Carocco** træde frem.)

Carocco (idet han stikker Kaarden ind).

Puh! En saadan forceret Marsch ta'er paa Kræfterne, især naar man hele Tiden maa holde Karlene i Aande.

Billo.

Men det havde I jo ikke havt nødig. Hele Veien har I brugt Jer Lunge og raabt: Een, To! Een To! akkurat, som I skulde lære Folkene at tælle til To. Tag mig det ikke ilde op, Carocco! men ved saadan altid at høre Jer holde op ved To, maa man næsten tænke, at I ikke kan tælle til Fem.

Carocco.

Snak, min gode Syngemester! Man hører nok, I har aldrig været Militær. Een, To, Een, To,

(marscherer.) — denne Marsch er det Vigtigste i hele Taktiken.

Billo.

Saa det er den? Men hvorfor gjør vi Holdt her?

Carocco.

Hvorfor? Jh, for en Ulykke! fordi Folkene skal hvile sig. Nu har vi jo marscheret 2 stive Miil uden at finde det mindste Spor af den bandsatte Page og hans ligesaa bandsatte Søster. Har I endnu Lyst til at traske om i Skoven, uden først at tage en Hjertestyrkning — saa værs'god! Jeg holder mig til min lille Lærke. (trækker en stor Feltflaske op af Lommen, og drikker.) Det kalder man i Krigssproget at klukke. — Har I Lyst?

Billo.

Nei Tak! Finkel om Morgenen er ikke min Drik. Men afsted Carocco! Husk vor Ordre.

Carocco.

Krigsbrug gaaer for Alt. Leve Felttjenesten!

(Drikker.)

Billo.

Men er I da reent besat, Ridder? Vil I nu drikke Jer fuld? Husker I ikke, hvilken Næse vi fik,

da vi maatte bringe Prindsessen den Besked, at Pagen og hans Søster vare floiten? Deri var I ogsaa Skyld, da I først vilde tage Jer Aftensmad, før I efterkom Ordren.

Carocco.

For Pokker! Deri gjorde jeg ret. Er min Mave tom, vil Benene ikke fremad; og hvad Prindsessens Næse angaaer, saa var den nok egentlig til Jer. Til mig sagde hun derimod med Taarer i Øinene (Gud velsigne hende!) og med bævende Stemme: Ædle Ridder! denne Kjæde — her viste hun mig en overordentlig kostbar Guldkjæde, besat med Diamanter — ædle, tappre Ridder, sagde hun, denne Kjæde er Eders, bringer I dem begge tilbage. Gaa, til, løb, flyv! Spar hverken Flid eller Moie! — Min Tak — nei, det er sandt, min Løn sagde hun — min Løn, den sødeste Løn skal ikke udeblive. Seer I, det sagde hun, og ved de Ord: den sødeste Løn, hu! saa spillede hendes Øine saa mit tredsindstyveaarige gamle Hoved blev ganske tummelumsk, og Hiertet nær var løbet af med mig.

Billo.

Det var en rar Historie for hvem der vil troe den. Men da I selv siger, at I har Ordre til at løbe og flyve — saa lad os idetmindste marschere

videre. Her i Skoven maae Flygtningerne være, thi her har de for havt hjemme.

Carocco.

Meget muligt, Syngemester! Meget muligt. Men seer I, her i min anden Lomme har jeg endeel koldt Kjøkken: Et Par Snepper, et Par Kyllinger, 7, 8 Gaaselaar, en Lever-Postei o. s. v. o. s. v. seer I, det maa vi først have gjort Kaal paa. Hen med Jer i Græsset, at vi kan undersøge Herligheden!

(trækker i Billo.)

Billo.

Ikke af Pletten gaaer jeg. Men I skal staae Fyrstinden til Ansvar for dette Ophold.

Carocco.

For en Ulykke! Vil I da, at Folkene skal faste den hele Dag?

Billo.

Folkene! Folkene faae jo ikke en Snuus. Selv æder I jo Alting alene.

Carocco.

Forstaa mig ret, Billo! Det Vigtigste, som I selv begriber, er at Anføreren holdes vedlige. Hans Mod og Styrke maa fremfor Alt conserveres, hvis man skal haabe et heldigt Udfald. Seer I, af den

Grund, og af ingen anden, æder jeg Alting alene. Men vær rolig! Ogsaa I skal faae Jer Deel. Derfor, afsted med Jer, og hen i Græsset!

(trækker Billo hen mod Græsbænken.)

Billo.

Holdt! Gevalt!

Carocco (slipper ham).

Hvad seer jeg! (stikker Flasken ind). En Kaardeskede! — Et Skjærf! — Ved Mars! her har staaet en Bataille om en Dame eller et Dameskjort; derpaa tør jeg give min Hals, og Eders med, Billo.

Billo.

Tak skal I have for Jer gode Villie. Men lad mig see! — Ja... Ja, ved Himlen! det er Felicias Skjærf; jeg kjender det — og Skeden ...

Carocco.

Skeden — lad mig see! Paa Kaardeskeder forstaaer I Jer ikke. (tager Skeden.) Denne Skede — paa min Ridderære! Eiermanden er Felix. Den hører til den Kaarde, som jeg selv har skaffet ham.

Billo (viser ham Skjærfet).

Seer I Blodpletterne her?

Carocco.

Blodpletter, paa min Ære!

Billo.

Blodpletter paa Jer Ære? Det er nok ikke mange. Men forstaaer I disse Tegn? Herregud! Hvad kan der dog være blevet af de stakkels unge Mennesker?

Carocco.

Hvad der er blevet af dem? Det tænker jeg er saa klart som Dagen. Jeg iler øieblikkelig tilbage til Fyrstinden, og melder hende Alt.

Billo.

Melder hende Alt? — Hvad vil I da melde hende?

Carocco.

Hvad jeg vil melde hende? Jh, for en Ulykke! — Hvad jeg vil melde hende? ... Jeg vil melde, at Pagen og hans Søster ynkeligt ere omkomne; at Felix forsvarede sig kjækt som en Løve mod disse Røverhunde, mens Felicia afførrede hans Blod med sit Skjærf; at tilsidst begge faldt, efter det blodigste og meest ærefulde Forsvar; og endelig, at Røverne nedgrove Ligene, og bortførte i Triumph begges Klæder samt Pagens Kaarde, til Beviis paa hvilket jeg fremviser denne tomme Skede.

Billo.

Og alt det vil I melde?

Carocco.

Skulde jeg maaskee beholde en saa vigtig Efterretning for mig selv?

Billo.

Nei, det var ogsaa formeget forlangt. Men jeg vil ikke strides med Jer. Forkynd I kun den blodige Nyhed, men lad mig beholde Soldaterne. Disse unge Mennesker ere mig som mine Diestene; jeg maa have dem igjen, hvis jeg skal leve.

Carocco.

Ja saa kan I strax lade Jer begrave! men Soldaterne faaer I ikke. Troer I virkelig, at jeg uden Bedækning vil marschere gjennem en Skov, der er fuld af Rovere, og det ovenikjøbet naar jeg gjemmer en saa vigtig Nyhed? I maae være bleven forrykt, siden I kan forlange dette.

Billo.

Ja, forrykt kan man blive over saadan Snak. Men eet Ord saagodt som tyve. Faaer jeg ikke idetmindste tre Mand med mig, skal I dyrt komme til at svare derfor.

Carocco.

Tre Mand — saa har jeg kun fem tilbage; men lad gaae! Dog kun paa det Vilkaar, at I tager de tre mindste, magreste og meest spædlemmede af Karlene.

Billo.

Den Ene er mig saa god som den Anden.

Carocco.

Saa kom da Syngemester! For mine gode Venner kan jeg gjøre Alt; ja endogsaa som her, sætte mit Liv paa Spil. (de gaae hen til Soldaterne, hvor Carocco udpiller 3 af Karlene efter at have befølt og maalt dem.)

Carocco.

Fra dette Øieblik af — hører I, Karle? ... fra dette Øieblik af, er ikke jeg, men denne Herre Eders Commandeur. Ham har I at lystre i Alt, eller i modsat Fald at ligge tre Maaneder krum, og løbe Spidsrod, saa Blodet hagler Jer ned ad Ryggen som et Kildevæld. Hører I, Karle? — Afsted! Marsch!

Billo (til Soldaterne).

Følg mig ad denne Vei, dybere ind i Skoven.

(han gaaer bort med Soldaterne.)

Carocco (sætter sig i Positur).

Tappre Soldater! Vor Expedition er endt. Vi skulle nu tiltræde vor Tilbagemarsch, for i Hjemmet

hos taknemmelige Medborgere og Medborgerinder, at høste Lønnen for vore Strabadser og udstandne Mis-sommeligheder. Tre Mand have vi tabt, og dog er Faren nu tre Gange saa stor som før; thi Skoven vrimler af Rovere, der nylig have faaet Blod paa Tanden. De tørste efter vort Blod, disse Blodhunde! De ville mætte sig med vort Kjød, disse Umennesker! Derfor Mod i Brystet, tappre Karle, og svigter ikke Eders Anfører i Farens Stund. Imidlertid — og husker vel paa, hvad jeg siger Jer, Karle — glem-mer I det, skal min Kaarde slaae Eders Ryg — imidlertid ville vi gaae forsigtig tilværks, og ikke ud-æske Nogen. Lade de os med Fred, saa lade vi og-saa dem med Fred; thi ere de Umennesker, saa ville vi vise, at vi ere Christne, at vi ere Mennesker! (drager sin Kaarde.) og nu, retter Eder! Sablen paa Skulderen! Venstre Sving! Marsch, marsch! See til Høire! Een, To! Een To (idet de gaae forbi Tilskuerne.) See til Venstre! Een To! Een To! (man hører et Skud bag Scenen.) Der er de! Der er Roverne! Afsted! Følger mig, følger mig, Karle! Slutter Jer tæt om-kring mig! Afsted!

(de flygte alle ud af samme Kant hvorfra de kom ind.)

Fjerde Scene.

(**Alexander** og **Lysander** træde ind. Den Sidste bærer en let Jagtflint.)

Alexander.

Dit Skud traf ei.

Lysander.

Nei, Skud forbi sa'e Fuglen,
Og fløi iveiret med sin muntre Trille.
Det gik med denne Jagt som med den anden:
Jeg traf ei Fuglen, I traf Damen ei.

Alexander.

Ja, du har Ret; Felicia traf jeg ikke,
Skjøndt alt en Time Skoven rundt jeg søgte.
Forgjæves gik paa Eventyr jeg ud,
Lig Fortids Riddere og stærke Kæmper;
Min Dulcinea vil mig ikke møde.

Lysander.

Jeg vedde tør, den Hulde alt er fangen,
Og ført til Hoffet hiem af Hr. Carocco,
Med samt den unge Page.

Alexander.

Nu velan,
Saa axle vi vort Skind og drage hjem.
Desuden det paa Tiden er — thi selv

Som Executor jeg af Testamentet
Endnu før Middag skal i Raadet møde.
Hvor vente Hestene og Tjenerskabet?

Lysander.

Ei langt herfra. Men først et Spørgsmaal, Herre!
Thi for den store Hast hvormed imorges
Vi drog afsted, og over al den Sogen,
Fik ei jeg Tid tilbunds at kjende Sagen.
Naar modtog I Fyrstindens Brev? Hvormeget
Gav I tilbedste af det Skriftemaal,
Som jeg bodfærdig Eder selv betroede?

Alexander.

Imorges fik jeg Brevet; og saameget
Jeg skrifted, som nødvendigt var, min Kjære,
For ærefuldt at slippe selv derfra.
Du er i Fælden, jeg kan ei dig hjelpe.

Lysander.

Prindsessen veed? ...

Alexander.

At det er dine Konster,
Hvorved Trolovelsen blev bragt istand.

Lysander.

Vee over al min Troskab! Altsaa auer
Om Eders anden Kjærlighed hun Intet?

Alexander.

Jo, ganske svagt jeg lod den skimte gjennem
Det Brev, hvormed jeg hendes Brev besvared.

Lysander.

Og hendes Brev — dets Indhold? Stiil? ...

Alexander.

Dets Stiil
Var ypperlig, skjondt om den ei kan kaldes.
Det var den rolige, den kolde Stiil,
Hvori Aurora sees en Vintermorgen.

Lysander.

Men Brevets Indhold?

Alexander.

Just var efter Onske.
Hun talte om den Tvivl, der var opstaaet
I hendes Tanker om min Kjærlighed.
Hun talte om sin Pligt, at prøve nøie
Den egne Følelse — hun rykked frem
Til syvende og sidst med Hovedsagen,
Og foreslog mig høist venskabelig,
At løse, hvad maaskee dog alt var løst;
Med andre Ord: Trolovelsen at hæve.

Lysander.

Og derpaa svared I?

Alexander.

Naturligviis,
Jeg hende kom den halve Vei imøde,
Idet dit Skriftemaal jeg atter skrifted.
Dog hylled Glæden jeg i Sorgens Slør,
Og stækkede min Friheds lette Vinge.
Den hele Sag stod knap en Time paa;
Et Document, hvor begge vore Navne
Foreente sig for os at skille ad,
Blev alt i denne Morgen bragt istand;
Og jeg, som havde tabt en elsket Dame,
Drog ud med dig i denne dunkle Skov
At sørge over Tabet, og at vinde
Ved dette Tab en anden Elskerinde.
Der har du Alt!

Lysander.

Ved Himlen! reent er strandet
Min skjønne Plan for Eders Lykke.

Alexander.

Nei!
Først nu da jeg er fri, jeg føler Lykken;
Thi atter nu min Frihed kan gaae tabt. —
Men hjem! — Tilhest!

Lysander.

I fly'er med stærke Vinger
Bestandig fort ad Kjærlighedens Vei.

Alexander.

Ja, opad gaaer det!

Lysander.

Nedad daler jeg!

Alexander.

Ens Død en Andens Brød, saa Ordet klinger.

(Begge bort tilhøire.)

Femte Scene.

(Skuepladsen forandres til et Værelse paa Sottet. **Aurora** træder ind.)

Aurora.

Hvor faaer jeg Ro? Paa Time følger Time,
Og end kom intet Bud — den bange Nat,
Skjøndt længst forsvunden, staaer endnu for mig
Med sine sørgelige Drømmesyner.

(som i Tanker.)

Jeg stod ved Strandens Bred, og Felix stod
Ei langt fra mig, og let sin Hat han svinged
Og raabte, vinkende ad mig, Farvel!
Jeg vilde træde hen til ham, men meer
Og mere veg hans Skikkelse tilbage

Jo nærmere jeg kom — tilsidst min Fod
Berørte Bølgens Rand; men op i Baaden,
Som gled fra Landet, da jeg saae ham stige.
Seil ikke bort! Seil ikke bort! jeg raabte;
Men Vinden Seilet greb, og Baaden fløi
Hen over Bølgerne, mens selv han vinked
Endnu saa sørgeligt til mig med Haanden,
Og raabte sit Farvel — Farvel — Farvel!
Da verled Drømmen pludselig: Paa Klippen
Jeg eensom sad og saae til Himlens Skyer,
Og følte mig forladt som aldrig forhen. —
Hvis du vil vide, hvad din Sorg betyder —
Saa klang en Røst for mig — saa gaae til Fjeldets
Den steile Rand, og see i Dybet ned.
Jeg gik derhen — og o, da ned jeg skued,
Da laae med sønderknuste Lemmer Felix
I Dybet, og sin Haand han strakte mod mig
Med disse Ord: Hvi greb du ei min Haand,
Da svimlende jeg faldt fra Fjeldets Tinde?

(Pause.)

Hvad er en Drøm? Dens Sandhed er Bedrag,
Og dog i dens Bedrag sig Sandhed gjemmer,
Thi mange Taarer har min Sjæl den kostet.
Den lod mig ingen Ro før Baandet løstes,

Som knytted mig og Alexander sammen,
At frit som før mit Hjerte kunde aande.
Nu flyver atter høit min Sjæl med Haabet!
Nu stiger atter — efter Stjerne Stjerne,
Erindring paa Erindring; Lyset kaste
De over alle forbigangne Dage,
Og hvad jeg før kun aned, jeg forstaaer!

(urolig.)

Hvor er han nu? Hvor streifer nu han om,
Den arme Flygtning, som jeg har forjaget,
Hvis Brøde var hans Kjærlighed til mig?
Han kunde ei min Vrede bære — O,
Jeg var jo ikke vred! men dog jeg offred
Ham for en Anden, kold som Jis mod ham.
Hvor blegner Alexanders glatte Tale
For hine Straaler nu af Felix's Ord!
Hvor veier denne Ynglings rige Hjerte
Den fyrstelige Fattigdom iveiret! —
Og denne Rigdom — vee mig! — er ei meer:
Først i mit Tab jeg kjender hvad jeg tabte.

Sjette Scene.

Aurora. Balliot.

(En Page aabner Døren for Balliot, der træder iilsom ind.)

Balliot.

Fyrstinde — Naadigste Prindsesse! Tilgiv,
Men alt i Slottet Raadet er forsamlet,
Og ikkun faa Minutter er tilbage
Før Timen slaaer — den store Time, da
Ifølge Eders høie Faders Villie
Hans Testament skal aabnes og forkyndes.

Aurora.

Jeg staaer beredt at følge Jer til Raadet.
Kun først et Spørgsmaal: Siig, Hr. Marschal, blev
Som jeg befaled, andre Folk sendt ud,
At søge Pagen og hans Søster?

Balliot.

Ja,
I hundredviis nu streifer Folk omkring
Til alle Kanter.

Aurora.

End kom intet Bud?

Balliot.

Nei, Eders Høihed.

Aurora.

Heller Intet hørte
I fra den gamle Ridder og Hr. Billo?

Balliot.

Nei, Eders Naade.

Aurora (for sig).

Ha, hvad skal jeg tænke?
Med hvert Minut, min Frygt faaer større Magt,
Hvad kan dem være mødt? Hvor er de flygted ...

Balliot.

Hun er distrait ... Hvis Eders Høihed ... Hm!
Det høie Raad ... Det høie Testament —

Aurora (vender sig mod ham).

I mener, det er høie Tid — Velan!
(Idet hun vil gaae, træder en Page ind.)

Pagen.

Ridder Carocco ønsker Audience.

Aurora.

Carocco! Ha, fra Skoven kommer han.
Lad strax ham komme!

(Pagen bort.)

Balliot.

Naadigste Fyrstinde!
Knap to Minutter er endnu tilbage ...

Aurora.

Strax, strax Hr. Marschal! Kun et Øieblik!
(Gaaer den indtrædende Carocco imøde.)

Syvende Scene.

Carocco, de Forrige.

Aurora.

Nu Ridder! Gode Tidender I bringer
Fra Skoven? Eders Mine derpaa tyder.
Hvor traf I Pagen og hans Søster? Hvad
Gav de til Svar, da de mit Ønske hørte?

Carocco.

Desværre, Eders Høihed! de gave intet Svar; de vare, saa at sige, aldeles umælende.

Aurora.

Hvordan — de nægtede mit Bud at lyde?
Hvad gjorde I da? Nytted I Jer Magt,
Og førte mig de Flygtende tilbage?

Carocco.

Nei Eders Naade! Havde jeg endogsaa været saa tapper som salig Ridder rasende Roland, det havde dog været mig plat umuligt, at føre dem med mig.

Aurora.

I er en daarlig Tjener! Siig, hvad bringer
I da for Nyt, som vigtig er at kjende?

Carocco.

Documenter, Eders Høihed! Store, talende Vidnesbyrd om min udmærkede tro Tjeneste, om min grændseløse Iver for at efterkomme Eders Befalinger, og om mine, jeg tør nok sige beundringsværdige, Anstrengelser, for at vogte det store Kald, I havde betroet mig.

(viser Skjærfet og Skeden.)

Aurora.

En Kaardeskede og et Skjærf? Hr. Ridder!
Hvad skal det taabelige Spil betyde?

Carocco.

Ih, men Gud bevare's! . . . Eders Høihed . . .

Seer Eders Naade da ikke denne tomme Skede og dette blodbestænkte Skjærf, de eneste overblevne Levninger af de stakkels ihjelslagne unge Mennesker?

Aurora (med et Udraab).

Hvad, Pagen Felix og hans Søster dræbte!

Balliot (ligeledes).

Hvad, Ridder Felix og Felicia myrded!

Carocco.

Ja dræbte og myrdede beggeto, Felix og Felicia, af det skjændigste, ugudeligste Roverpak. Men til Trøst for os, og til Ære for dem skal det siges: de faldt — det kan ikke nægtes — men de faldt kun efter det blodigste og meest ærefulde Forsvar.

Aurora (der har vendt sig halv bort).

Det kommer som et Lyn, der Alting knuser,
Og frygtelig sig klarer nu min Drøm —

Balliot (nærmer sig).

Fyrstinde! . . .

Aurora.

Ha, har end jeg meer at gjøre? —
Følg mig Hr Marschal! Raadet tør ei vente.

(hurtig bort, fulgt af Balliot.)

Carocco.

Nu er min Lykke gjort! Idetmindste Baron bli-

ver jeg for denne vigtige Efterretning . . . Ha, Ha! Lad nu Billo kun komme! Lad ham komme bag efter og ærgre sig — jeg har skummet Fløden af Melken.

(følger de Andre).

Ottende Scene.

(Scenen forandres til en stor, pragtfuld Sal. Idet Dækket gaaer op, seer man **Alexander**, **Lysander** og otte Raadsherrer paa venstre Side af Skuepladsen. Paa høire Side, ligeoverfor **Alexander** staaer en gylden Læneſtol for **Aurora**; bag den to Pager. Otte Riddere befinde sig paa samme Side af Scenen, og et lignende Antal i Baggrunden. Et Øieblik efter at Raadet er ordnet træder **Aurora** ind, fulgt af **Balliot**. Bagefter følger **Carocco**, der stiller sig øverst blandt Ridderne. Alle hilse idet **Aurora** gaaer forbi).

Alexander (der gaaer Aurora imøde).

Modtag vor Hylding, naadigste Fyrstinde!
Thi jeg — af Eders høie Fader udvalgt,
Paa Grund af Slægtskab, til at exegvere
Hans sidste Villie — jeg, Prindsesse, taler
Ei blot i mit, men her i Alles Navn.
Modtag vor Hylding! Raadets ædle Herrer
Sig bøie her med mig, og vente alle
Paa Eders fyrstelige Bud og Villie.

Aurora.

Mit Bud forstummer her. For at fornemme
Et større Budskab samledes vi Alle.
Her, ædle Hertug, føle vi vor Afmagt,
Og tause lytte vi til Gravens Røst;
Thi ei engang et Ord formaaer vor Villie
At sende dig til Gjensvar paa dens Stemme.
Her taler Døden — Livet tier nu.

Alexander.

Nei, gjennem Eders Die taler Livet.

Aurora.

Nei, ikke dette Sprog! — Tilsteder I,
At man vor Overeenskomst gjør bekjendt?

Alexander.

O, hvis I kjendte min Hengivenhed . . .

Aurora.

Min høie Hertug! Siig, tilsteder I det?

Alexander.

Har jeg en anden Villie vel end Eders?

Aurora (til Balliot).

Hr. Marschal! Før man Testamentet kundgjør,
Lad Alle kjende dette Document,
Hvis Indhold denne Morgen I erfared.
(tager et Papir af sit Bælte og rækker ham det).

Balliot.

Skee, som I byder! (træder frem) Ædle Herrer, Alle,
Som her er' samled! Dette Document
Forkynder, hvad jeg atter her forkynder:
At efter Hertug Alexanders og
Vor naadige Fyrstindes fælleds Villie
Trolovelsen er hævet mellem begge.
Den være magteslos, som den er død!

Lysander (for sig).

Nu gik mit Haab til Graven!

Alexander (for sig).

Hvad er nærmest,
Sorg eller Glæde? Selv jeg veed det ei!

Aurora (til første Raadsherre).

Af Eder, ædle Herre, nu vi vente,
Min Faders sidste Villie at erfare.

(hun tager Sæde).

Første Raadsherre (efter at have oprullet Testamentet).

For Alle herved proclamerer jeg
Vor hedengangne Fyrstes Testament,
Der efter Loven træder nu i Kraft. —
Saa lyder Hertug Richards Ord og Bud:

(læser.)

„Dette er vort Testament og vor sidste Villie.

I Kraft af vor fyrstelige Ret, byde Vi, Richard Bohemund, Hertug af Provence, vor høitelskede Datter Aurora, at nedlægge det fra Os nedarvede fyrstelige Scepter og Diadem; ligesom Vi til samme Tid ville have Provences Krone overdraget til den af Os bestemte, dertil berettigede Fyrste. — Den af Os udvalgte Fyrstes Navn og Adkomst findes opbevaret og beviisliggjort i den af Os Selv egenhændig skrevne Codicil, nedlagt i vor Ministers, Grev Robert af Anduzes Værge."

(Alle udtrykke Forbauselse og træde nærmere sammen om Aurora.)

Alexander.

Hvad har jeg hørt!

Lysander.

Som i et Eventyr

Gaaer Alt nu til.

Første Raadsherre.

O, naadigste Prindsesse!

Maa Eders gamle Tjener Sligt forkynde.

(Aurora reiser sig.)

Carocco (for sig).

Nu faaer vi sadle om. — Her er det ude.

Alexander.

Os Alle træffer dette Skjæbnens Slag!

Men ubegribelig og uforklarlig
For mig er Eders Faders høie Villie.

Balliot.

Forstenet, min Fyrstinde . . .

Aurora (idet hun gjør en Bevægelse med Haanden).

Testamentet —

Balliot (bringer Testamentet).

Her, Eders Naade!

Aurora (for sig, efter at have læst det).

Ja, ugjenkaldelig
Her lyder Magtens Bud, som al min Magt
Berøver mig, og Tiden kun mig levner,
Til at begræde hvad idag jeg tabte.

Alexander (til Balliot).

Men hvor Hr. Marschal! hvor er da Grev Robert?
Han ventedes jo alt igaar til Hoffet.

Balliot.

Endnu idag jeg modtog Bud fra ham.

Aurora.

Bud fra Grev Robert? Derom veed jeg Intet.

Balliot.

Tilgiv mig Eders Naade! Ei jeg voved,
Mod Lovens Bud, ifølge Grevens Ønske,
Terminen at udsætte . . .

Aurora (afbrydende).

Vel, vel min Herre! — Ædle Raadets Herrer,
Træd nærmere!

(Raadsherrerne nærme sig medens hun tager Diademet af Hovedet).

Provences Diadem,
Der smykked straalende min Faders Pande,
Og som jeg selv — saa troer jeg — bar med Ære,
I Eders Hænder giver jeg tilbage.
Lad det i Kronens Skat bevares, til
Den fordrer Kronen, hvem den er bestemt.

(Hun giver Diademet til En af Raadet, hvorpaa en Deputation af 3 Raadsherrer og 3 Riddere bringer det bort.)

Jeg troer at nu min Gjeld jeg har betalt
Til hver, som havde Fordring paa mig; Skjæbnen
Har rakt mig sit Bevis og vi er qvit.
Fra dette Spil, som smerter mens det daarer,
Jeg vender nu mig bort — dog har jeg lært,
Mens Lykken i sin Flugt mig Alt berøved,
At selv det man taber kan man vinde;
Thi døer end Haabet, lever dog et Minde.

(Pause):

Tilgiv mig denne Svaghed, ædle Herrer!
Jeg har ei meer at sige — kun Farvel,
Min Tak til Alle, hvem jeg Tak er skyldig.

(Raadsherrerne trække sig tilbage paa Scenen, Aurora hilser for at gaae, idetsamme træder en Page ind.

Niende Scene.

De Forrige. En Page, strax efter Grev Robert.

Pagen (idet han aabner Døren).

Grev Robert af Anduze!

(Pagen bort.)

(Grev Robert træder ind, fulgt af to Riddere. Han gaaer frem paa Scenen og bøier Knæ for Aurora.)

Robert.

Min høie Herskerinde, vær mig hilset!

Aurora (hævende ham op).

Velkommen fra Jer Reise, ædle Greve!
Dog Eders Herskerinde nævn mig ei;
Jeg er det ikke meer.

Robert.

Ja, jeg har hørt det.
Men før jeg klarer Sagen, ned jeg lægger
Mit Regnskab i Jer Haand.

Aurora

Tal, ædle Greve!

Robert (til Alexander).

Og Eder, høie Hertug, dette angaaer.

Alexander.

Vel, min Hr. Greve!

Robert (til Aurora).

Dette Document
Til Eder, min Fyrstinde, overbringer

Dispensation fra Kirken til at ægte
Selv Eders Fætter i den første Grad,
Og meget mere da Savoyens Hertug,
Med Eder kun i tredie Led beslægtet.

Aurora

Tilladelsen er overflødig nu;
Thi efter Hertug Alexanders Ønske,
Og efter mit, er denne Sag forbi.

Robert (til Alexander).

Tør Eders Ord, min Hertug, jeg fornemme?

Alexander.

Prindsessens Villie altid var min Lov.

Aurora.

I taler altfor dunkelt, ædle Hertug.
Dog videre, Hr. Greve.

Robert.

Min Fyrstinde!
Hør nu mit Ord, at Grunden I maae indsee
Til Eders store Faders sidste Villie,
Som man for tidlig her har gjort bekjendt.

Balliot (for sig).

Nu Touren er til mig. Jeg skjælver alt.

Aurora.

Og hvad er Grunden?

Robert.

Sikkert kan I mindes
Den bittre Strid, der tog en blodig Ende,
Imellem Eders Fader og hans Broder,
Den yngre Hertug Ludvig af Provence,
Der fordred Landets Deling mellem begge.
Som Sneen naar den ruller vorte Striden,
Og Krigens Luer tændte den i Landet,
Og stærkt man kæmpede paa begge Sider,
Og Tusind faldt, og Tusinde dertil —
Den Sidste dog var Hertug Ludvig selv,
Da vildt han stred i Slaget ved Boureille.
Dermed var Kampen endt, men Sorgen ei,
Der Eders Fader fulgte som hans Skygge
Fra denne Stund. Jeg var hans Ven I veed,
Og som hans Sorger jeg har deelt, saa deelte
Jeg og hans Omhu, for at søge og
Antage sig den faldne Hertugs Børn:
Prinds Victor og Prindsesse Victorine.
Men al vor Søgen var omsonst; af begge
Var intet Spor, thi Moderen var død,
Og kun et dunkelt Sagn der gik, at Ammen
Var flygtet til Italien med begge.
I denne Tvivl var mange Aar forløbne,

Da paa sin Dodsseng modtog Eders Fader
Et Brev, og Brevet fulgtes af Beviser,
Om disse Børn og deres hele Skjæbne;
Kun deres Opholdssted var ei betegnet.
En Eed af mig nu Eders Fader tog,
At ingen Flid og Møie skulde spares
Før disse Børn var fundne. Selv erkjendte
Han i sit Testament Prinds Victors Ret
Til Thronen før hans egen Datter; dog
Da uvis endnu Sagens Udfald var,
Blev først et Aar bestemt at skulle løbe
Før Testamentet aabnedes af Raadet,
Mens Navnet paa den ny Regent blev nedlagt
I Codicillen, som han mig betroede.
Saa var min høie Fyrstes Villie; thi —
Hvad ogsaa samme Codicil beviser —
Hvis dette hele Aar er løbet ud,
Og ei Prinds Victor findes — bliver Kronen
Paa samme ædle Hoved, som den bar.
Her Codicillen er! (overrækker Aurora et Papir).
Nu, min Hr. Marchal!
Begriber I nu Grunden til mit Ønske?

Balliot.

Fuldkommen, min Hr. Greve! Jeg har feilet.

Aurora.

Og har I fundet, hvad I svor min Fader
At ville finde?

Robert.

Ja, min Herskerinde.

Alexander.

Hvad, Prindsen funden?

Balliot.

Saa Prinds Victor lever?

Lysander.

Den ene Nyhed trænger paa den anden.

Carocco (for sig).

Han hedder Victor — jeg Victoria raaber,
Og pereat Aurora, naar jeg seer ham.

Aurora.

Saa denne Prinds er funden — og en Fætter
Paa samme Tid jeg som en Hersker faaer.

Robert.

Fast hele Aaret var omsonst min Søgen,
Ja selv Italien intet Spor mig viste;
Da modtog jeg paa Grændsen her af Landet
Et Brev fra samme Haand, som skrev det sidste.
Det stævned mig til Mode dybt i Skoven
Bag Bjergene. Jeg kom derhen, og fandt

Paa Leiet døende den fordums Amme
Til begge Børn. Der fandtes og Beviser,
Utvivlsomme som Dagen, for at Sandhed
Var i den Døendes de sidste Ord. —
Beviserne Archivet gjemmer nu,
Men Prindsen og Prindsessen hid jeg førte,
At Testamentets Lov ei skulde brydes,
Og at paa denne Dag Provences Fyrste
Af Alle skulde hilses som Regent.

Aurora.

Hvor er han da? Siig, hvor?

Robert.

Endnu han tøver.
Hos Pagen Felix og Felicia vente
Han og hans Søster til jeg har dem meldt.

Aurora
(med et Udraab).

Hos Pagen Felix!

Balliot.

Ridder Felix lever?

Robert.

Er det vidunderligt?

Balliot.

Ja, min Hr. Greve!

Thi nylig blev hans Død os meldt fra Skoven.
Et Overfald —

Robert (afbrydende).

Det er et Eventyr,
— Som denne tomme Hjerne har udklækket.

(peger paa Carocco).

Af Billo, hvem i Skoven jeg har mødt,
Jeg Alt erfared.

(Fløidørene aabnes).

Aurora.

Han kommer!

Robert.

Ja, der er de alle Fire!

Ellevte Scene.

(**Felix** og **Felicia**, begge klædte i Purpur og den Første med Diadem om Hovedet, træde ind med hinanden ved Haanden. De ledsages af en Skare Riddere og Damer, som fordele sig i Baggrunden og til begge Sider. **Billo** følger bag efter **Felicia**).

Robert.

Der er Prinds Victor, Eet med Pagen Felix,
Der er Felicia, Eet med Victorine,
Provences Fyrste og hans Søster leve!

Alle (svingende med Hat og Skjærf).

Provences Fyrste og hans Søster leve!

Victor.

Fyrstinde! Høie Hertug! Ædle Herrer!
Troe mig, ei mindre jeg er overrasket
End I, ved denne Vending af min Skjæbne,
Og ved Fortunas Gaver, uden Maal.
Hun har behaget af sit Fyldehorn
At strøe paa mit og paa min Søsters Hoved
Sit rige, underfulde Blomsterflor,
Og slynge Diademet om vor Pande.
Gudinden takke vi — men Glands og Lykke
Har ei forandret os. (til Aurora) O min Fyrstinde!
Hvis Pagen Felix I tilgivet har,
Hvis Eders Hjerte ei har vendt sig fra ham,
Hvis den Beretning indeholder Sandhed,
At Baandet, som Jer bandt, er ikke meer —
Da lad mig tale som en Magt mig byder.
(Han løfter Diademet af, og beier Knæ for Aurora).
Det Diadem, hvis Herlighed har smykket
De fagre Lokker omkring Eders Hoved,
I tage her tilbage fra min Haand,
Med Magten over dette skjønne Rige.
Mig I tilstede kun, som før at elske
Det Liv, hvoraf mit Hjerte fik sit Liv.

Aurora.

Saa ædle Ord fortjene ædelt Gjensvar.
Vid da, min Prinds, at da mig Rygtet meldte,
At Pagen Felix var ei mere til,
Da gjorde jeg mig selv det stille Løfte,
At hans jeg var i Tid og Evighed.
(Sætter Diademet igjen om hans Pande, og hæver ham op).
Her paa sin rette Plads er Diademet,
Den Glands, som dette skjenker, er mig nok!

Victor.

Hvad har jeg hørt! Kan jeg mit Øre troe?
Hvormed har denne Lykke jeg fortjent,
Uendelig som Himlene paa Fryd?
Ja, Victor hedder jeg! thi jeg har seiret;
Men kald mig Felix — Felix er mit Navn.

Alexander.

Midt i Jer Lykke hør mit Ord, min Fyrste!
Bevarer I endnu det bittre Had,
Og er vi Venner eller Fiender?

Victor.

Venner!
Thi Stridens Dame vil, at vi forsones.
Ei sandt, min Søster?

Victorine.

Sandhed er din Tale.
Hr. Hertug, ræk min Broder Eders Haand!

Alexander
(til Victor)

Her er min Haand, dog hvad jeg giver Eder,
Det ønsker jeg Felicia maa annamme.
(til Victorine)
See, min Fyrstinde! kun en Lærling var jeg
Hos Guden, der gjør hele Verden viis.
Og derfor har jeg handlet som en Daare,
Forledt af Klogskab, der er Daarers Mester.
Kan I tilgive mig? Vil I mig lære,
At Lykken er en Enhed og ei meer?

Victorine.

Selv kjender bedst I den, som har mit Hjerte.
Dog er min Haand kun Eders, hvis Aurora,
Min fordums Herskerinde, saa det vil.

Aurora.

Min ædle Slægtning! jeg forstaaer dit Ord.
Men vid, at Hertug Alexanders Tale
Til mig var aldrig kjærlig eller om.

Victorine (rækkende Alexander sin Haand).

Frit som en Fugl tør Glæden flagre nu!

Alexander (kysſende hendes Haand).

Hvor priſer jeg mit Held! Thi Traaden fandt jeg
Igjennem Livets Labyrinth til Lykken.

Victor.

Mens Alt er Glæde her, lad ei mig glemme
At bringe dem min Tak, hvem jeg den ſkylder.
Først Eder, ædle Greve! I, ſom førte
De Flygtende til deres Hjem, og trøſted
De Sørgende med Eders milde Ord.
Eet ønſker jeg, at altid Eders Viisdom
Maa ſtaae ved Thronens Side ſom dens Skjold.

Robert.

At jeg min Eed har løſt — at Fædres Fjendſkab
I deres Børn til Kjærlighed er vorden,
For det jeg takker Gud paa denne Dag.

Victor.

Og Eder, Billo, ſkylder jeg min Tak.
I var mig tro i Nøden — Tak for dette!

(rækker ham Haanden.)

Billo.

O, Eders Høihed, jeg har altid betragtet Felix og den ſmaa Felicia ſom mine egne Børn. Skulde jeg nu engang imellem af Vanvare bruge upaſſende familiære Udtryk, bedes det naadigſt undſkyldt.

Victorine.

I slipper ei saa let fra mig, Hr. Billo!
Husk paa, min Stemme kun er halv uddannet.

Billo.

Rigtig, rigtig min Naadige! Der maa sandt for Herren spændes bedre for, skal det blive til Noget... (hoster) Tusinde tusinde Gange om Forladelse! Den slemme Hoste! — Jeg vilde sige: Noget Fuldendt, noget Extraordinært, som det anstaaer en saa extraordinær Dame.

Victorine.

Vi forfra vil begynde — synge Scala.

Billo.

Ja, synge Scala! Reent I mig fortryller.
(kysser hendes Haand.)

Balliot,
(træder pludselig frem).

Min høie Prinds! Tilgiv min store Buk,
Og medens Naaden lyser, skjenk mig Naade!

Victor.

Hvad Buk begik I da, som selv I siger?

Balliot.

Den utilgivelige Buk, at ei

Jeg har min Fyrste seet i Pagen Felix,
Skjøndt selv bag Skyer man bør Solen kjende.

Victor.

Den Buk er pardonneert!

Balliot.

Jeg er lykkalig!

(gaaer tilside.)

Carocco (træder frem).

Eders Høihed! Eders høie Naade! Ogsaa jeg har en Synd, eller rettere: ingen Synd at afbede. Ved en Inflammation i min Hukommelse, hvoraf jeg undertiden lider, var jeg iforgaars saa uheldig at fortælle Eders Høihed, at jeg i en Bataille havde hugget Haanden af Eders salig Fader, og stukket en halv Snees af hans Cavalerer ihjel. Det var en Feiltagelse, Eders Høihed! — Det var Altsammen en Feiltagelse. Med Attester kan jeg godtgjøre, at jeg den Dag Slaget stod havde Forraadnelses-Feber, og fra Morgen til Aften laae og spillede Dam og Triktrak med Hr. Billo.

Victor.

Nu, Sagen skal blive undersøgt, og Eders Løn blive derefter.

Carocco.

Jeg forlanger Intet bedre, Eders store, fyrstelige Raade! (træder tilside.)

Victor.

Hr. Lysander!
I bør ei ene staae ved dette Spil
Som var I skyldig — Lykken har det kronet!

Lysander.

Min ædle Fyrste! Jeg beundrer Lykken,
Thi skjøndt den selv er blind, er den ufeilbar.

Victor (henvendende sig til Alle paa Scenen).

Nu, mine Herrer! Fagre Damer! Alle,
Hvem troe Vasaller vi og Venner kalde,
Vi haabe snart at byde Jer til Gjest
Ved vor Formælings skjønne Dobbeltfest.
Een Stjerne drager bort, og een forbliver;
Men begge deres Glands til Festen giver,
Og begges Straaler sig forene vil
Ei blot ved Dandsen men ved Ridderspil.
Op derfor Ridder! Sværdet om du binde,
At du maa Kampens Løn af Skjønhed vinde.
Op ædle Dame! Viis dig i din Glands,
At Tapperhed kan beile til din Krands.

Forſaml Jer Alle, Glædens Dag at feire
Med Konſtens Spil og ridderlige Seire;
Naar Lykken, meer end hele Verden ſtærk,
Vil ſætte Kronen paa ſit eget Værk:
Naar denne lille Haand Savoyen vinder,
Naar denne med Provence ſig forbinder.

(Idet han ſiger de ſidſte Ord, tager han ſin Søſters Haand og lægger den i Alexanders, og rækker Aurora ſin egen. Dækket falder.)

Ende paa "Fyrſte og Page".

Anmærkning.

De Udeladelser, der finde Sted ved Stykkets Opførelse paa Theatret ere følgende: 1 Akt 1 Scene Pag. 9, Fra: „Fik jeg ikke andet end" o. s. v. Til Pag. 10: „Giv Jer tilfreds" osv. exclusiv. — Pag. 17 Fra: „Nu, lad det gaae for hvad det er" Til: „Stille! der er Prindsessens Page" exclusiv. — 5 Scene Pag. 34: Fra: „Hvad er det dog" Til: „og hjem til Fred", exclusiv. — Pag. 35 Fra: „Hvor straaler Maanen" Til: „Jagtens fjerne Toner" inclusiv. — 3. Akt 9. Scene Pag. 154: Fra „Saa var min høie Fyrstes Villie" Til: „Nu min Hr. Marschal!" exclusiv. — 10 Scene, (Slutnings-Scenen) Pag. 161 Fra: „og Eder, Villo, skylder jeg min Tak" Til: „Nu, mine Herrer, fagre Damer, Alle, o. s. v. exclusiv. — Til de her anførte Forkortninger er i 3die Akt endnu føiet Forandringen og Omarbeidelsen af et Par Mellemscener, hvorved Akten forhaabentlig vil have vundet i dramatisk Henseende.

Poetiske Fortællinger.

Beatrice.

Det var saa stille og saa tyst,
Det var ei dunkelt eller lyst,
Det var som mellem Dag og Nat,
Thi Maanens Glands belyste mat
Bedækket let af Skyens Flor
I Aftnens Time Luft og Jord.
Den stolte Borg, hvis stærke Fod
Sig Havets Bolger brød imod,
Stod marmorgraa, med Soiler smykt,
I Lyset halv og halv beskyg't.
Det dybe Adriaterhav,
Der gjennem Secler speiled af
Det hoie Tag, det ranke Taarn,
Gav begges Billed som tilforn. —
Det var saa stille og saa tyst;
Kun svagt sig lofted Havets Bryst

Og kun en enkelt Sofugl skreg
Naar for dens Øie Maanen veg,
Af Skyens Dække hyllet ind;
Da skjulte og sig Borgens Tind,
Da svulmed Bølgens lette Top,
Den nys saa blanke, dunkel op,
Da bredte sig et Sørgeflor
Ud over Luft, ud over Jord;
Men snart forbi gled Mørkets Sky,
Og Lyset straalte frem paany. —
Det var saa stille og saa tyst;
I Haven, langs med Havets Kyst,
Hvortil en Borgaltan gik ud,
Lod hvert et Træ paa Nattens Bud
Alt sine Blade synke ned
Mens Duggens Perler paa dem gled:
Den stærke Steeneeg hæved hist
Paa knudret Green en bladrig Qvist,
Mens Piniens slanke Stamme stod
Med Myrthebusken ved sin Fod;
Hist snoede sig en Ranke huldt
Om Mandeltræet blomsterfuldt;
Hist gav en høi Cypresse Læ
Til Laurbærbuskens fine Træ;

Hist gynged Poppelpilen let
Ved Luftens svage Aandedræt. —
Det var saa stille og saa tyst;
Alt bæved som i sagte Lyst,
Og som et Sølvflor Taagen laae
Paa hvert et Blad, i hver en Vraa.
Fra Jorden steg en Ambraduft
Op i den sommervarme Luft;
Fra Luften lette Draaber flød
Og kolte Jordens svangre Skjød;
En Regn af Blomsterblade faldt,
En sagte Vind gik over Alt,
En neppe hørlig Livets Røst —
Det var saa stille og saa tyst.

Hvo træder paa Altanen ud?
Er det en Brudgom med sin Brud,
Der lokkes frem ved Maanens Skin,
At køle deres varme Kind
I Aftenluftens lette Vind?
De slynged begge Arm om Arm,
De hviilte begge Barm ved Barm,
De standsed begge som de gik,
Og verled Kys og verled Blik.

De boied begge — hun og han,
Sig over Borgaltanens Rand.
Og saae i Aftnen tause frem —
Et Glimt af Lyset mødte dem,
En enkelt Straale stille faldt
Paa begges Billed og Gestalt:
Hun er saa fyldig, høi og rank,
Han er saa smekker og saa slank;
I dunkle Slanger hendes Haar
Sig rigt om Svanebarmen slaaer,
I lyse Lokkers gyldne Flok
Hans blødt sig kruser, Lok ved Lok;
Et Luehav, som Bund ei har,
Er hendes sorte Diepar,
Der brændende og dybt nu saae
I hans, de klare himmelblaa;
Han er saa ung — knap tyve Aar
Let paa hans Pande skrevet staaer;
Om hendes — end i Skjønheds Flor,
En større Krands af Tid sig snoer.
Og tause staae de — Sorg og Lyst
Er blandet dybt i begges Bryst,
Og Sukket møder Sukket kun
Mens Smilet døer paa begges Mund. —

De vaagne nu som af en Drøm,
Og Armen slaaer hun fast og om
Omkring hans Nakke, og som nys
De verle atter Blik og Kys.
Et Kys endnu — o Trylleri!
Et Blik endnu — det er forbi!
Da skilles pludselig de ad,
Og skjult af Vindrurankens Blad
Ad Murens Steen paa lette Fjed
Han fra Balconen stiger ned.

Hvo er han? — Ridder Albas Søn,
Den skjønne Guido, som i Løn
Med Hjertet fuldt af Længsels Sorg
Sneg tidt sig hid til Manfreds Borg,
Naar Brev fra Beatrices Haand
Gav Flammen Næring i hans Aand,
Og loved al hans Længsel Trøst
I hendes Favn, ved hendes Bryst.
Thi fra det første Øieblik
Da hendes Haandtryk omt han fik,
Fra første Gang, da Lyst og Glands
Fra hendes Øie faldt i hans,

Fra den Tid Ild var i hans Blod,
Fra den Tid hendes Billed stod
Dybt i hans Sjæl som Livets Skat,
Klart for hans Die Dag og Nat.
Hvad agted han — sin Stammes Haab,
Nu meer paa Ærens stærke Raab?
Hvad veied Heltedaad og Navn
Mod Fryd i Beatrices Favn?
Hvad spurgtes om Grev Manfreds Ret
(Den aldrende Gemals), naar let
Den skjønne Qvindes Diekast
Lig Elskovs Stjerne bandt ham fast?
For ham var ei hun Manfreds Viv;
Hun var hans eget Alt — hans Liv,
Hans Sjæl, hans Tanke Nat og Dag
Hans Suk i hvert et Aandedrag. —

I Løvet ind nu Guido gaaer:
Og endnu Beatrice staaer
Paa Borgaltanen, for at see
Endnu engang til Fryd og Vee
Den elskede Gestalt, naar den
Paa Græsset træder ud igjen;

For end ved Glands af Lunas Skin
At see hans Lokker og hans Kind,
Og dette skjønne Hoved, naar
Dets sidste Hilsen omt hun faaer.
I sød Forventning saa hun staaer,
Og hendes Øie streifer let
Hen over Havens aabne Plet.
Han kommer — see hans Skygge alt!
Hun skjælver; ikke hans Gestalt,
En anden Skikkelse hun seer,
Som, skjult igjen, nu sees ei meer.
Hvem var det? Mon Grev Manfred? Nei,
Han vandrer jo ad Skovens Vei,
Og først til Midnat, har han sagt,
Han vender hjem fra Dagens Jagt.
Hvem da? — Men tys! Tilside slaaer
En Arm nu Løvet — Guido staaer
I Maanens Glands, og let hans Haand
Som Bud fra en forelsket Aand
Til Beatrice kaster hen
Et Kys — og Et — og Et igjen.
Da faldt et Skud — et Skrig der lød —
Og baglænds ned i Græssets Skjød
Ung Guido styrter i sin Død.

Hvorfra kom Skuddet? Skriget, som
Forkyndte rædselfuldt hans Dom
Og skrækked Beatrices Sands,
Hvis var det — hendes eller hans?
Men atter ud af Lovets Gjem
Hiin Skikkelse nu træder frem,
Og Beatrice seer med Skræk
Grev Manfreds klart belyste Træk.
Dog i en Taage Alt nu svandt —
Med Møie hun til Døren vandt,
Hvor, skjælvende paa Haand og Fod,
Med Nakken stottet op imod
Den haarde Muur, hun stille stod. —
Hvor er i denne korte Tid
Alting forandret! Marmorhvid
Er hendes nys saa friske Kind;
Den fulde Barm er sunken ind,
Det varme Blik er svundet hen
Og kun en Stirren er igjen;
Halv aaben staaer den blege Mund,
Der nylig smilte rød og rund,
Og kold som Jis, skjøndt nys saa varm,
Er Haanden, trykt mod hendes Barm.

Saa staaer hun død et Øieblik
For hun sit Liv tilbage fik,
For atter hun bevidst sig fandt:
Da — gjennem Døren hun forsvandt.

* *
*

Det Midnat var. I Borgens Hal,
Den rigt forgyldte Spisesal,
Hvis Speile samled som en Krands
De høie Candelabrers Glands,
I Borgens Hal var Taflet dæk't;
Og tynget under Solvets Vægt
Og under gyldne Skaalers Fod,
Det bar den rige Overflod.
Paa Huushovmestrens strenge Bud
Gik Tjenerskaren ind og ud,
Og ordned Alt foruden Ord,
Paa vante Viis, ved Grevens Bord.
Der er serveert — og stiv som før,
Til Grevens, til Grevindens Dør
Nu Castellanen langsomt gaaer,
Og melder: Taflet dækket staaer.
Af Salen saa han skrider ud,
Og hver en Tjener paa hans Bud

Sig fjerner samme Øieblik;
Thi ved Grev Manfreds Hof er Skik,
Som i hans Aners Tid det var,
At for det grevelige Par
Af intet Vidne hørt og seet
Hvert Aftentaffel staaer beredt.

En Dør gaaer op — hvo træder ind
Med listende og sagte Trin,
Og seer sig allevegne om,
Som frygted hun, at Nogen kom?
Det Beatrice er, hvis Fod,
Paa Tærskelen først uvis stod,
Som nu mod Taflet skrider hen
Mens rundt hun seer sig om igjen.
De store Speile gjengav klart
Det stolte Billed, som i Fart
Forbi den blanke Flade gled,
Da over Gulvet let hun skred.
Ved Bordet staaer hun — Haand og Arm
Hun hæver hurtig mod sin Barm,
Og hurtig af det skjulte Hjem
Hun en Phiole drager frem. —

Igjen hun seer sig om — og nu,
Med eet hun Flasken brød itu,
Og brændende og luerød
I Vinens Kumme Giften flød.
Nu er det skeet — bleg som en Aand
Hun staaer og ryster paa sin Haand,
Og fyldt med Rædsel hun sit Blik
Fra Speilet stift tilbage fik.
Da rører sig Grev Manfreds Dør —
Hun fast sig samler; — kold som før,
Fra Midten af den lyse Sal
Hun gaaer imøde sin Gemal.

Han træder ind saa høi og stiv
Og bøier stolt sig for sin Viv,
Der gi'er ham Haanden let og fri.
De gaae tiltaffels. Vis à vis
De sidde ved det runde Bord,
Og skifte Blik, men intet Ord.
Paa begges Ansigt og Gestalt
Det fulde Lys fra oven faldt,
Men klared ei den mørke Sky,
Der steg og svandt og steg paany

Paa Manfreds Pande, naar hans Blik
Til Gjensvar Beatrices fik.
Med Haanden han tilbage slaaer
Sit graanede og korte Haar,
Og over Panden saa igjen
Den let og sagte glider hen;
Men Skyggen jages dog ei væk,
Der svæver om de mørke Træk.
Han tale vil, men tier dog;
Det skarpe Blik er kun hans Sprog,
Naar bittre Smiil fra Stund til Stund
Sig kruse dybt omkring hans Mund. —
Fra ham hvor reent forskjellig hun!
Thi hendes Læbe farves rød
Af en forstærket Purpurglød,
Og Øiet straaler dobbelt Glands
Ud over Kindens Rosenkrands.
Som Ibenholt om Alabast
Sig Haarets Fletning slynger fast
Om Pandens Bue, hvorfra ned
En Strøm af Lokker yndigt gled.
Et Smiil, som ei forandres, staaer
Paa hendes Mund — og stedse, naar

Et Blik han hende kaster til,
Hun smiler dobbelt huld og mild.

Men efter Husets vante Skik
Hun blander nu Grev Manfreds Drik,
Og ud af Kummen purpurrød
I Guldpocalen Vinen flød.
Da staaer hun op, og med sin Mund
Paa Skrømt credentser Bægret hun,
Hvorpaa med selsomt Diekast,
Med Armen rolig, Haanden fast,
Hun rækker ham Pocalen hen
I tilvant Sprog: „Fra Ven til Ven!"
Grev Manfred heftig griber den,
Og op han reiser sig, idet
Nu Beatrice skjælver let.
„Død for hvert falsk og troløst Bryst!
(Saa klang hans stærke, dybe Røst)
Død hver Forræder! Tifold Død
For Hver, som Tro og Love brød!"
Med disse Ord han Vinen drak,
Og ud tilbunds Pocalen stak. —
De sætte begge sig igjen,
De kaste paa hinanden hen

Et tvivlsomt Blik fra Tid til Tid —
Og begges Kind er nu saa hvid,
Og begges Øine har en Ild,
Som Underverd'nen hører til.
Han tænker kun paa Guidos Mord,
Paa hendes Brøde, som han troer
I Dets Angst sig maler nu;
Hun har en Andens Død i Hu,
Hun tænker paa Grev Manfreds Liig,
Hvis Billede hun seer for sig.
Da hører hun med eet hans Skrig,
Og skiælvende, med bøiet Krop,
Paa eengang Manfred springer op,
Og seer paa Beatrice stift
Idet hans Læbe stammer: „Gift?"
„Gift!" — svarer hun med roligt Smiil,
Men flygter pludselig med Jil
For ham, hvis Haand nu Dolken drog:
„Gift, for det unge Liv du tog!" —
Han følger hende — Bordets Ring
De begge hurtig gaae omkring:
Hun foran, og som Hævnens Aand
Bagefter han med hævet Haand.

Paa eengang stille dog han staaer,
Og Dødens Præg hans Ansigt faaer,
Thi Giftens frygtelige Magt
Til Standsen har hans Hjerte bragt.
Paa Salens Gulv han styrter ned,
Hvor sig i Krampe vildt han vred,
Og kun et Suk — et dæmpet Skrig,
Og Borgens Herre var et Liig.

Saa stille Alting blev igjen,
Og pragtfuldt flammer Lyset end
Fra høie Candelabrers Krands
Og fylder Salen med sin Glands.
Men Natten lig ved Manfreds Fod
Paa Gulvet Beatrice stod,
Og lod sit Øie hvile paa
Hans aabne Mund, af Giften blaa,
Hans brustne Blik, der endnu saae,
Mod hende truende og vist.
Mørkt flammer hendes Øies Gnist
Som Gjensvar — og paa Liget kun
Med hævnfyldt Hjerte kaster hun
Endnu engang et haanligt Smiil —
Da vender hun sig bort med Jil

Og griber Faklen med sin Haand;
Og nu som Hadets vilde Aand,
Paa hurtig Fod fra Sted til Sted
Hun gjennem Salen iler ned,
Og tænder allevegne an
Tapetets damaskklædte Rand —
Alt fænger — blusser op paastand;
Thi Stoffet nærer Flammen, som
Snart hele Væggen løber om.
Snart fanger Loftets Buer Ild,
Mens Beatrice laaser til
Hver Udgang, som fra Salen gaaer.
Nu ved den sidste Dør hun staaer,
Og sidste Gang sit Blik hun slaaer
Som triumpherende omkring
I Luens vilde Flammering.
Alt brager Loftet — Ilden alt
Ned som en Regn fra oven faldt,
Og som fra Underverd'nens Hjem
Med Gnister Rogen trænger frem
I tykke Skyer fra hver en Kant —
Imellem disse hun forsvandt.

* * *

Som før var Alt endnu saa tyst
I Haven langs med Havets Kyst;
Som før stod Blomst og Busk og Træ
Af Borgens høie Muur i Læ,
Og aanded ud den milde Duft
I Nattens sommervarme Luft;
Som før af lette Skyer i Skjul
Løb Maanens gyldenblanke Hjul
Hen over Nattens tause Hjem,
Da Beatrice traadte frem
Af Slottets Dør i Reisedragt,
Med Kappen over Skuldren lagt,
Med Hatten, hvorfra Sløret gled,
Omkring den ranke Skabning ned.
Et Øieblik hun stille stod —
Da ilte hun paa hurtig Fod
Igjennem Havens dunkle Gang
Til Maalet for sit Hjertes Trang.
Men da hun Løvet gik forbi,
I søde Toner løstes fri
Just Nattergalens Melodie;
Og da ved Off'ret nu hun stod,
Og saa det svømme i sit Blod,

Imens fra Busken atter klang
De længselfulde Toners Sang:
Da styrted hendes Taarer frem,
Og Sukke blandte sig med dem;
Da med et qvalt og dæmped Skrig
Sank selv hun ned ved Guidos Liig.
Fast slynged hun om ham sin Arm,
Stærkt knuged hun ham til sin Barm,
Med hede Taarer væded hun
Hans kolde Kind, hans blege Mund.
Hun strøg hans Lokker med sin Haand,
Hun kaldte kjærligt paa hans Aand,
Hun nævnede med Suk hans Navn
Idet hun aabned ham sin Favn,
Og bød hans kolde Hjerte Trost
I Hvilen ved det varme Bryst.
Omt trykkede hun tusind Kys
Paa Øiet, som hun lukte nys,
Og bad saa atter om et Blik
Mens Stemmen taareqvalt forgik.
„Et Blik endnu!“ — saa sukked hun —
„Engang endnu — o Elskte! kun
Engang endnu til Qval og Lyst
En sagte Gjenlyd af din Rost!“

Saa laae hun med ham Barm ved Barm,
Saa hviled i hinandens Arm
Med deres Brødes bittre Løn
Nu Livets Datter, Dødens Søn.

En Larm, der lød fra Borgens Tind,
Nu vakte Beatrices Sind,
Et blandet og forvirret Skrig,
Der gjennem Luften trængte sig,
Gav atter Styrke hendes Aand,
Gav atter Kraft til hendes Haand,
Der greb om Dolken, som hun bar
I Barmens Bælte. Hurtig skar
En Lok hun af det lyse Haar,
Der sig om Guidos Kinder slaaer,
Og dyppet i hans unge Blod
Hun trykked længe den imod
Sin hede Læbe med et Smiil. —
Da reiser hun sig op med Iil,
Thi ned fra Borgen, mørk og høi,
Forstærket lyder Larm og Støi,
Og i et vildt og angstfuldt Skrig
Nu hundred Stemmer blande sig.

Stærkt brager Slottets høie Tag,
Og Rogens Masser, Lag paa Lag,
Sig trænge pludselig nu frem
Hvor kun en Aabning er for dem.
Hver Bølge høit i Luften slaaer;
Og som en samlet Søile staaer
Den sorte Røg nu lodret op,
Og rører Skyen med sin Top.
Da funkled Beatrices Blik —
Dets sidste Straale Guido fik.

Hun flygted bort paa hurtig Fod,
Med Sjælen truffen i dens Rod,
Med Hjertet som et stormfuldt Hav,
Der Lynets Vinger Tanken gav.
Hun iilte langs med Havets Bred
Paa Sandets hvide Flade ned,
Hun standsed ikke paa sin Vei,
Hun agted Havets Bølger ei,
Der hendes Fodder væded tidt;
Hun sagtned ikke sine Skridt
Naar Tang og Stene spærred til
Den øde Sti, hun vandre vil.

Hun gik som dreven af en Magt,
I dybe Tanker, uforsagt,
Paa iilsom Fod, med Blikket fast,
I Natten frem foruden Rast.
Hun kom til Høien, hvorfra tidt
Et Klæde, flagrende og hvidt,
Til Guidos Øie havde sendt
Et Budskab, kun af ham erkjendt.
Hun steg ad Skrenten hurtig op,
Hun stod paa Høiens bratte Top;
Tilhøire dreied hun sit Blik;
Og med et Suk isyne fik
Hun Ridder Albas fjerne Borg.
Hun vendte Øiet bort i Sorg,
Og skued til den anden Kant,
Hvor hendes Yndling Døden fandt.
Hvad seer hun der? — Hvi straaler nu
Som deelt imellem Fryd og Gru
Det sorte Øies stolte Blik,
Hvis Stjerne nys i Sorg forgik?
Ha! Manfreds Borg ei meer er til;
Kun Tønder er den for en Ild,
Hvis ene Flammevinge slaaer
Mod Himlen, mens den anden naaer

Ud paa det dybe, stille Hav,
Der Billedet af Luen gav. —
Og stedse vorer Ildens Krands,
Og hele Himlen faaer en Glands
Lig Morgenrødens Rosenskin;
Og svunden hen er Maanens Kind,
Fordunklet af den stærke Magt,
Der fylder Natten med sin Pragt.
Jord, Hav og Himmel — Alt omkring
Er kun et Speil af Luens Ring,
Der fyldes af en kulsort Damp,
Med Flammen gnistrende i Kamp.
Saa raser Ilden — frygtelig
I Frihed Baalet hæver sig,
Mens endnu Beatrices Fod
Som bunden fast til Jorden stod.
Da loftes den paa eengang brat —
Og atter eensom og forladt
Hun flygter ud i Mulm og Nat.

Lang Tid gik hen — Aar efter Aar,
Den Slægt, som lever, alt forgaaer,
Og alt en anden vorer frem,
Som kalder denne Jord sit Hjem.

De rulle hen de lette Aar,
Og andre Former Verden faaer,
De samme dog endnu som sidst.
Thi nu er Træ hvad før var Qvist,
Og hvad der før en Spire var,
Alt sine Frugter baaret har.
De svundne Dages stærke Mand
Staaer boiet nu paa Gravens Rand;
Den unge Pige, let af Sind,
Der floi i Dands med Rosenkind,
Gaaer nu en Qvinde, taus og sat,
Af Ungdomsroserne forladt;
Det skjulte Liv, der til kun var
I Tanken, som fra først det bar,
Har faaet Skikkelse, og staaer
Nu i de gyldne Barndomsaar.
Den gamle Tid i Dvale faldt,
Den unge Tid bevæger Alt,
Det nye Liv, det nye Haab
Nu fylder Verden med sit Raab. —
Lang Tid gik hen — Aar efter Aar,
Hvidt er det forhen dunkle Haar,
Og blegnet hen som det er Alt,
Hvad eengang skjønt og stort blev kaldt.

Men ogsaa Lidenskabens Magt
Har sig til stille Hvile lagt,
Og Blodet, før som Luer følt,
I Tidens lange Strøm er kølt.
Forglemt er Elskovs ømme Graad,
Forglemt er Hadets bittre Braad,
Forglemt er hver Begjæring, glemt
I Hjertets Indre — Alt forglemt.
Ja, selv den gamle Synd er gjemt
I Mørket, hvor kun Een den seer;
For Verden er den Intet meer
End som et dunkelt Sagn, hvis Ord
Man neppe hører, neppe troer. —
Lang Tid gik hen — Aar efter Aar,
Og lig en Skygge mat forgaaer
Hvad evig Kraft har skjermet ei,
Naar Tiden naaer det paa sin Vei.
Kast kun de stolte Planer ud,
Du, som har Navn af Jordens Gud!
Kald Eders gyldne Drømme frem,
O Støvets Børn! og lev i dem —
Fryd Jer i Glædens søde Stund!
Alt er dog Tidens Føde kun.

Hvad skaaner den? — Erindring? Nei!
Selv Mindet sparer Tiden ei;
Det tæres meer og mere bort
Lig en forsvindende Accord;
Det glade Minde maa forgaae,
Kun Sorgens, Brødens kan bestaae. —
Lang Tid gik hen — det sidste Aar
Alt af de tred've nu forgaaer,
Der randt fra den Tid Manfreds Huus
Med al dets Herlighed blev Gruus.
Alt er forandret — svundet hver
Et Spor af Livets Farve her;
Ikkun Naturen taler end
Med samme Toner, samme Sind.

* * *

Det var saa stille og saa tyst,
Det var ei dunkelt eller lyst,
Det var som mellem Dag og Nat,
Thi Maanens Glands belyste mat,

Bedækket let af Skyens Flor,
I Aftnens Time Luft og Jord.
Den stolte Borg, hvis stærke Fod,
Sig Havet fordum brød imod,
Mens ud den over Bølgen saae,
En sørgelig Ruin nu laae.
Det dybe Adriaterhav,
Der gjennem Secler speiled af
Det høie Tag, det ranke Taarn,
Gav intet Billed som tilforn. —
Det var saa stille og saa tyst;
I Haven langs med Havets Kyst,
Af Slottets Mure før i Læ,
Stod Qvist og Stamme, Busk og Træ,
Nu voxed vildt tilsammen op
Med snoede Grene, Top i Top,
Og dækked Egnen rundt omkring
Som med en tæt og løvfuld Ring.
Kun sagte lufted Vinden varm,
Kun svagt sig hæved Bølgens Barm,
Kun mat var Lyset, som nu gled
Paa Borgens sorte Mure ned,
Hvor fordum Luen gnaved af
Den Glands, som Marmorstenen gav.

Rundt om det sunkne, øde Huus
En Rad af Piller laae i Gruus;
En eensom Søile ikkun stod
Ved Borgens mosbegroede Fod,
Et eensomt Minde kun igjen
Fra hine Tider, som foer hen.

Men fra den dybe Huulvei, som
I Bugter løber Muren om,
En dunkel Skikkelse nu kom.
Det var en Qvinde, mat af Aar,
Med boiet Ryg og graanet Haar,
Der sneg sig hen som mod sin Grav
Med Haanden stottet paa en Stav.
Ad Veien frem til Havets Bred
Imod den store Steen hun skred,
Og satte der sig langsomt ned.
Tilvenstre Søen rolig laae,
Og ligefor hun Borgen saae,
Med Landets flade, krumme Kyst,
Hvor Havet hvilede sit Bryst. —

Dybt bøiet længe taus hun sad,
Da skilte Himlens Skyer sig ad,
Og langsomt nu fra Bølgens Top
Sit mørke Blik hun hæved op,
Mens i sit Bryst, af Sorger trangt,
Hun drog et Suk saa dybt og langt.
Med Øiet fulgte Maanens Skin
Hun gjennem Borgens Vindver ind,
Rundt i de øde Sale, hvor
I alle Kroge Mosset groer;
Saa vendte hun igjen sit Blik,
Og over Søen ud det gik,
Og ad de flade Kyster ned,
Fra Plet til Plet, det stille gled.
Dybt sukked atter hendes Aand,
Og sagte skjælved hendes Haand,
Og hendes Ansigt hæved sig
Et visnet Blad i Farve lig.
Om Mundens slappe Træk et Spor
Af Kummer talte uden Ord,
Og Pandens dybe Furer bar

Den samme Tale mere klar.
Det Liv, som fyldte Øiet, var
Kun svage Glimt, der kom, der gik
I eet og samme Øieblik. —
Saa sad hun — frem for sig hun saae,
Mens Haarets Lokker askegraa,
Et Spil for Luftens lette Vind,
Hang ned om hendes runkne Kind;
Mens af og til, fra Stund til Stund,
Mod Borgen — mod den dunkle Lund,
Og imod Søen ud igjen
Hun dreied Øiet langsomt hen.
Saa sad hun taus i Maanens Skin;
Hvad end hun veied i sit Sind,
Om Savn, Erindring, Sorg og Skræk,
Det kjendtes ei paa hendes Træk;
Thi paa de kolde Former seer
Man Sjælens Farver ikke meer.
Det Billed, hendes Aasyn bar,
Ei Livets eller Dødens var;
Det var den dybe Træthed kun,
Der i et Suk fra hendes Mund

Sig vendte nu mod Borgens Steen:
O, laae som I nu mine Been
Hensmuldred dybt i Gravens Bo!
O, var jeg død! saa fik jeg Ro.

Westalinden.

Ned over Tiberen og Romas Høie
Sit første Lys nu sender Dagens Øie,
Og farver med sin Straale Bjergets Top;
Mod Morgensolen flyver Fuglen op,
Hvor ingen Vægt dens Bryst og Vinge tynger
Mens for den unge Dag sin Fryd den synger.
Fra Bjergets Sti, hvor Muslen har sin Gang,
Igjennem Luften lyder Klokkeklang;
Fra Dalens Vei, hvor Hjorden gaaer forbi,
Blidt toner Hyrdefløitens Melodie;
Fra Skovens fierne Lunde Hornet klinger,
Og giver Hindens lette Fodder Vinger.
Alt vækkes i den unge Morgenstund,
Alt lever op, paa Bjerg, i Dal, i Lund,
Alt rører sig langs Tiberflodens Sider,
Hvor mellem Siv den gule Bølge glider.

Hist roer en Fisker — hist paa Bredden staaer
Hans Viv med det kastaniebrune Haar;
Den lille Søn, som nys hun holdt ved Barmen,
Hun løfter nu mod Solen høit paa Armen.
Og hist fra Hyttens Dør, hvor Duggens Graad
Paa Mosset og paa Græsset perler vaad,
De muntre Børn paa Engen ud sig skynde,
For strax med Leg nu Dagen at begynde.

Dog medens udenfor den store Stad
Hvert Hjerte rører sig og svulmer glad,
Og Alting drikker Liv af Lysets Kilde,
Hvi drager gjennem Byen nu saa stille
Fra Vestatemplet, fra Gudindens Hjem,
Den tause, sørgeklædte Skare frem?
Hvi gaae Lictorerne med Ho'det bøiet?
Hvi vandre Præsterne med Graad i Øiet
I Glandsen af den friske Morgensol
Omkring den tættillukte Bærestol?
Hvi lyde foran Toget nu de bange,
De dybe, ængstelige Sorgesange? —
Ak, bag sit dunkle Forhæng Baaren har
Det levende og dog saa stumme Svar:

Der ſluttes Fulvia, den unge Qvinde,
Beſtemt til Gravens rige Offer, inde;
Der bæres Veſtalinden til ſin Død
Fordi ſit Løfte og ſin Eed hun brød, 1)
Mens hiſt paa Torvet, ſom til Templet ſtøder,
Nu hendes Elſker — nu Marcellus bløder.
Men længer frem i Stilhed Toget gaaer,
Og hver en Romer, det paa Veien naaer,
Sig ſlutter ſorgfuld til de mørke Rader,
Der ſkride langſomt gjennem Byens Gader. —
Alt den collinſke Port, en Bue lig,
Alt Campus sceleratus viſer ſig;
Der Graven er, der er den dybe Hule,
Som ſnart den unge Fulvia vil ſkjule.

Men træd herhen til Hulens bratte Rand,
Hvor nu det ſtore Baal man tænder an
Mens fra det Fjerne Toget alt ſig nærmer.
Her hviler Loftets Lem, ſom Graven ſkjermer,
Og ſom, naar eengang den er lukket til,
Sig aldrig meer for Dagen aabne vil;
Her Stigen ſtaaer, ſom Off'ret ned ſkal bringe,
Ad hvilken aldrig meer hun vil ſig ſvinge

Op til den Verden, hvorfra bort hun gaaer.
Her — dybt paa Grottens Bund — en Løibænk
staaer, (2)
Og her det lille Bord, hvis Marmorplade
Nu bærer Skaalen og de gyldne Fade,
Der gjemme Vand og Olie, Melk og Brød,
Den bittre Næring for en langsom Død.
I Krogen hist den matte Lampe hænger;
Den gyldne Dag nu reent dens Glands fortrænger,
Men o, det varer kun en føie Stund,
Da vil den lyse klart i Hulens Bund;
Høit vil den flamme, naar først Graven lukkes,
Før den gaaer ud — før den for evig slukkes.

I langsom Gang sit Maal nu Toget naaer;
Paa Jorden sættes ned den lukte Baar,
Og medens Folket Gravens Rand omringer,
Med dæmpet Stemme Sørgechoret bringer
Ved Floiternes den melankolske Klang
Til Vestas Guddom en Forsoningssang.
I Baalet Pontifex sit Offer gyder,
Og Chorets sidste Klagetone lyder
Endnu da Baarens Forhæng drages af,
Og Fulvia nu vandrer til sin Grav.

Med sænket Hoved Jorden hun betræder,
Af Sløret dækket, i de hvide Klæder
(Den ubesmittede Gudindes Dragt)
Og i den purpurrøde Kappes Pragt;
Og som en Støtte staaer hun taus og stille
Paa Grændsen nu, hvor Liv og Død sig skille.
Ei mindste ydre Tegn paa hende var,
At endnu Livet i sit Bryst hun bar;
Ei mindste Suk, ei mindste Skjælven bringer
Et Budskab om at Smerten hende tvinger.
Da træder Præsten til — og let hans Haand
Om hendes Hoved løser Slorets Baand
Og Kjæden, der om Halsen rundt sig vinder —
Og pludselig, som naar en Sky forsvinder,
Fra Vestalindens Pande Sløret gled,
Fra hendes Skulder synker Kappen ned.
O see, hvor ung og skjøn! — En Genius lig
Her ved sin egen Grav hun hæver sig
Til Døden viet og mod Mørket bøiet;
Paa Jorden fæster stirrende hun Øiet,
Mens Sorgens lange Slør, det dunkle Haar,
Om hendes marmorhvide Kind sig slaaer.
Fast om den ene Haand den anden holder,
Men ingen Bøn som fordum nu dem folder,

Bevidstløs Skræk dem ene binder fast —
Da løfter hun sit Hoved høit i Hast,
Og med sit Øies halvudslukte Luer
Omkring i Kredsen hun forvirret skuer,
Og Hver, som seer det, i sit Hjerte gruer.
Paa eengang dog faaer Liv det døde Blik,
Thi sin Bevidsthed hun paa eengang fik;
Paa eengang zittre let de hvide Kinder,
Og op af Sneen vore Sjælens Minder
Til friske Roser i en Purpurkrands,
Der giver Læben Liv og Øiet Glands.
See, hvor bevæget, af Erindring varm,
Nu Tanken flyver høit med hendes Barm!
See, hvor igjen, som Echo af en Klage,
Den synker mat og døende tilbage!
Dybt hendes Hoved sænker sig igjen,
Og til sin aabne Grav hun træder hen,
Af Præsten stottet, som den Svage fører.
Det første Trin af Stigen hun berører,
Da staaer hun atter stille — Dødens Chor
Til hende taler med de sidste Ord:

Nu svinder Verden for dit Blik,
Og Lyset brat forgaaer;

Den Sol, hvis Straale nys du fik,
Dig aldrig mere naaer.
Og aldrig meer din unge Kind
Skal rødme frisk og varm
Ved Mødet med den Morgenvind,
Som hæver nu din Barm.

Af hver en Stjernes Glands forladt,
Ad Ensomhedens Vei
Du vandrer til den dybe Nat,
Som Maanen klarer ei;
Og naar i Mørket længer frem
Du gaaer med ængstet Aand,
Du banker paa det sidste Hjem
Med en afmægtig Haand.

Da aabne Dødens Porte sig,
Og Skyggers lette Chor
Som deres Søster hilse dig
Med tonelose Ord.
I stille Angst da slaaer dit Bryst,
Og dybt endnu engang
Du sukker efter Livets Røst,
Som her paa Jorden klang.

Een Trost dog gjemmes for din Vee,
Endnu er Naaden til;
Thi Vestas Lampe skal du see
I Doden straale mild.
Til den dig føre vil en Gud,
Og luttret i dens Skin,
Mens hver en Brode brændes ud,
Gaaer du til Hvilen ind.

Her Choret taug — og Vestalindens Fod,
Der ubevægelig paa Stigen stod,
Dens næste Trin nu skjælvende berører;
Og nu en Tone lig, hvis Klang man hører
At svinde langsomt meer og mere hen,
Saa svandt for Alle Fulvia igien.
Først — medens ned hun steg i Taushed stille —
Først tabte Blikket hendes Fod, den lille,
Saa af den ranke Skabning Meer og Meer,
Tilsidst det fagre Hoved kun man seer.
Da standsed hun med eet — og hendes Die
Sig vendte uvilkaarlig mod det Høie,
Mod Himlen og mod Solen med et Blik,
Hvori sin Glands af Doden Livet fik.

Kun et Secund det vared — dog det gjemte
Et evigt Minde, som man aldrig glemte:
Da svandt det bort; til Dybet Vei det fandt,
Og Øiet, Panden, Lokkerne forsvandt.

* *
*

I Grotten Vestalinden sidder stille,
Og Lysets Straaler seer endnu hun spille
Igjennem Hvælvingens det aabne Tag
Som lisligt Gjenskin af den unge Dag.
End seer hun Stigen — end kan hendes Øre
En Gjenklang af de mange Stemmer høre,
Der over Jorden blandes til et Chor.
Som afhang Liv og Død af disse Ord
Hun lytter efter dem, og hendes Øie
Med anspændt Kraft betragter Stigen nøie.
Da drages den paa eengang op — og i
Slaaer Hulens Lem; og pludselig forbi
Er hver en Glands, som over Jorden lyser,
Og paa sit Leie Vestalinden gyser.
Ned var hun sunken som af Døden rørt,
Hvis ei endnu en Lyd hun havde hørt,
Der fængsler Tanken, og den dobbelt skrækker;
Thi hør, hvor Graven nu med Jord man dækker!

Hør Lyden af de tunge Spaders Slag,
Der gjør et Bolværk mellem Nat og Dag!
Hør som en dæmpet Torden nu et Bulder!
Den kæmpestore Steen man langsomt ruller
Hen over Hulen som en evig Vagt
For Livet, der i Graven ned er lagt.

Med eet er Alt saa stille og saa rolig;
Ei mindste Lyd sig nærmer hendes Bolig,
Ei mindste Gjenklang meer af Verdens Røst.
Mildt flammer Lampen dog endnu som Trøst,
Og dybt fra Krogen, som dens Straaler smykke,
Den kaster skarpt paa Grottens Væg en Skygge
Af Vestalindens yndige Profil,
Af hendes Lokker, fæsted med en Pil.
Og halv i Tanker Fulvia sig vender
Mod Væggen om, hvor hun sig selv erkjender,
Og med et Suk i denne Skygge seer
Et Billed af hvad aldrig klares meer.
Stærkt skjælver Skyggen medens saa hun sukker;
Og Fulvia boier sig — og Skyggen bukker
Paa samme Tid som hun sin Pande ned,
Og langsomt ad det stille Hvilested,

Lig Brudens Leie smykt med Tæpper hvide,
Den glider hen ved Vestalindens Side. —
O, ganske eensomt Mennesket er ei!
Staaer han i Lys, er Skyggen paa hans Vei,
Og viser ham hans eget dunkle Billed;
Er dybt i Nat og Mørke hen han stillet,
Da træder frem hans inderste Gestalt,
Tillive ved de klare Tanker kaldt;
Thi mod Alverdens Lys er han en Skygge,
Mod Dødens Mørke dog en evig Psyche.

Men paa sit Leie Fulvia nu hviler,
Og uophørlig hendes Tanke iler
Fra Dødens Stilhed op til Livets Larm;
Naar der i Lysets Glands den flyver varm
Og lever om igjen de fordums Dage,
Da dør med eet dens Toner hen i Klage,
Og som en anskudt Fugl, der Vingen brød,
Den synker ned i Mørket til sin Død.
Men atter Fulvia til Liv den bringer,
Og atter løftes Tankefuglens Vinger,
Og atter flyver den til Verden frem,
Og atter sønderknuust den vender hjem.

Tilsidst dog af det samme Spil den trættes,
Tilsidst kun Vestalindens Tanke rettes
Foruden Styrke, svævende og mat,
Paa Gravens Stilhed, af hver Lyd forladt.
Faldt blot et Sandkorn nu, man Lyden hørte
Naar i sit lette Fald det Gulvet rørte;
Slog et Insect sin bløde Vinge blot,
Det i den dybe Stilhed hørtes godt;
Men ingen Lyd — det er kun Tidens Kilde,
Der gaaer forbi, og den er evig stille.
Den bærer vel Alverdens vilde Larm
Paa sine Bølgers altid fulde Barm,
Men alt som Livet ned ad Strømmen føres,
Af Tausheds stille Aand det let berøres:
Den fulde Taare bli'er til Veemods Dugg,
Det stærke Klageskrig bli'er til et Suk,
Og ned mod Graven flyder Tidens Kilde
Som nu om Fulvia saa taus og stille. —
Da griber Medynk med sig selv — en Lyst
Saa sød som bitter — Vestalindens Bryst;
Og fra det lukte Øie Taaren rinder
Foruden Hvile over hendes Kinder,
Og suges af de unge Læber ind
Som liflig Balsom for det syge Sind.

Hun græder uden Ophør: Fulde, milde,
Paa Draabe Draabe, hendes Taarer trille,
Som skulde reent i dem hun flyde hen,
Og aldrig hæve sig til Liv igjen.
Endnu hun græd, da Sorgens stærke Klage
I hendes Sjæl sank dvende tilbage;
Endnu hun græd, da Søvnens stille Aand
Berørte hendes Øie med sin Haand.

Hun slumred ind — og hen ad Drømmens Vover,
Som Mindets blege Maane svæver over,
Tilbage i sig selv hun sagte gled;
Det Dække, der om Dagen drages ned
Imellem Tankens Yttring og dens Kilde,
Nu løfter sig iveiret tyst og stille,
Og intet ydre Indtryk fængsler meer
Den frie Sjæl, som i sig selv kun seer.
Der — i dens stille, underfulde Rige —
Der, i fornyet evig Ungdom stige
De uforgængelige Minder frem;
Der formes Haabets Billeder af dem;
Thi altid skjuler sig i hver Erindring
Et Haab til Lidelse og eet til Lindring;

Der vælder frem den rige Tankestrøm,
Som end sit Liv kun gyder i en Drøm,
Men som bevarer dybt i sine Bølger
Det Kommende, hvis Liv endnu sig dølger.
Alt hvad den næste Dag skal kalde frem,
Beredes alt i dette stille Hjem:
Savn, Sorg, Begjæring, Hvile, Haab og Længsel
Med alle Spirerne til Lyst og Trængsel.
— Og Vestalinden sover; Lampens Skin
Faldt dybt fra Krogen hen paa hendes Kind,
Paa hendes mørke Lokker, paa de hvide
Blodløse Læber, dog endnu saa blide.
Men skjøndt hun ubevægelig nu laae
Her i den stille Hules dunkle Vraa;
Skjøndt nu en Fange slumrende hun hviler,
Dog frigjort hendes Sjæl med Drømmen iler.

* * *

Hun drømte — mange lange Aar svandt hen,
Og selv hun seer sig som et Barn igjen,
Der gjennem Haven, under Træets Grene,
Med Fuglen paa sin Skulder vandred ene.
Hun strakte ud sin Haand med Kornet i,
Og fløited, vendt mod Fuglen, sit Pipi,

Og ned den floi med eet paa lette Vinger,
Og nød sin Føde nu paa hendes Finger.
Saa gik hun med sin Fugl i Haven om,
Bevogtende sin lille Eiendom,
Og med en Fryd, som kun de Smaa fornemme,
Hun taler til den med en kjærlig Stemme.
Da hører hun med eet sin Moders Røst:
Kom hid, o Fulvia, mit Øies Lyst!
Kom op mit kjære Barn, min lille Pige!
Din Fader har et Ord dig nu at sige.
Hun træder ind i Hallen — Fuglen sad
Igjen paa Skuldren, nipped af et Blad,
Og som hun selv den seer sig om urolig;
Thi rundt i hendes Faders stilte Bolig,
Hvor Sværdet kun og Væven før hun saae,
En Skare purpurklædte Præster staae.
Men hendes Fader hendes Haand nu fatter
Idet han taler: Skuer her min Datter!
Min lille Fulvia, mit Huses Zir,
Til Vestas Tjeneste jeg hende vier! (3)
Ved disse Ord han hendes Mund berører
Til Afsked med sin Læbe — derpaa fører
Han hende taus til hendes Moder hen,
Der favner hende sukkende igjen.

Selv sukker hun, men kjender Grunden ikke;
Dog pludselig fordunkles hendes Blikke,
Og hendes Taare flyder meer og meer,
Da Graad hun i sin Moders Die seer.
I dette Øieblik sig Fuglen svinger
Fra hendes Skulder bort paa lette Vinger,
Og rundt hun følger den i Hallen om
Indtil de begge hen til Døren kom.
Der fly'er den ud — i Luften høit den stiger,
Hvor paa sin frie Flugt den hurtig svandt —
Men i det Samme Drømmens Billed viger,
Og Synet skifter om, som hende bandt.

Hun drømte. Som en voxen Jomfru hun
I Templet gik den tause Midnatsstund,
Og skued op til Vestas høie Billed,
Der tættilsløret var paa Altret stillet.
Foran det, paa den blanke Mormorsteen,
Den hellige Lampe brændte mild og reen,
Og klart i Glandsen af dens hvide Lue
Gudindens rene Haand hun kunde skue.
Og Fulvia stod taus med sænket Blik,
Og let i Drømmen forbi hende gik

Den lange Sum af Timer og af Dage,
Som her i Templets Hal var lagt tilbage.
De mange Aar, hvori med trofast Sind
Hun havde vogtet her paa Lysets Skin
Og offret Dag og Nat til sin Gudinde —
Dem saae hun atter komme og forsvinde.
Men nu til Altrets Fod hun træder hen,
I Lampen gyder Olie hun igjen,
Saa Luen flammer høit imens hun stille
Andægtig kysser Vestas Haand, den milde.
Da var det, som med eet Gudindens Aand
Gav Liv til Billedstottens Marmorhaand;
Thi let den hæved sig, og Slørets hvide
Og rige Folder Haanden drog tilside.
Den høie Stotte, før saa kold og stiv,
Med eet bevæged sig i yndigt Liv:
Glands farved Marmorkinden, Læben smilte,
Og Diets Lys paa Vestalinden hvilte,
Der knælte taus, mens hendes Sjæl og Blik
Tilbedende op til Gudinden gik. —
Men Vesta lofter atter Haanden stille,
Og hendes Stemme lød med Toner milde:
O Fulvia! min Datter, hvem jeg saae,
For mine Fødder tidt, naar her du laae

I Nattens tauſe Stund, og Bønner hæved
Til mig, der ſkjøndt uſynlig dig omſvæved.
O Fulvia! din Villie den er ſkeet;
Thi uden Slør du har mit Aaſyn ſeet,
Og for dit Øie ſtaaer jeg aabenbaret.
Men ſom min Naade her du har erfaret,
Saa vær mig altid tro paa denne Jord! —
Dybt bæved Fulvia ved disſe Ord —
Hun vendte ſig — og i det Samme ſtilled
For hendes Sjæl ſig frem et andet Billed.

Hun drømte. Over Himlen Maanen gled
Og kaſtede ſin Glands paa Lunden ned,
Paa Myrthen og Cypreſſen, der ſig bukked
Til Kilden ned, hvor Nattergalen klukked.
Selv fulgte hun de lette Bølgers Strøm,
Og vandred eenſom i ſit Hjertes Drøm,
Snart ſmeltet hen i Lyſt, og ſnart urolig,
Igjennem Lundens halvoplyſte Bolig.
Da ſkjælved pludſelig Cypreſſens Top,
Da løfted hurtig hun ſit Øie op,
Og ſee, paa Bækkens anden Bred, i Flammen
Af Lunas Straale, lænet op til Stammen

Den unge Ridders Skikkelse hun saae,
Ham, som i lang Tid Hjertet gjemte paa.
Som tvende Lys til eet sig sammen foie,
Saa mødtes her paa eengang begges Øie,
Og begge verled her med stille Røst
Savn imod Haab, og Sorger imod Trøst.
De vandred hen hvor Kildens Bølger glide,
Hun paa den ene, paa den anden Side
Marcellus, der om hendes holdt sin Haand,
Og dannet over Kilden saa et Baand,
Der fast forened dem, hvem Skjæbnen vilde
For evig fjerne og for evig skille.
Saa vandred de, og kom til Broens Steen,
Og fast omslynged' stod de To som Een:
Een Aand kun boede i dem, een var Flammen,
Da deres Blik og Læber smelted sammen.
Men af sin Barm en Ring Marcellus trak,
Som han paa Vestalindens Finger stak
Med disse Ord: dig, Lundens stille Skygge!
Og dig, o Luna! jeg betroer min Lykke.
Da lod i Drommen Fulvia hans Ring
I Bækken falde — pludselig omkring
Marcellus vendte sig, og i det tykke
Og dunkle Løv hans Billed som en Skygge

Gled meer og meer tilbage. Selv hun stod
Med Skræk i Sjælen, med en bunden Fod,
Der vilde følge ham, men mægted ikke.
Og mere fjern ham skued hendes Blikke,
Og mere mørk blev Skoven — Maanens Kind
I Skyens sorte Slør sig hylled ind,
Mens nærmere hun Stormens Bruſen hørte.
Alt rørte sig, kun hun sig ikke rørte;
Alt sig bevæged — hun alene stod
Kun ubevægelig med lænket Fod,
Og saae den Elskede tilsidst forsvinde —
Men i det Samme verled Sjælens Minde,
Thi Drømmen skifted om i hendes Sind.

Hun drømte. Ved de blege Stjerners Skin
Hun vandrer gjennem ubekjendte Egne;
Og Alt er tomt og mørkt — og allevegne
Kun Død og Undergang hun skue faaer.
Foran et Tempel i Ruiner staaer
Hun nu, og Tagets sammensunkne Buer
Og brudte Piller hendes Øie skuer,
Thi af det stolte, soileklædte Huus
Den ene Halvdeel ligger her i Gruus.

Alt synes hun, at her hun skulde kjende,
Men hver Erindring flygter bort fra hende
Just naar den vakt i Sjælen tale skal.
Dog see! ud af en marmordækt Portal,
Der endnu staaer, omringet af Ruiner,
En Qvinde træder frem med strenge Miner,
Med stolt Gestalt og majestætisk Gang,
Og truende og langsom Stemmen klang:
O Fulvia! Hvi staaer du her saa stille
Og seer paa Templets sønderbrudte Pille,
Og paa den sunkne Bygning, før saa stærk?
Du Daare, skuer kun dit eget Værk.
Thi her stod Vestas Borg — her Solen tændte
Den rene Flamme, som paa Altret brændte,
Hvis Lue nærer Livet overalt; (4)
Men du har Flammen slukt! og Templet faldt
I samme Stund — dog endnu staaer din Dommer:
See bag dig, Fulvia! Din Straf den kommer.
Og Fulvia i Drommen saae sig om,
Og see, et Sørgetog nu langsomt kom
Hen over Sletten — og mod Templets Pille
Det skred som Døden frem, saa tyst og stille.
Foran man bar en Baare, bred og stor,
Bedækket af et dunkelt Sørgeflor,

Der, medens Toget tæt forbi nu skrider,
Paa eengang loftes og tilside glider.
Der laae Marcellus i sit Blod — hans Træk,
De for saa fagre, stivned var i Skræk;
Hans unge Legeme, til Bolig dannet
For Styrke og for Skjønhed, herligt blandet,
Laae sønderslidt, berøvet al dets Pragt,
Lig Skovens Stamme ved Orkanens Magt.
Men Fulvia i Rædsel om sig vender,
Og pludselig nu Skikkelsen hun kjender,
Der end ved Templet stod med hævet Haand.
O Vesta! O Gudinde, tag min Aand!
O, riv det rige Offer ud fra Døden!
Min være Straffen, thi kun min er Brøden!
Saa raaber hun, og sønderknuust hun ned
For sin Gudindes rene Fødder gled —
Men op hun slaaer sit Øie — endt er Blunden;
Hun er alene; Drømmen er forsvunden.

* *
*

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig,
Og seer omkring i Hulen som et Liig,
Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
Men Intet dog af Verden mere fatter.

Som Hjulet dreies i en evig Ring,
Saa ruller hendes Øie vildt omkring
Blandt Syner, der med Drømmen end sig blande.
Med Haanden stryger heftig hun sin Pande,
Som for paany i Sjælens skjulte Hjem
At kalde Tanken til Bevidsthed frem.
Saa sidder hun — med eet da Øiet standser,
Med eet faaer atter Liv de døde Sandser,
Og Livets Straale, Dødens hele Skræk
Sig maler atter af i hendes Træk.
Marcellus! — sukker hun — var det dit Billed,
Som sig i Drømmen for mit Øie stilled?
O Elskede! var det dig selv jeg saae,
Da sønderknuust og blodig der du laae?
Ved dette Suk sig hendes Blik forandrer,
Og ned fra Leiet springer hun, og vandrer
Med snare Skridt, snart klagende, snart stum,
Frem og tilbage i det snevre Rum.
Nu staaer hun stille — nu sin Haand hun strækker
Mod Gravens Loft iveiret — nu bedækker
Den atter hendes Pande — nu den slaaer
Tilbage hendes lange, spredte Haar,
Mens fyldt med Rædsel hendes Øie skuer
Hen mod den dunkle Lampes svage Luer.

Da farer gysende hun op igien;
Til Olieskaalen let hun iler hen,
Og med dens rige Kraft hun atter tænder
Den matte Straales Liv, saa høit den brænder.
I Tanker reent fortabt nu der hun staaer;
Jo høiere den stærke Flamme slaaer
Og farver Loft og Væg med sine Luer,
Jo mere klart ved dem sin Grav hun skuer,
Desmere svinder Livets svage Skin
I hendes Øie og paa hendes Kind,
Desmere udtrykslos hun for sig stirrer,
Desmere hendes Tanke sig forvirrer.
Da var det som en Lyd forhven lød,
Det var som Gravens Loft man gjennembrød,
Og Fulvia farer op, og Øiet vender
Hun efter Lyden, som nu atter ender.
Hun lytter — dog sig Intet mere rører.
Høit raaber hun — ikkun sig selv hun hører.
Stærkt gjennem Hulen trænger hendes Skrig;
Men Alt er stille — Intet rører sig,
Og intet Svar igjen fra Verdens Stemme,
Selv ei det svageste, hun kan fornemme. —
Da griber Raseriets stærke Haand
Med sine Kæmpekræfter hendes Aand:

Frem og tilbage hun i Hulen render,
Mens i Fortvivlelse nu hendes Hænder
Afrive Lokkernes den rige Pragt,
Og Barmens Bælte om den hvide Dragt.
Hoit flyver hendes Bryst mens Øiet flammer,
Og pludselig sig selv og al sin Jammer
Hun kaster hen ad Hulens kolde Gulv,
Ak, som en Byrde altfor svær og fuld. —
Der laae et Øieblik hun som bedøvet,
Og kolte sine Kinder dybt i Støvet,
Da sprang hun op med Angst i alle Træk,
Og Furien fordobler hendes Skræk.
Stærkt imod Væggens Steen hun Ho'det støder,
Saa Pandens marmorhvide Bue bløder,
Og gjennem vilde Skrig hun laaner Ord
Til Eumenidernes det skjulte Chor. —
Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
Til hver en Tanke dør med hvert et Minde,
Til dybt i Afmagt, reven bort fra Alt,
Som død paa Leiet hun tilbage faldt.

* *
*

Hun slumred ind — og lang Tid laae hun stille;
Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
Var ikke standset end i hendes Bryst.
Den svundne Verden med dens Oval og Lyst
Besøgte hende atter — atter nærede
Hun sine Tanker med en Sorg, der tærede
Som Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
Snart god sig Dødens Jis i hendes Aarer,
Snart laae hun rolig, smeltet hen i Taarer,
Snart stormed i Fortvivlelse hun om
Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
Thi frem for hendes Blik sig atter stilled
Marcellus' blodige og knuste Billed.
Da aabned hun med Graad for det sin Favn,
Da nævned hun med stærke Skrig hans Navn,
Da sank hun atter, udtømt ved sin Klage,
Paa Gravens Leie ubevidst tilbage. —
Saa hengled Dagene — af eens Natur
Var Dag og Nat; thi Verdensfolens Uhr,
Der maaler Tiden med den gyldne Viser,
Og hvert Secund sin store Mester priser,
Det saae hun ei — det rige Verelspil
Af Lys og Skygge var ei mere til.

Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
I Straalen, som en dosig Lampe sendte;
Den hele Kraft af Livet nu sig bød
For hende frem kun i et skimlet Brød;
Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
Alt havde fjernet sig, hvad Verden fik
Til Lindring i sin Nød: det varme Blik
Fra et deeltagende og kjærligt Hjerte;
Det milde Ord, som lindrer hver en Smerte;
Den omme Haand, den stille Ven, som tager
Den halve Byrdes Vægt og dog ei klager.
Hun var alene — dybt i Gravens Skjød;
Eensom i Sorgen, eensom i sin Nød,
Eensom ved Alt, hvad Sjælen maa erindre;
Hun bar en Verden i sit eget Indre,
Hun mærked endnu Tankens fulde Strøm
Bevæge sig i Mindets rige Drøm,
Og Liv til alt det Svundne at forlene;
Men dog hun eensom var — hun var alene.

Saa hengled Dagene — og Planten lig,
I Skjønhed svulmende og farverig,

Der visner hen, berøvet Lys og Varme,
Saa visned i sin kolde Grav den Arme.
Den rige Barm, den ungdomsfriske Kind,
Sank under Sorg og Taarer langsomt ind;
Det sorte Øie med dets dunkle Flamme
Forstørret fremsteg af sin hule Ramme;
Det ranke, det ungdommelige Liv
Faldt bøiet sammen som det brudte Siv.
Men med de legemlige Kræfter tæred
Og Bitterheden hen, som Smerten næred;
Og som et Skib, naar det med slappe Seil
Mod Havnen glider over Havets Speil,
Saa hengled Fulvias de sidste Dage:
Hun saae mod Døden frem — ei meer tilbage.

Og Døden nærmed sig — den Næring, som
Var hende tildeelt ved den strenge Dom,
Var længst fortæret, og i Lampens Lue
De sidste Draaber Olie var at skue.
Det var just Midnats stille Time, da
Sit Slør den høie Himmel drager fra;
Da Jupiter og Venus fra det Fjerne
Sig begge aabenbare som en Stjerne;

Da begge aabne Menneskenes Bryst
For Ærens og for Kjærlighedens Lyst,
Og fængsle hver en Sjæl, hvis Kraft ei sover,
Og fryde hvert et Blik al Jorden over —
Men under Jorden Vestalinden laae;
Taus fra sit Leie hen for sig hun saae,
Og ingen vilde Smerter meer sig blande
I dunkle Skygger over hendes Pande.
Et Udtryk fromt og mildt sig viste kun
I hendes Blik, om hendes blege Mund,
Og en forklaret Aand, som Trøst erfared,
I hendes Aasyn huldt sig aabenbared.
Hver Kamp var endt — thi Frede ntrykked nys
Paa hendes Læber sit Forsoningskys,
Og med sit Skjold, der fanger Sorgens Pile,
Ved hendes Fodder stod den stille Hvile. —
Saa laae hun, midt i al sin bitre Nød
Et yndigt Bytte for den nære Død,
En Blomst, saa fiin og skær, af Taarer dugget,
Hvis Krone for den stærke Storm sig bukked.
Fra hendes Hoved nedgled Haarets Strøm,
Et Billed af en mørk og svunden Drøm,
Men hendes Hænder, som til Bøn sig folde,
Endnu i Døden fast paa Haabet holde.

Hun bad til Vesta: O Gudinde! du,
Som i min sidste Nød mig skuer nu,
O Herlige, forbarm dig! Lad mig ende
Mens denne Lampes Straaler endnu brænde.
Lad mig i Lyset døe! Lad end min Sands
Selv naar den slukkes qvæges ved din Glands;
Og som jeg selv dig saae i Aftenrøden,
Lad mig dit Billed see endnu i Døden!

Og hendes Bøn blev opfyldt. Lampens Skin
Husvaled end i Døden hendes Sind;
Og mere høit end før dens Lue brændte
Da Fulvia sit sidste Blik den sendte.
Dens Flamme zittred end i frygtsom Hast
Da hendes klare, sorte Øie brast;
Den kasted end sin Glands paa hendes Billed,
Da Døden Smertens Udtryk blidt formilded.
Da blussede den op — dens Straale faldt
Endnu engang paa Fulvias Gestalt,
Men tabte pludselig sin Glands og Styrke —
Da gik den ud — og Alt omkring blev Mørke.

Noter til „Vestalinden".

1) „Fordi sit Løfte og sin Eed hun brød".

Den Vestalinde, der brød sit Kydskhedsløfte, blev levende begravet paa **Campus sceleratus** i Nærheden af **Porta Collina**, og hendes Elsker pidsket tildøde paa **Comitium**.

2) „Her — dybt paa Grottens Bund — en Løibænk staaer" o. s. v.

Beskrivelsen af det underjordiske Kammer og de deri værende Gjenstande m. m. er efter Plutark, der i sin Levnetsbeskrivelse over Numa Pompilius omhandler Omstændighederne ved en Vestalindes Henrettelse, hvorved han især udhæver Romerfolkets grændseløse Bedrøvelse.

3) „Til Vestas Tjeneste jeg hende vier".

Ingen Vestalinde blev yngre end 6, eller ældre end 10 Aar inviet til Vestas Tjeneste. I Templet maatte de tjene 30 Aar, efter hvilken Tid de erholdt Frihed med Tilladelse til at gifte sig — Noget, der dog ansaaes uheldbringende for Vestalinden selv. — Istedetfor Jomfruer toge Grækerne Enker til Præstinder.

4) „Thi her stod Vestas Borg — her Solen tændte
Den rene Flamme, som paa Altret brændte,
Hvis Lue nærer Livet overalt".

Naar den hellige Ild gik ud, maatte den kun antændes igjen ved Hjelp af Solens Straaler og et Brændspeil. Det sidste Vers har Hensyn til det Mysteriøse i Vestadyrkelsen, der rimeligviis havde en langt dybere Betydning, end i Almindelighed antages.

Slaven.

Høit imod Nord og fjernt mod Øst,
Dybt i Siberiens Klippebryst,
Hvor Kulden som en mægtig Last
Om Jordens Sider knuger fast,
Hvor dækket til af Jis og Snee
Den lange Vinter er at see,
Hvor Dagen ruger kort og mørk
Paa Landets grændseløse Ørk,
Hvor Fjeldets sneebedækte Tind
Er Speil og Grav for Solens Skin,
Hvor Floden baner iisbelagt
Sig tordnende sin Vei med Magt,
Hvor Skoven, mørk og milelang,
Af Fuglefløiter aldrig klang,
Hvor Ulveflokkens hæse Skrig
Af Graven kalder frosne Liig

Mens Bjørnen gaaer paa Rov sin Gang —
Der ligger Scenen for min Sang.

Men over Jorden er den ei;
Nei, følg mig gjennem Bjergets Vei
I Hulen ind, til Svælgets Rand,
Hvor Dybets Brønd du skue kan.
I Kurven stig! Grib Kjæden fat,
Der ovenfor nu løsnes brat,
Thi Reisen gaaer til Mulm og Nat.
Een Favn du synker — atter een
Ned fra den faste Klippesteen,
Og raslende med større Hast
Snart Lænken glider med sin Last.
Forbi du Klipper farer nu,
Hvis Nærhed fylder dig med Gru;
Med Møie gaaer dit Aandedrag,
Dit Hjertes Kraft er slap og svag,
Thi hvert et Glimt af Lys er slukt
For dig paa denne tause Flugt.
Foroven, om dig, Mørke kun,
Forneden gaber Svælgets Bund;
Hvis Lænken brast, hvis Krogen gled,
Du styrted hundred Favne ned

Den skarpe Klippevæg forbi:
Dit Bryst var knuust — din Sjæl var fri!

Paa Svælgets Bund din Fod nu staaer.
I hvalte Gange frem du gaaer,
Og ved de matte Lampers Skin
I Bjergets Dyb du vandrer ind,
Hvis Hvælving lyder ved dit Trin.
Snart ligger Hulen for dig fri,
Snart risler dig en Bæk forbi
Og deler Veien for dit Skridt;
Snart sænker Loftet af Granit
Sig lodret paa dit Hoved ned,
Snart danner det en Bue bred,
Mens ud og ind sig Gangen snoer,
Just som i Sandet Slangens Spor.
Du vandrer nu i Malmets Hjem,
Thi allevegne glimte frem
Ved Lampernes det svage Skjær
De rige Aarer fjernt og nær;
Og allevegne sees en Hær
Af Mænd, som med arbeidsom Haand
Forstyrre Bjergets stille Aand.
Men disse Mænd i Jern og Baand,

Hvor kom de fra? Hvad samled dem
I dette Jordens dybe Hjem? —
Fra Vesten som Forviste kom
De hid, at lide deres Dom,
Den strenge Dom, meer haard end Død,
Som rev dem op fra Hjemmets Skjød
Og Livets Rødder sønderbrød.
Med Panden furet, Blikket vildt,
Fra Verden og fra Lyset skilt,
De trælle her ved Nat og Dag
Til deres sidste Aandedrag;
Med Jern i Haand og Jern om Been
De bryde sønder Bjergets Steen,
Med Sjælen mørk og sorrigfuld
De drage frem af sorten Muld
Den rige Erts, det lyse Guld.
Hist lyde deres Hammerslag
Besvarede af Hulens Brag;
Hist, lænkede til Karren fast,
De trække frem den tunge Last;
Hist, samled i en talrig Flok
Om den uhyre Klippeblok,
De gjennembore Fjeldets Steen.
Af Borets Gange lades een,

Og hurtig flygter hver en Mand
Idet nu Minen tændes an —
Hør Bjergets frygtelige Brag!
Hør Buldret, lig et Tordenslag!
Hør Echo! Frem af Hulen sprang
Det dundrende; — fra Gang til Gang,
Lig Drønet af Kanonens Rør,
Det ruller hen og langsomt døer.

* *
*

Til Grotten hist, der hvælver frit
Sit Loft paa Piller af Granit,
Igjennem hvilke Løgtens Skin
Sin svage Straale kaster ind,
Nu Slavefogden Iwan gaaer;
Og ved hans Side, krum af Aar,
Med Kinden bleg, med Øiet blidt,
Med Skjægget langt og sølverhvidt,
En gammel Munk, der, Ranken lig,
Til Staven trofast støtter sig.
Fra Skoven, fra hans Hytte, hvor
Han lever som en Eneboer
Og dyrker Gud i Ensomhed,
I Bjerget man ham hented ned,

At bringe med sin fromme Røst
En Døende den sidste Trøst.
Thi det er Slavefogdens Pligt
(En gammel Lov ham byder Sligt)
At skaffe Slaven, som skal gaae
Derhen, hvor ingen Bødler naae,
En Præst, en Grav, et Knippe Straa.

Hr. Pater — Iwan taler nu —
Snart til dit Aadsel kommer du!
Der indenfor i Hulens Krog
Han ligger krummet som en Snog
Og spæget som en lænket Hund,
Og venter paa sin sidste Stund.
Gjør nu Mirakler hvis du kan,
Thi selv jeg aldrig var istand,
Hvor sød endog min Tale var,
At faae den mindste Lyd til Svar.
Og aldrig, skjøndt paa sjette Aar
Han Huusly her i Bjerget faaer,
Paa intet Sted, til ingen Stund
Et Ord jeg hørte fra hans Mund.
Saa høit endog han Nakken bar,
Dog uden Mæle plat han var;

Og skjøndt min Svobe han har smagt,
Har aldrig dog han Tak mig sagt;
Og skjøndt med dobbelt Kraft jeg slog,
Ei mindste Suk hans Læbe drog —
Spar derfor, Munk, kun al dit Præk!
Han er saa haard som Fjeldets Væg.

Saa Iwan talte — bort han gik;
Men fjernt i Hulen Munkens Blik
Ulykkens Søn isyne fik.
Paa Gulvet i en fugtig Vraa
Krum paa sit Leie Slaven laae,
Ved Graven selv med lænket Fod,
Ret som en Aand sig binde lod,
Naar til sin Flugt mod Lysets Hjem
Den tager Dødens Vinger frem.
Fra Lampen, ved hans Hoved sat,
Der faldt en Straale svag og mat
Ned paa hans lange Hovedhaar,
Der graanet sig omkring ham slaaer;
Ned paa hans Pande, paa hans Kind,
Med dybe Rynker furet ind;
Ned paa hans blaalig-blege Mund,
Der talte ei, men zittred kun;

Ned paa hans feberhede Blik,
Der ledte om en Lædskedrik;
Ned paa den kolde Seng, han fik
Til Hvile for sit Hoved redt:
Lidt muggent Halm, paa Jorden spredt.
Saa stille laae han som et Liig;
Og Munken sagte nærmer sig,
Men standser atter paa sin Vei,
Det sidste Skridt han voved ei.
Thi lig en dødskudt Svanes Sang
Fra Slavens Bryst et Suk nu klang,
Og lig en Bølge steg hans Barm,
Og langsomt hæved sig hans Arm,
Men sank saa atter svag og mat
Som af den sidste Kraft forladt.
Et Væld af Kummer var hans Blik,
Der af Erindring Næring fik;
En Tavle lig hans Aasyn var,
Der Sorgens Indskrift paa sig bar,
Den tause Sorgs, der, sluttet ind
I Dybet af det mørke Sind,
Dog over Pande, over Kind
Med skarpe Mærker træder frem,
Og vidner lydløs om sit Hjem. —

Og hvo var han, som hviilte her
Forladt af Alle, Døden nær? —
Aar gik forbi fra Timen, da
Sit fjerne Hjem han revet fra,
Fra Timen, da ved Straffens Dom
Han hid paa Slavekarren kom,
Da ind han friede Livets Gjeld
Og sagde Lysets Sol Farvel,
Da gjennem Bjerget stille ned
I Nattens dybe Favn han gled. —
Her, blandt det mørke Broderskab,
Stak som en fremmed Fugl han af,
Og aldrig drak hans Øre Trøst
Af Bjergets andre Slavers Røst,
Thi ubekjent for Alle her
Han gik en Gaade for Enhver.
I Taushed han sin Byrde bar,
I Sværmen eensom dog han var,
I Stilhed ruged Dag og Nat
Han paa de skjulte Sorgers Skat.
Saa døde Tiden .... Kilden lig,
Der gjennem Sandet sniger sig,
Der uophørlig gaaer forbi
Med stille, livløs Melodie,

Saa hengled og hans Tid — den svandt,
Mens ingen Handling fast den bandt.
Dog i sit monotone Flud
Den huled Dag fra Dag ham ud:
Den sloved til hans sidste Lyst,
Erindrings Stjerner i hans Bryst;
Den dræbte Kraften i hans Aand,
Den lagde Villien selv i Baand,
Den gik foruden Fryd og Qval
(Lig Draaben, der i evigt Fald
Formaaer at hule Bjergets Steen)
Ham langsomt gjennem Marv og Been.
Mat efterhaanden sammen faldt
Hans hoie, kraftige Gestalt;
Lidt efter lidt som slukt forgik
Hans bydende og stolte Blik —
Han drev et Vrag paa Tidens Elv,
Ikkun en Skygge af sig selv.

* * *

Men sagte over Slavens Bryst
Nu lyder Munkens milde Røst:
Hvo end du er, hvad end du leed,
En Tilflugt for din Sjæl jeg veed,

Thi gjennem bittre Sorger frem
Gik ogsaa jeg til Fredens Hjem.
Selv, truffen af Forviisnings Dom,
Hid fra mit fjerne Land jeg kom;
Selv, revet bort fra Hjem og Slægt,
Jeg smægted under Trældoms Vægt;
Selv vandred jeg af Alt forladt
I Skovens Huler Dag og Nat.
Dog medens Aarene de randt,
I Trældom her jeg Frihed fandt;
Fra Skovens tause Helligdom
Mig Haabet her imode kom,
Og talte med en himmelsk Røst
Til Jordens Smerter i mit Bryst.
Thi ogsaa mig gav denne Jord
Engang sit Løfte og sit Ord:
Som ung til Friheds Sag jeg svor,
Som Polak, som Kosciuszkos Ven,
Til Polens Kamp jeg gav mig hen;
Men hvad jeg søgte paa min Vei,
Den stille Fred, den var der ei.
Først her, af Verden reent forstødt,
Mit Øie har dens Straale mødt;

Og derfor, Ven, hvad end du leed,
En Tilflugt for din Sjæl jeg veed.

Saa Munken talte — Slaven, som
Til Væggen havde vendt sig om,
(Ret som hans Sjæl, kun vant til Haardt,
Med Bitterhed sig vendte bort
Fra Tonen af en blød Accord)
Nu pludselig iveiret foer,
Vakt op ved Lyd af Munkens Ord.
Kosciuszko! Polen! stammed han —
O Gjenlyd af mit Fædreland,
Der toner her paa Gravens Rand! —
Hoit straalede hans Øies Glød
Mens saa han talte — Purpur gød
Sig over Kinden — Taarer brød
I stærke Strømme heftig frem;
Og som hans Hjerte fulgte dem
Og smelted hen i denne Flod;
Og som hans Sjæl sig vugge lod
Af Mindets Bølge, blød og øm;
Og som hans Fortids Haab og Drøm
Fik Liv ved denne Taarestrøm,

Saa skued Munken hans Profil
Forklaret af et stille Smiil,
Saa sad han, skjondt i Jern og Baand,
Et Billed af en frigjort Aand.
Hans Hoved stotted paa hans Haand,
Hans lange Lokker, dunkelgraa,
I Hvile paa hans Skulder laae,
Hans ædle Aasyn, stolt og blidt,
I Taarer selv sig hæved frit.

I Taushed stille saa han sad,
Og Pandens Skyer sig skilte ad
Ved Mindets smeltende Musik;
Da lofted han sit tunge Blik,
Og med sin Haand han Munkens tog,
Og nærmere ham til sig drog
Indtil han hviilte ved hans Bryst.
Den hele Sodhed af din Trost —
Saa talte han — du kjender ei;
Thi hvad du været har, er jeg.
Jeg er en Polak! Jeg som du
Brod Fædrelandets Baand itu!
Som du jeg Frihedssolen saae
I Purpurflammer op at staae,

Og dale, af hvert Glimt forladt,
I rædselfuld og bælmørk Nat.
Som du jeg levet har og lidt!
Som du jeg kæmpet har og stridt!
See dette Haar! Snart er det hvidt,
Skjøndt neppe tred've Aar forgik
Fra Dagen, da jeg Lyset fik.
See denne kraftesløse Arm!
Hør Dødens Uhr i denne Barm!
Hvor Tiden nu med stærke Slag
Mig minder om den sidste Dag —
Og dog har jeg endnu en Trøst!
Jeg hviler ved en Broders Bryst;
Min Læbe, lang Tid sluttet i,
Endnu engang sig løser fri,
Thi mine fjerne Brødres Sprog
Endnu engang jeg hører dog. —
Ei som den frændeløse Hund
Jeg vente skal min sidste Stund;
Ei som et Dyr i eensom Oval
Mit sidste Suk jeg drage skal;
Kosciuszkos Ven skal trykke til
Mit Øie, naar det briste vil,

Skal gjemme trofast i sin Favn
Peter Wysocki og hans Navn! — (1)

Wysocki! — Frihedshelten? — Han,
Der først af Alle for sit Land,
Det gamle polske Banner svang,
Da Friheds Torden sidste Gang
Fra Weichselfloden vældig klang?
Der sønderrev med kraftig Aand
Hver Lænke om sin Moders Haand;
Der drog sit Sværd og greb sit Spyd
Ved Klang af Krigstrompetens Lyd;
Der blandt de Tappre forrest stod,
Der gav sit Fædreland sit Blod,
Der segnede tilsidst som Alt
Da Polens Ørn i Støvet faldt? — —
Ja, ham det var, som nu igjen
Sank paa sit Leie kraftlos hen. —
Sit Øie fast han lukte til;
De gamle Sorgers vante Spil
Begyndte atter om hans Mund
Og paa hans Pandes morke Grund.
Hans Glæde var et Solglimt kun,

Der trængte gjennem Mørkets Skyer,
Thi neppe født den atter flyer;
Hans Kjærlighed, af stærk Natur,
Var som en fangen Fugl i Buur,
Thi Friheds Luft og Sol fandt ei
Til Sjælens Fængsel mere Vei. —
Saa bandt ei Lænken blot hans Fod,
Men Sjælens Styrke og dens Mod;
Ei blot omkring ham Mørket var,
Men i sit Indre han det bar;
Ei Kulden blot ham knuged haardt,
Nei Haabets Vingepar frøs bort,
Og Bjergets Masse, tung og fast,
Laae paa hans Hjerte som en Last.

* * *

Men Munken taler atter nu:
O Ven, en Fremmed er ei du!
Dit Navn, Wysocki, har jeg hørt,
Da det paa Rygtets Vinge ført
Med Polens Krigssang, stærk og høi,
Igjennem Verden herligt floi.
Selv her, midt i Naturens Liig,
Fornam jeg Kampens vilde Skrig:

Jeg hørte om den bittre Nød,
Jeg hørte om de Tappres Død,
Om Blod og Jammer tusindfold
Paa Wolas Skandse, Warschaus Vold;
Og da jeg hørte Polens Fald,
Var du og blandt de Dødes Tal!

Saa talte Oldingen med Ild,
Mens end med Øiet sluttet til
I Hulens natligdunkle Vraa
Med ængstet Sjæl Wysocki laae.
Hans Kraft var brudt — Titanen lig,
Der under Aaget vaanded sig,
Der, bøiet under Kjæders Last,
Til Klippens Top blev smedet fast,
Var ogsaa han ved Gudens Lov
For Straffens Kæmpegrib et Rov.
Men nær Forløsningstimen var;
Thi Dødens Vægt alt Hjertet bar,
Og som i Storm et bladfuldt Træ
Saa skjælved alt hans Bryst og Knæe,
Og som et Slør der synker ned,
Alt Taagen for hans Øie gled,

Og som en Tyv paa langsom Fod
Sneg Dødens Jis sig til hans Blod.
Da traf ham Munkens sidste Ord,
Og skjøndt hans Sjæl fra denne Jord
Alt halv var reven bort, saa dog
Ved Klangen af hans Fædres Sprog,
Ved Mindet om hvad længst foer hen,
Igjen tilbage vendte den.
Den bragte atter Liv og Kraft
Tilbage til hver Nerves Saft,
Den malte atter frisk sig af
I hver Erindring, som den gav.
Hans Tanke vaagned af sin Grav,
Begeistret funklede hans Blik,
De matte Lemmer Styrke fik,
Let fra sit Leie op han stod,
Og mens han støtted sig imod
Det haarde Fjeld, og mens et Skin
Af Hulens Lampe traf hans Kind,
Og lyste op til Munkens Skræk
Det Præg, som Døden gav hans Træk:
Han strakte ud sin visne Haand,
Og med et Suk dybt i sin Aand
Han brød den bundne Læbes Baand.

Hvo minder — saa hans Tale klang —
Hvo minder med den bittre Sang
Om Blod og Jammer tusindfold
Paa Wolas Skandse, Warschaus Vold?
Hvo kalder mig tilbage, da
Just denne Jord jeg flygted fra,
Og vækker med den svundne Harm
De fordums Smerter i min Barm?
Høit over Jorden alt min Fod
Paa Skyens lette Hvælving stod,
Og gjennem Taagens Slør mit Blik
Til længst forsvundne Dage gik.
Jeg saae mit Lands den gyldne Tid,
Da Polens Ørn med Vingen hvid
Floi paa den seierrige Flugt,
Og baded sin Glands i Havets Bugt;
Da den kæmped paa Valen den blodige Dyst
Mod Folkestammer i Vest og Øst,
Da sit Hjem afsyne den tabte ei
Paa to Gange Hundrede Miles Vei.
O, straalende Konge, Sobieski, du!
De Christnes Stjerne, Tyrkernes Gru,
Dit glimrende Sværd du viste mig nu!

Jeg saae dig smykket i Seirens Glands
Med den eviggrønnende Laurbærkrands;
Jeg saae, hvordan Rygtet bar i sin Favn,
Polens det ældgamle, stolte Navn;
Jeg hørte det prises med herlige Ord
For Østen og Vesten, for Syd og Nord,
For den hele lyttende, vide Jord!

. . . . . .

Du gamle Mand, som hos mig staaer
Med klare Blik og hvide Haar,
Du kjendte vist aldrig det brændende Saar,
Hvis Lue tændtes af bitter Harm,
Der fra min Ungdom gnaved min Barm.
Siddende paa mit Lands Ruin,
Jeg tømte Mindets berusende Vin;
Dybt bøiet under et Slaveaag
Jeg læste bestandig Frihedens Bog;
I Vindens Susen, i Vandets Kluk
Jeg hørte bestandig Ørnens Suk,
Den stækkede Ørns, hvem Fjendehaand
Holdt smægtende fangen i stærke Baand.
Jeg kasted mit Øie rundt omkring,
Jeg skued den brudte, splintrede Ring

Af Polens Lande, og saae min Slægt
Synkende under en Trældoms-Vægt;
Og naar mit Øre fornam en Klang,
Det var mine Brødres Smertessang,
Det var mine Landsmænds Klageskrig,
Mens under Aaget de vaandede sig.
Da tændtes det brændende Saar i mig,
Da stormed i Vildhed Hjertets Slag,
Da torsted jeg efter Hævnens Dag! —

O Friheds Dag! — Som Braget, naar
Ned i et Krudttaarn Lynet slaaer,
Og Loftets Hvælving, Murens Rad
Ved Lynets Kræfter splittes ad:
Saa lød paa hiin November dag,
Da først vi heised Friheds Flag,
Det frygtelige Tordenslag!
Hvert Baand med eet vi sønderrev,
Hver Trællelænke splintret blev,
Hvert Øre drak den fulde Klang
Af Haabets Toner, Æresens Sang;
Hvert Øie over Land og By
Saae Glædens rige Sol paany.

Da gik vor klare Stjerne op!
Fra Dalen høit over Skovens Top
Floi da den losladte, hvide Ørn
Til Glæde for alle Polens Børn!
Hver Ridder lod sig i Vaaben see,
Hver Bonde hvæssed sin skarpe Lee,
Hver Dreng blev Yngling, hver Yngling Mand,
Til Skjold for vort herlige Fædreland.
Selv Qvinden væbned den spæde Arm
Og lagde Staalet omkring sin Barm,
Og Sværdet, svunget af Alles Haand,
Vakte den gamle, krigerske Aand,
Og stolte Taarer af Øiet flød,
Og Kinden blev varm og blussende rød
Ved den liflige Tanke om Seier og Død.

Da rykked Fjenden fnysende ud,
Og talløse Skarer fulgte hans Bud,
Samlede rundt fra den halve Jord,
Fra det fjerneste Øst, fra det høieste Nord.
Som Sneelavinen ved Fjeldets Skred
Ruller med Larm over Dalen ned;
Som over en Vold, der er ødelagt,
Floden styrter med brusende Magt

Og skjuler med Bølger Fredens Hjem,
Saa styrted de fjendtlige Hære frem.
Ved Stoczec og Dobre først Blodet flød,
Ved Wawre og Praga Trompeten lød,
Ved Grochow det vældige Sammenstød (2)
Fyldte Luften med Døendes Skrig,
Og Dalen og Skoven med talløse Liig.
Der hævded Chłopicki sit gamle Ry,
Der værned Skrzynecki for Land og By,
Der smykked vi os under Vaabenglands
Med den rige, duftende Seierskrands.
— O, glimrende Dage, lig med den!
Da paa Wawres Slette vi mødtes igjen;
Da ved Dembe det seirende Polske Sværd
Foer som et Lyn gjennem Fjendernes Hær;
Da Een imod Ti vi stormede frem,
Og førte de titusind Fanger hjem!
Af Helte da vored en mægtig Trop
Af Krigens blodige Udsæd op:
De iilte til Døden som til en Dands,
De strødes som Stjerner i Rang og Glands,
De tragted som du efter Ærens Krands,
O Malachowski! der opgav din Aand (3)
Da du kæmpede forrest med Leen i Haand. —

. . . . . .

Som Bølgen vor stolte Lykke steg,
Som Bølgen den sank og atter veg;
Som en faldende Stjerne, som en blussende Ild
Endtes det blodige Skuespil!
Forgjæves kæmped Dembinskis Hær, (4)
Forgjæves lyned Uminskis Sværd,
Paa Jorden gaves ei Frelse meer,
Thi stedse strømmede fleer og fleer
Af Skarer i hundredetusindeviis
Fra Østens Stepper, fra Nordens Is —
Da gaves vor hellige Frihed til Priis!
Paa Wolas Skandse med Løvemod (5)
Fegted Sowinski, og faldt i sit Blod
Med Helteskaren, som hos ham stod;
Paa Czystes Volde, paa Warschaus Rand
Mod stormende Hære holdende Stand,
Kæmped vi Alle til sidste Mand.
Der hørte jeg Seiersskriget, som lød
Til Klagesangen ved Polens Nød;
Der Blodet af tusinde Vunder flød,
Der Ørnen sin mægtige Vinge brød,
Der, truffen i Hjertet og viet til Død,
Fra Himlens Bue den susende faldt,
Og knuste styrtende sig og Alt! —

Wysocki taug, — og Munken, som
Fra Mørket havde vendt sig om,
Nu kaldte kjærlig paa hans Navn
Idet han aabnede sin Favn,
Og bød ham til en sidste Trøst
Den stille Hvile ved sit Bryst.
Men Slaven rørte ei sin Fod;
I Taushed drømmende han stod
Paa samme Plet, mens Lampens Skin
Endnu som før faldt paa hans Kind,
Og lyste op til Munkens Skræk
Det Præg, som Døden gav hans Træk.
Endnu en Livstraad bandt hans Aand,
Endnu han strakte ud sin Haand,
Endnu fra Diets aabne Ring
Hans Blik gik speidende omkring,
Skjøndt ikkun i hans eget Sind
Det Synets Kraft nu vendte ind.
Hvad der i Sjælens Dyb han saae,
Hvo kan det tolke og forstaae?
Hvo løfted Livets Slør som han,
Og var til Yttring end istand? —
Erindrings Skat han havde tømt,
Alt hvad han havde haabet, drømt

Og levet, havde nys en Magt
Tillive paa hans Læbe bragt,
Som kunde kun fra Mindets Hav
Sig Haabet reise af sin Grav;
Som skulde før hans sidste Stund
Hver Sorg sig leire om hans Mund,
At Sjælen under Smertens Skjul
Desbedre fødte Glædens Fugl.
Dog var hans Sands endnu ei død;
Thi da fra Bjerget atter lød
De fjerne Hammerslag, igjen
Han dreied Øret mod dem hen.
Jo stærkere fra Klippens Gang
Den dybe Lyd af Trældom klang,
Jo mere Lænken klirred om
Hans Fod da Dødens Gysen kom,
Jo mere Mørket trængte frem
Fra Hulens natopfyldte Hjem:
Desmere Glands hans Øie fik,
Desflere rige Straaler gik
Fra Smilet om hans blege Mund;
Desmere frit han hæved kun
Sin mandig-stolte Pande mod
Det Land, der alt sig skimte lod.

I Taushed længe saa han stod —
Da foer han sammen som i Skræk,
Og over alle spændte Træk
Med eet en dunkel Skygge jog.
Dybt i sin Sjæl et Suk han drog,
Og pludselig paa Dodens Bud
Hans Øine vildt sig spiled ud.
I Dodsangst skjælved hvert et Lem,
Og da i Hulen længer frem
Et Skridt han fra sit Leie skred,
For Munkens Fod han styrted ned.

* * *

Hans Strid var endt. — I Hulens Vraa
Dod paa sit Leie Slaven laae,
Ved Graven selv med lænket Fod,
Ret som en Aand sig binde lod,
Der til sin Flugt mod Lysets Hjem
Har taget Dodens Vinger frem.
Hans Blik var brustent — Hjertet koldt,
Hans høire Haand, af Munken holdt,
Der rigt med Taarer væded den,
Gav intet Tryk til Svar igjen.
Fra Væggen skinte Lampen mat
Ud i den dybe, dunkle Nat;

Fra Fjeldet som en Afskedssang
I langsom Takt en Hammer klang,
Der lød som Trældommens Farvel
Ind i det stille Gravcapel. —
Dog, mens vanæret, lænket, dødt
Hans Legeme her laae forstødt,
Hvor var hans Sjæl? — Fløi som en Fugl
Den under Dødens tætte Skjul
Til Fredens lyse Palmers Top?
Sprang Paradisets Porte op,
Mens som en Seierherre nu
Han Sorgens Lænker brød itu?
Gik med det glædefyldte Sind
Han nu ved Morgenrødens Skin
I Friheds evige Tempel ind? —
Hvor var hans Sjæl? — Hvem har et Svar?
Men hvordan den tilmode var,
O, spørg hans Aasyn kun derom:
Læs i det stille Smiil hans Dom.

Noter til „Slaven"

1). „Peter Wysocki og hans Navn!"

Peter Wysocki — Hovedbefordreren af den sidste Polske Revolution — blev født 1799; traadte 1817 som Frivillig ind i den Polske Garde; stiftede 1828 en Forbindelse i Fændrik-Skolen til Polens Befrielse; udførte den 29. November 1830, i Spidsen for 160 Elever af denne Skole, det bekjendte Overfald paa Belvedere i Warschau, den daværende Storfyrst Constantins Bolig; kæmpede under Befrielseskrigen i Slagene ved Okuniew, Wawre og Grochow; gik med General Dwernicki til Volhynien; blev med denne General — ved hans Retirade til Galizien — Østerrigsk Fange; flygtede fra Galizien til Warschau, hvor han, som Oberst, ved Stormen paa Wola faldt haardt saaret i Russisk Fangenskab. Dømt til Døden og derefter benaadet, førtes han til Siberien, hvor han i Lænker maatte arbeide i Bjergminerne til sin Død, der indtraf 1837. Et Par Afvigelser fra disse historiske Data findes i Digtet.

2). „Ved Grochow det vældige Sammenstød, osv.

I Slaget ved Grochow kæmpede 38,000 Polakker seierrigt mod en tredobbelt saa stærk Russisk Hær. Udfaldet blev kun decideret ved Chlopickis fortvivlede Anstrengelser og den senere

Generalissimus' Skrzynecki's Bravour og Klogskab. Den første General traadte kort derpaa fra Skuepladsen; Skrzynecki derimod begyndte her sin egentlige militaire Løbebane, hvis Glandspunkter vare de paafølgende Slag ved Wawre og Dembe.

3). „O Malachowski! der opgav din Aand."

Oberst Julius Malachowski faldt med 2000 Polakker i Træfningen ved Kajimierz, hvor den gamle General Sierawski førte en Polsk Troppeafdeling mod en fire Gange saa stærk Fjende.

4). „Forgjæves kæmped Dembinskis Hær" osv.

Dembinski og Uminski, Polske Generaler, den Sidste især udviklede i Krigens Slutning store militaire Talenter.

5). „Paa Wolas Skandse," osv.

Wola, en Forskandsning i nogen Afstand fra Warschau; Czyste, en Redoute i Nærheden af Staden. Stormen fandt Sted d. 6—7 Septbr. 1831.

Blandede Digte.

En Drøm.

Hvad er en Drøm? — En Hvile uden Ro;
Et Liv, som ei er Daad; en dunkel Krands
Af det Forsvundne, som vor Tanke binder.
Tidt ligner den en natlig Sky, der svinder
I Horizonten bort for Haabets Glands,
Og tidt en Sø, hvor blanke Lilier groe,
Der alle svulme af de gamle Minder,
Og trylle med den søde Duft vor Sands.

Men Drømmens Magt er som den stærke Vind,
Der kommer susende og farer hen,
Mens Ingen veed at tolke os dens Kilde:
Paa Tankens Grændse hæver den sig stille,
Og derhen stræber svækket atter den,
En Form af Livet i vort eget Sind.
Det, som er samlet, kan dens Kræfter stille,
Det, som er fjernet, samler den igjen.

Jeg drømte — og forunderligt det var,
Thi høit jeg stod paa Toppen af et Fjeld,
Og Vinger hang fra Skuld'ren ved min Side.
I Dybet saae jeg majestætisk glide
Det store Hav, hvis Bølge rulled snel,
Og kasted, medens Stormen høit den bar,
I Luften Skummet op, det kridnehvide,
Og sank saa sukkende som et Farvel.

Fra Fjeldets Top jeg bort i Luften fløi —
Forneden rullede den vaade Grav,
Foroven hang paa Himlen Nattens Stjerne.
Den Vei, den viste mig, jeg fulgte gjerne,
Thi bagved Grændsen af det mørke Hav
En Kyst jeg saae, der hævede sig høi,
Og klart et Land sig viste fra det Fjerne,
Der snart min trætte Vinge Hvile gav.

Fra Strandens Bred jeg op i Landet gik;
Og som jeg vandred frem med lette Skridt,
Blev underlig og ængstet jeg tilmode;
Thi Lyset, hvori alle Former stode,
Var som den blege Maanes sølverhvidt;
Men ingen Maane skuede mit Blik,

Og Alt var roligt — Dødens Stilhed boede
I Landet, der sig aabned stort og frit.

Men da paa Sletten længer jeg gik frem,
Jeg tryllet blev af yndig Fuglesang,
Og Floitetoner vuggede mit Øre.
Jeg ilte frem, for Tonen ret at høre,
Men da jeg naaede Lundens Bladehang,
De fjerne Floitetoners dunkle Hjem, —
Da taug, hvad nys mit Hjerte monne røre,
Og ingen Stemme meer i Luften klang.

Nu traadte ind jeg i den stille Lund,
Hvor Alting lokked Øiet skjønt og smukt,
Og ranke Træer bedækked Jordens Flade;
I Lundens Krone tause Fugle sadde,
Paa hver en Green der hang en deilig Frugt —
Men da jeg holdt den plukket til min Mund,
Da smuldrede den hen som visne Blade,
Og uden Smag den var, som uden Lugt.

Forundret standsed jeg, og nu en Frygt,
Som vandred jeg i Dødens stille Land,
Mit Hjerte med sin kolde Haand berørte.

Alt var som Graven — ingen Lyd jeg hørte;
Men da mit Øie faldt paa Veiens Sand,
Jeg skued lette Fodspor deri trykt:
Dem fulgte jeg, og til en Eng de førte,
Der rundt omringet var af Skovens Rand.

Og foran Engen snart jeg stille stod,
Og saae i Luftens sølverhvide Skin
Gestalter, som fra hver en Kant sig hæved.
Snart over Engen de som Taager svæved,
Skjøndt ei der rørte sig den mindste Vind;
Snart vandred de forbi paa sagte Fod;
Da saae jeg Træk, hvorved mit Hjerte bæved,
Og Blik, som naaede Dybet i mit Sind.

Thi det var Skikkelser fra fordums Tid,
Det Væsner var, som før jeg havde kjendt
Og havde elsket i de svundne Dage:
O, raabte jeg, her faaer jeg Alt tilbage,
Alt, Alt, hvorfor mit Hjerte før har brændt!
Og over Engen hen jeg ilte did,
Hvor hine Skikkelser jeg saae at drage
Forbi mit Øie, af en Taage blendt.

Men bort de flygtede som nær jeg kom,
Og ned for Foden af mig alle faldt
Naar længselfuld jeg iilte dem imøde.
Som Billedstøtter laae de, tause, døde,
Berøved Liv og Følelse for Alt.'
Da vendte Hovedet jeg sorgfuld om,
Og ei jeg standsed Taarerne, som brøde
Af Øiet frem, til Liv af Smerten kaldt'.

Hvor er jeg, sukked jeg — og dette Sted,
Hvor Alt er mig bekjendt, hvad er dets Navn?
Og hvad er disse Former, som forsvinde
Saa let som Nattens Sky for Morgenvinde? —
Mens saa jeg tolkede mit eget Savn,
Og løftede mit Øie op derved,
Da saae jeg komme, dybt fra Skoven inde,
En ny Gestalt mod mig med hævet Favn.

Ei langt fra mig den standsede sin Gang,
Og talte disse Ord med sagte Røst,
Og med en fordum kjendt og elsket Stemme:
Hvis du vil vide hvor du nu er hjemme,
Saa vend din Tanke mod dit eget Bryst,
Mod hvad der fordum i dit Hjerte klang,

Da vil du som Erindring klart fornemme,
Hvad her dig fylder nu med Sorg og Lyst.

Thi gjennem din Erindrings Land du gik;
Og det var Mindets blege Lys du saae,
Dets Rost det var, der klang som Fugletoner,
Dets Frugt dig lokkede fra Lundens Kroner,
Dets Skikkelser det var, du skued paa,
Da Engens Taager svæved for dit Blik —
Men i det Forbigangne Mindet throner,
Thi kunde aldrig dem din Længsel naae.

Og hvo er du, jeg sagde — hvo er du,
Som vel jeg kjender, skjondt jeg ikke veed
Dit Navn; men klart jeg bærer i mit Indre
Dit Billede — din Rost jeg kan erindre;
Og før — jeg veed det — før har Kjærlighed
Med mig forenet dig, jeg skuer nu.
Da smilte Skikkelsen, men det var mindre
Den Glades Smil, end Smil af den, som leed.

Til mig den traadte hen og greb min Haand,
Og maalte mig med milde Diekast,
Og sagde med et Suk: Betragt mig noie!

Thi jeg og du har jo det samme Øie,
I hver Bevægelse den samme Hast,
De samme Træk, den samme stille Aand,
Den samme Form, skjøndt Aarene dig bøie —
Ak, Tidens Vinger Intet binder fast!

„Du er?" — Jeg er, saa afbrød den, dig selv,
Hvad du har været, men hvad aldrig meer
Du blive kan — dit eget svundne Billed.
Mens Tiden i sit dunkle Næt dig hilded,
Mens Dag for Dag den gnaved Formens Leer,
Mens foran Undergangens vilde Elv
Den dine Haab og dine Kræfter stilled —
Mig, urørt af dens tunge Haand, du seer.

Thi her jeg lever i Erindrings Land,
Og for i Sandet skued du mit Spor,
Thi daglig vandrer jeg blandt dine Minder.
Til dette Sted min Tanke fast mig binder;
Kun for det Forbigangne har jeg Ord,
Og evig ung jeg aldrig ældes kan.
Dog medens du bestandig Veien finder
Til mig — er eensom jeg paa denne Jord.

Ei lokker Haabet mig med al sin Lyst,
Ei sender Glæden mig sin friske Krands,
Ei Tiden sin Forandring til mig bringer;
Og aldrig faaer min stærke Længsel Vinger,
For let at bære mig i luftig Dands
Til dig, at jeg kan hvile ved dit Bryst.
En Skjæbne mig i dette Fængsel tvinger,
Hvor ingen Straale sender mig sin Glands.

— Saa talte Skikkelsen og vendte sig;
Og vel jeg saae, hvordan en Taare faldt
Ned fra dens Øie mens den gik tilbage.
Men høit mit Hjerte svulmed ved dens Klage;
Imod den unge, svævende Gestalt
Jeg strakte Haanden ud, og bøied mig
For kjærlig til mit Hjerte den at drage —
Men Drømmen flygted — og forbi var Alt.

Lucifers Fald.

Forend Alt blev overmandet
Af Naturens Kæmpevægt,
For den gamle Jord blev dannet,
Og velsignet og forbandet
I vor gaadefulde Slægt;
Forend Solens Flammeskjær
Lysende gik frem i Vælde,
Som det straalerige Bælte
Om Planeters mørke Hær;
Forend Stormen fanged Vinger
Til at maale Dybets Dal:
Vandred Morgenrødens Bringer,
Mørkets vældige Betvinger,
Lucifer i Himlens Sal.

Første Aand blandt Lysets Skarer
Stod han nær ved Thronens Fod,
Engles mægtige Forsvarer,
Seirende ved alle Farer,
Funkled han af Kraft og Mod.
Naar han med sit Flammesværd
Foer igjennem Himmelrummet,
Nys af Skyggerne formummet,
Tændtes Lyset fjernt og nær.
Purpurstraalerne han værner
Over Horizontens Rand,
Natten tordnende han fjerner,
Til de for saa dunkle Stjerner
Fero lucem! raabte han.

Da fik Livet hine Flammer,
Som med Tro vi skue til
Hvergang Sorgens Piil os rammer,
Hvergang i den dybe Jammer
Haabet saaret flygte vil.
Himlens høie Stjernetelt
Ved hans stolte Ord sig hæved,

Millioner Kloder svæved
Klare paa det dunkle Felt.
Selv i Glands han drog tilbage,
Lagde ned sin stærke Magt,
Og med Toner uden Mage
Sang han nu om Mørkets Drage
Og de rene Straalers Pragt.

Dog, hans stolte Kraft ham daared,
Gud han glemte over sig;
Hovmods Piil hans Hjerte saared,
Selv til Hersker han sig kaared
I det lyse Himmerig.
Kort var Kampen da han faldt,
Paradisets Aander skjælved
Da han domtes ned i Helved,
Ensom og forladt af Alt.
Selv han stod foruden Klage
Dengang Himlens Dor blev lukt;
Men da Haabet veg tilbage,
Ned han styrted — hundred Dage
Varede hans Helvedflugt.

Mere let end Himlens Fugle
Gjennemskære Luftens Slør,
Mere snelt end Dødens Kugle
Farer fremad fra det hule
Tordensvangre Kæmperør;
Lynet lig, der, mægtigt sendt
Ud fra Himlens østre Buer,
Funklende mod Vesten luer
Forend Øiet sig har vendt:
Saa paa understærke Vinger
Lucifer i Skyen foer;
Mærket dybt af Herrens Finger
Stormende han frem sig svinger
Gjennem Nattens Taageflor.

Ingen Fakkel meer dog brænder,
Lysets klare Blik er lukt,
Ingen Straale Stjernen sender,
Ingen Flamme meer sig tænder
Ved hans Komme, ved hans Flugt.
Alt i Mulm er hyllet ind;
Naar i Nat han seer tilbage,

Hører han en dæmpet Klage,
Lig et Echo af hans Sind.
Det er Sphærers Chor, der synger
Om den store Fyrstes Fald —
Høit i Smertens Arm han gynger,
Sorgen, som hans Hjerte tynger,
Ruller frem i Tordenskrald.

Da det var, som Angers Pile
Traf for første Gang hans Bryst:
Mens han styrted tusind Mile
Søgte Sjælen, saaret, Hvile
Ved Erindrings bittre Lyst;
Og hans Aand med Smerte gik
Bedende mod Himlens Buer,
Og den gamle Flamme luer
Atter i hans skjønne Blik.
Hist paa Kloden i det Fjerne
Diets Straale fæstet er;
Mørket fanged Lyset gjerne —
Deraf blev den skjønne Stjerne,
Som har Navn af Lucifer.

Kort var dog hans Stolthed avet,
Atter Trods fik Overmagt,
Og i Skyggerne begravet
Fløi han gjennem Taagehavet,
Uforandret, uforsagt.
Men af Ensomheden træt
Mørket han med Kraften blander,
Og en Skikkelse han danner,
Som fik Liv og Aandedræt.
Al sin Magt i den han dølger,
Og til Tusinde den blev:
Stolt han flyver — Skaren følger,
Gjennem Stjernehavets Bølger
Verdenskredsen han beskrev.

Saa han fløi og faldt fra oven
Blandt sin dunkle Hær fordulgt,
Lig med Stormens Hviin i Skoven,
Lig med Bruusningen i Voven,
Af et rædsomt Mørke fulgt.
Himlen fjernes meer og meer,
Kloders aldrig talte Skarer

Ilende forbi han farer,
Intet Maal endnu han seer;
Da faaer Die han paa Jorden,
Lig et Glimt i Mørket tabt:
Nylig dannet, nylig vorden
Led af Stjernebæltets Orden,
Var af Gud den nylig skabt.

Og den Vældige betræder
Med sit Folge Jordens Rand;
Over Havet, som ham væder,
Over steile Klippesteder
Iler han til Orknens Sand.
Derfra styrer han sin Fod
Gjennem Skovens høie Sale
Hen til Paradisets Dale,
Hen hvor Livets Vugge stod.
Her, blandt nylig skabte Minder
Om hans evig tabte Lyst,
Blussende med Rosenkinder,
Dybt i Sovnens Arme finder
Eva han ved Adams Bryst.

Og fra Jorden let han hæver
Parret i sin stærke Arm;
Tankefuldt hans Øie svæver
Over begge — stille bæver
Evas drømmerige Barm.
Og han kysser hendes Mund,
Hvisker sukkende til hende:
Lyst skal paa din Læbe brænde,
Sorgen i dit Hjertes Grund;
Mange Sønner vil du føde,
Slægter spire skal fra dig,
Alles Hjerter dog skal bløde,
Alle, Levende og Døde,
Snart i Dybet tabe sig!

Derpaa over Adams Læber
Aander han og taler saa:
Synden nu ved dig sig klæber,
Om endog din Mund den dræber,
I dit Hjerte skal den staae! —
Begge paa det gamle Sted,
Viede til Fremtids Kummer,

Vuggede af stille Slummer,
Sagte nu han lægger ned;
Og som Lænke for sin Fange
River mægtig af sit Haar
Lokken han, den dunkle, lange,
Der, forvandlet til en Slange,
Glands som alle Farver faaer.

Men hans Fod, som kun har hjemme
Dybt i Mørkets dybe Skjød,
Flygter hurtig, thi fornemme
Kan hans Øre Herrens Stemme,
Som i Havens Gange lød.
Dog paa Flugt til Jordens Rand
Til et Minde om sig satte
Fjeldet han, det stelle, bratte,
Hist i Ørknens hvide Sand;
Og ved Kalpe brød for Vandet
Han en Aabning bred og stor;
Da saa Havet skjulte Landet,
Raabte han: Som jeg forbandet,
Saa forbandet denne Jord!

Nu med Lykken, han har ranet,
Bort i mørke Skyer han skred,
Og med Skaren, han har manet,
Dybt i Verdensoceanet
Styrted atter han sig ned.
For hans Die svinder Alt,
Dog hans Vei er endnu længer,
Ned hvor ingen Tanke trænger
Dybt og dybere han faldt.
Hundred Dages Maal er borte,
Og da Tiden fødes ny,
Staaer han udenfor de sorte
Kæmpehøie Helvedporte,
Der sprang op med Larm og Gny.

Her med Bæven uden Lige,
Dog med Trods, som bøies ei,
Seer han første Gang sit Rige,
Gaaer han ad den steile Stige
Ned til Undergangens Vei.
Haabløshedens Dal han seer,
Og ved Skin af svovlblaa Luer

Dybets Marter-Sal han skuer,
Og for første Gang han leer.
Og som Gjensvar paa hans Tale,
Paa hans vilde Jubelsang,
Opad fra de dybe Dale,
Nedad fra de høie Sale
Frygtelig et Echo klang.

Her han sætter paa sin Krone,
Her hans Slaver paa hans Bud
Reise op den mørke Throne,
Herfra han til hver en Zone
Sine Aander sender ud.
Hver af dem er snarefuld,
Alle klogtige og snilde,
Og som Lokkemad de stille
Lyst og Hovmod, Trods og Guld —
Hver en Aand, som Vinket følger,
Som i Naaden ei har Plads,
Seiler, naar ham Graven dølger,
Over Evighedens Bølger
Ned til Lucifers Palads.

Sorgen.

Snart verler Tidens Form; dens Skikkelser
Er Drømmen lig, der let forbi os farer,
Thi Øieblikkets Kraft fortærer alle,
Og kun Erindring gi'er dem varigt Liv:
Men ud af Sjælen springe rige Strømme,
Der i Forening mægtigt vælde frem
Igjennem Tidens Port som Livets Bølger.
En Evighed er disse Kilders Ophav,
Og gjennem deres Væsen aabenbarer
Sig Sjælens hemmelige Væsen selv.
Men hvis du Kildernes Natur vil kjende,
Da heft dit Øie paa den ydre Verden,
Thi alt det Skabte kun er Tankens Billed;
Og hver en Form af Aanden, Fryd som Sorg,
Har dannet tusind Skikkelser, i hvilke
Den skjulte Verden speilede sit Liv;

Har opladt tusind Tunger, som fortolke
Den indre Stemme med forskjelligt Sprog.
O, lyt til disse Roster! Snart din Fod
Det hemmelige Land betræder — snart
Dit Die seer dets verlende Natur.

Det var mod Aften: over Heden gik
Jeg frem med tunge Skridt, thi som en Byrde
Af mange Centner Tiden hviilte paa mig;
Og for mit Die Himlen dækket var
Af Taagens tætte Slor, saa ingen Straale
Af Dagens Stjerne, men et uviist Lys
Mig Veien viste giennem Sandets Ork.
Rundt Egnen ode var, thi Flodens Seng
Var tørret ud, saa intet Træ fandt Liv
Til Vært og Frugt, og hvert et Græs var visnet.
Og naar jeg loftede mit Blik, jeg saae
Kun hist og her en enkelt Fugl, der floi
Med matte Vinger giennem Taagens Hav,
Som var dens Kraft forbi, som gik til Doden
Dens trætte, sidste, sørgelige Fart;
Men taus jeg vandred frem; selv Sukket dode
Paa Læberne, og lig en blytung Vægt
Laae Afmagt paa min Sjæl, saa ingen Glands

Af Haabets rige Sol mit Øie skued,
Saa Livets Strøm, saa Kraft og Lyst og Mod
Var som en Kilde midt i Ørknens Sandhav
Til Bunden tørret ud — var som en Plante,
Der savner Lys og Varme, visnet hen.

Og Nat det blev. Jeg foran Skoven stod,
Den tykke, dunkle, hvis uhyre Stammer
Og tætte Kroner lovede mig Ly
Mod Regnens Strømme, der nu styrted ned
Med slig en Magt, som havde Luften sig
Forvandlet til et Hav, der faldt til Jorden.
Og Stormen løfted nu de stærke Vinger,
Og fløi med Lynets Fart og Tordnens Bragen,
Saa Jorden rysted, og dens indre Huler
Med Bæven aabnede de dybe Svælg.
Men ind jeg flygted i den dunkle Skov,
Hvis Grene Stormens Magt nu sønderbrød
Lig Sivets svage Rør; hvis tykke Stammer,
De hundredaarige, nu bøied sig,
Og sukked i det Inderste, som nærmed
Sig den forfærdelige Skjæbnes Dom.
Dybt skjælvede min Sjæl, og Rædsel greb den,
Thi vilde Toner lød fra Skovens Indre

Lig Ulvens Tuden og Schakalens Hyl,
Og høit fra Træers Toppe Ugler skrege,
Som raabte de paa Hævn. Rundt skued jeg,
Men intet Syn mit Øie saae til Trøst,
Thi bælmørk Nat bedækked Alt, — mit Øre
Var ene levende af alle Sandser;
Men gjennem denne Port drog Frygt og Jammer
Med deres vilde Hære mod min Sjæl.
Saa flygted jeg, thi Angst min Fod bevinged.
Igjennem Skoven brød jeg -- alle Tanker
Var vegne fra mig: Skræk var ene til.

Forbi var Regnen — Stormens Vinger bundne,
Et Uveir havde renset Luften, men
En bitter Kulde ramte mig, der stod
Nu foran vilde Klipper. Skoven laae
Alt længe bag mig, og et ukjendt Land
Af Jis og Snee sig aabned for mit Blik.
Frem vandred hurtig jeg, og snart omringet
Af steile Fjelde gik jeg langs med Randen
Af dybe Klofter, hvor det mindste Feiltrin
Mig havde ført til Undergang og Død.
Hvorhen jeg skued, saae jeg samme Øde:
De nøgne, steile, iisbedækte Fjelde,

Den høie, hvide Snee, de frosne Bække,
Den stille, ubeboede Natur.
Alt var en Grav, og Dødens Kulde huste
Paa disse Steder, hvor Naturens Liig
Sig strakte frygtelig for Øiet ud.
Da isnede min Sjæl — den sidste Varme
Svandt af mit Bryst; det sidste lyse Haab
Forvandled sig til Dødens blege Billed;
Og ned jeg satte mig og saae til Himlen,
Hvorfra en Skare kolde, klare Stjerner
Beskued som med Haan min Undergang.
Da drog en Bitterhed, jeg før ei kjendte,
Igjennem Hjertet, og som Lynets Slag,
Der splitter Skyens Hvælving, brast dets Pandser,
Og tusind Taarer styrted af mit Blik.
— Hvor blev det stille! Som ved Tryllemagt
Forsvandt de øde Fjelde, og jeg vandred
Ind i den vide Dal, som aabned sig.

Saa stille var det i den hele Dal;
Det var som Alting slumred, som om Søvnen
Nys havde lagt sit lette Drømmeslør
Paa hver en Gjenstand, mens det svage Lys
Lig Aftendæmring dunkelt kun mig viste

De matte Omrids, som en Taage dækked;
Dog svæved Jnde lig en luftig Gratie
Hen over Engen, og fra hver en Kant
Brød Melodier frem lig Harpetoner.
Og allevegne kjendte Skikkelser
Mit Øie mødte, men de hvilte alle
Som slumred de, skjøndt deres Læber smilte
Og sagte aabned sig til et Farvel.
Jeg skred forbi dem halv i Fryd og halv
Af Frygt betagen, mens den samme Stemme
Mig fulgte ængstelig med sit Farvel.
Da saae jeg foran mig et gyldent Tempel,
Hvis Straaler selv i Dagens blege Lys
Var som naar Morgenrødens Glands sig hæver,
Og over Templets Dør jeg læste: Lykken.
Let aabnede jeg Døren, traadte ind
For sødt at fryde mig i Lykkens Straaler,
Men Ødelæggelsen mit Blik kun traf;
Thi sønderslaget Altret laae i Gruset,
Og sønderbrudt hvert Billed — Orglets Toner
Klang som en Sang, der fattes Harmonie.
Men under disse Toner Gulvets Grav
Sig aabned, og en Skikkelse steg frem,
Dybt i hvis Hjerte sad et Sværd; hvis Øie

Var lukket, og hvis lange Lokker strømmed
Ned om de hvide Skuldre som et Slør.
Da vendte jeg min Fod og stormed ud,
Mens Billedet mig fulgte lig en Skygge;
Dog var det ikke Skræk, hvad nu jeg følte,
Det var et Veemod, som var Sjælen smeltet,
Som løste Hjertet sig i Mødynk op.
Frem ilte jeg til Flodens nære Rand,
Og i den lette Baad jeg kasted mig
For ret at hvile, for at dø, for aldrig
At vaagne mere op til Lys og Dag.
Hvad nu mig hændte ei jeg veed, thi bort
Paa Flodens Bølger Baaden drev, og Slummer
Laae som et gravtykt Dække paa min Sjæl.

Det Morgen var, og Solens Rose steg
Just frem af Jordens Skjød dengang jeg vaagned.
End hvilte jeg i Baaden, der sig gynged
Paa Flodens blanke Vande, hvor de smelted
Til Eet med det umaalelige Hav.
Og over Havet saae mit Øie ud,
Hvis Kreds med Horizonten sig forened,
Hvis Bølger hvined som en Pil i Flugten,

Hvis tykke Taager hæved sig fra Fladen,
Og steg iveiret op lig sorte Skyer,
Der som et Pandser lagde sig om Solen,
Saa denne reiste sig, en ildrød Kugle
Foruden Straaler med en skummel Glands.
Men som en Fjer nu Vinden greb min Baad
Og slynged den fra Bolge over Bolge
Midt ud i Havets dybt oprørte Vande.
Alt ventet jeg min Død, thi Baaden dykked
Som Fuglen paa sin Flugt — da saae jeg om,
Og saae en Klippe rage frem af Dybet,
Hvorpaa der sad en Skikkelse, hvis Øie
Med Stjernens Glands mig traf i denne Nød.
Ud strakte Haanden han, og Baaden drev,
Som lystred den hans Vink, mod Fjeldets Side,
Og frelst og sikker jeg paa Klippen stod.
Men da jeg hævede mit Øie, saae
Jeg foran mig en Genius, hvis Vinger
Hang sænkede om Skulderen; hvis Træk
Var stivnede som Jis; hvis mørke Blik
Mit Øie traf med underfulde Straaler.
Han rakte Haanden ud og talte: Siig,
Hvad er dit Navn, og hvorfra kommer du

Til dette Hav, og hvorfor søgte du
Min Bolig, som den Dødelige flyer?

Mit Navn er **Homo** sukked jeg — min Fod
Har gjennemvandret alle Rædslers Rige,
Og alle Skrækkens Pile traf min Sjæl.
Ei drev min Villie mig til dette Sted:
En usеet Magt mig over Heden førte,
Igjennem Skovens dybe Nat, og over
De vilde Klipper og de stille Dale
Til Flodens Bølger, som mig bragte hid.
Ei selv jeg søgte dig; en anden Magt,
Og mere stærk end jeg har ledt mit Skridt —
Men hvo er du? — O, hvis du det formaaer,
Da løs mig disse Gaader, som forvirre
Min Tanke nu; o, bryd den Lænke, som
Min Sjæl har bundet, saa det hele Liv
Mig forekommer nu et evigt Fængsel.

Da smilte han — dog Smilet snart forsvandt,
Og dobbelt blege blev hans blege Kinder,
Og dobbelt Alvor svæved om hans Pande.
Du er hos Sorgens Genius, han sagde,
Du gik ad Sorgens Veie: Afmagt, Skræk,

Den bittre Kulde og det dybe Veemod
Har vexelviis dig ængstet og beherſket;
Du ſeiled ned ad Sorgens Strøm, Du kom
Til Sorgens Hav, ſom her dit Øie møder
Foruden Grændſer og foruden Bund.
Hver Draabe her er bitter, intet Liv
Bevæger ſig i disſe Vande — Skygger
Kun ſtige frem af disſe Bølgers Grav.
Saa talte han, og greb min Haand og drog
Mig til ſit Bryſt; hans marmorkolde Hjerte
Berørte mit, og om min Skulder ſlynged
Han ſine Arme, mens de blege Læber
Han trykked paa min Mund med disſe Ord:
Nu er du min — jeg vier din Sjæl til Sorgen.

Men af hans Arme rev med Skræk jeg mig;
Et Afgrundsſvælg ſig aabned i min Tanke,
Og ſkjælvende min Læbe talte: Saa
Er Alt forbi! Forbi er Glæden, Haabet,
Og Fredens milde Aand er evig død! —
Du feiler, ſvared han, thi denne Klippe,
Som hviler midt i Sorgens Hav, er Fredens,
Og Haabet lyſer end fra hine Stjerner,
Der, medens Solens Glands er ſvunden, ſende

De stille Straaler til dit Øie ned.
Og vil du kjende Glæden, den, som bliver,
Som stiger dobbelt skjøn og evig herlig
Af Sorgens Hav, saa sku, og lær af mig!
Et Bæger greb han nu, et stort og gyldent,
Og fyldte det af Havets Vand til Randen
Og rakte mig det hen. En Draabe drak jeg,
Men bitter, ak, som Døden, var dens Smag.
Nu tog en Spire han af Klippens Grund
Og sænked den i Bægret, som han holdt
Høit i sin venstre Haand, imens han slynged
Omkring mit Liv den høire Arm, og bredte
Til Flugt det store, hvide Vingepar.
Bort fløi han nu med mig, og Klippen svandt,
Og op fra Søens Bølger let vi stege
Høit over Taagen i den stille Luft.
Men for mit Øie fortned Alt, thi Flugten
Gik opad nu med Pilens Fart; mit Øre
Fornam kun Vingernes de stærke Slag.
Saa fløi vi længe — da mit Blik jeg atter
Iveiret slog, laae Jorden under mig
Kun som en stor og blegrød Stjerne, mens
Det hele Firmament sit Bælte slynged,
Besaaet med lyse Kloder, rundt om os.

Men op til Sorgens Genius jeg saae,
Hvis Arm endnu mig favned og hvis Haand
Endnu det gyldne Bæger holdt i Luften —
Men hvor forandred' saae jeg nu hans Træk,
Og end jeg aldrig skued slig en Skjønhed!
Ud fra hans Die Freden lyste — Glæden,
Den himmelske, omsvævede hans Pande,
Og fra hans milde Læbe Ordet klang:
Sku op til dette Bæger og fat Mod!
Da saae jeg vore op af Fredens Spire
Og Sorgens Vande nu en himmelsk Blomst,
I Form en Lilie, hvis lukte Krone
Sig hæved meer og meer, saa høit den steg
Frem over Skaalens Rand og spredte ud
I Ætherhavets Skjød sin rige Vellugt;
Nu steg den høiere, og Kronen bredte
Sig stor og større, og paa eengang brast
Dens Bæger, farvet indeni som Solens
Den første Rødme; milde Toner klang
Fra Blomstens dybe Indre, der sig aabned,
Som fødtes nu den rene Harmonie,
Hvori sig Liliens Bladekrone formed.
Men ned i Skaalen skued jeg — fortæret
Af Blomstens Vært var Vándet; Perler skjulte

Den stærke Rod, hvis ranke Stengel gynged
Sig let, som Fuglen gynger sig paa Grenen.
Og høit mod Stjernen Sorgens Engel slynged
Det gyldne Bæger nu — som Draaber floi
De klare Perler ud, og Bægret sank,
Mens Blomsten, hævet opad, svandt for Øiet.
— Men Sorgens Genius talte: Opad stiger
Nu Paradisets gyldne Lilie — sig,
Om du begriber nu dens lette Flugt?
Hvi sank den ei til Jorden? Hvorhen floi
Den rige Perlekrands, som den omslynged?
Og mon dit eget Væsen kun du fatter?
Hvor er dit Sted i Rummet? Hvad er Tiden
I denne Evighedens lyse Kreds?
Kast rundt dit Blik — see om din Tanke rummer
Blot disse Stjerners Tal, som nu du seer?
Og saae du Lilien vore frem af Vandet?
Begreb du Blomstens Vext? og hvad er Spiren,
Som sluttet i sit Indre dette Liv?
Saae du det Lyse gjemmes i det Mørke,
Det Søde i det Bittre — saae du Natten
At føde Farven og den varme Dag?
Og sig, hvad er din Sjæl, den skjulte Kjærne,
Som bringer tusind Vexter frem, enhver

I Form og Farve verlende, og alle
Af samme Rod og samme Næring fødte?
Og hvo er jeg, skjøndt een, for hvert et Øie
Forskjellig dog, og efter Hvers Natur
Snart hadet, frygtet, elsket og forbandet?
— Du eier intet Svar. Erkjend, at Intet
Begribes enkelt, men det Hele fatter
Kun den, der samler Alting i sin Aand.
Han taug; — mit Øie lukte jeg og hvilte
Mig til hans Bryst. Lig Storm jeg atter hørte
Hans Vingers vældige og stærke Slag —
Jeg skued Jorden — og tvivled ikke.

Dandsemusik.

1.

See, hvor Solen gylden smiler
Hoit i Luftens klare Blaa!
See, hvor Skyen fremad iler
Som en Fugl med Vinger paa!
Lyt til Klangen
Nu af Sangen,
Som med Toner
Deilig fylder Lundens Kroner —
Al den Jubel skal forgaae!

2.

Seer du Rosen hist, den røde,
Hvori Lyset straaler klart?
Disse Blade, o hvor bløde!
Dette Bæger, o hvor zart!

Frisk i Luften
Stiger Duften
Fyldt med Sødme;
Rose, fuld af Lys og Rødme!
Al din Skjønhed visner snart.

3.

Hist det sidste Purpur svinder,
Dagens Konge drager hjem;
Og den blanke Nat oprinder,
Deilig Maanen glider frem.
Tusind mindre
Stjerner tindre
Fjernt og rolig
Paa den ætherklare Bolig —
Ak, en Taage skjulte dem!

4.

Træd herind, ved Glands af Kjerter,
I den tonefyldte Sal,
Hvor de ungdomsfriske Hjerter
Fode Drømme uden Tal;

Kraftig Varmen
Hæver Barmen,
Diet funkler,
Ingen Sky dets Smiil fordunkler —
Sorgen dog det ende skal!

5.

Dette underfulde Billed,
Som i Dandsen svæved sidst;
Som til Hvile nu sig stilled
Ved den ranke Pille hist;
Dette Hjerte,
Frit for Smerte,
Som saa herligt
Første Gang sig aabner kjærligt,
Brister, ak, om stakket Frist.

6.

Hor, hvor Tiden nu sin Tunge
Blandt de Gamle loser fri:
Ogsaa vi var eengang unge,
Glands og Ungdom er forbi!

Tidens Strømme
Alle Drømme
Skal forandre:
I skal rives fra hverandre,
Falme og forgaae som vi.

Nattevagt.

Naar Alting gaaer til Hvile
Hvad Livet kaldte frem,
Naar alle Taager ile
Til deres dunkle Hjem,
Naar Dagens Lys sig fjerne,
Mens af hver Sky forladt
Den evig faste Stjerne
Staaer paa den stille Nat:

Da synker hen i Dvale
Hver Drom, vi stige saae;
Den store Sandheds Tale
Vi kan igjen forstaae;
Vi kan igjen fornemme
Den Kraft, vi bæres af,
Den underfulde Stemme,
Hvis Røst os Tanker gav.

Og dybt i Sjælens Indre
Sig aabner da et Blik,
Som ingen Skranker hindre,
Som ingen Grændser fik;
Med det vort Hjem vi skue,
Et større Fædreland
End denne lille Tue,
Som ei os holde kan.

Det Sorgeligste klinger
Harmonisk da og smukt,
Det Tungeste faaer Vinger
Til mægtig Himmelflugt,
Det Ringeste forsvarer
Sin Plads i Livets Krands,
Det Mørkeste sig klarer
I disse Straalers Glands.

Og i vor Aand sig sænker
Den store Fader-Aand,
Som løser alle Lænker,
Og bryder alle Baand;
Og naar de sidste falde,
Da føle vi med eet:
At Gud er Alt i Alle,
Og Alle kun er Eet.

Gjensyn.

Hvor blev den Blomst, som fyldte
Din Sands med liflig Duft?
Hvor Straalen, som forgyldte
Den sommervarme Luft?
Hvor er vel Lundens Kroner
Og Skovens Bladehang,
Med hine tusind Toner
Af Fuglechorets Sang?

Og Dyrets Liv, der dækkes
Som af en dunkel Sky,
Skal ei til Lys det vækkes
Og leve op paany?
Den Hund, som trofast dode
Af Sorg paa Herrens Grav,
Skal aldrig ham den mode,
Til hvem den hen sig gav?

O, kast dit Blik tilbage,
Og see hvad selv du var:
Hvor er de svundne Dage,
Med hver en Blomst de bar?
Hvor er vel Haabets Kjerte
Og Kjærlighedens Krands?
Hvor er dit unge Hjerte
Og hvor dit Øies Glands?

Engang maa Alt erfares
Og leves om igjen,
Etsteds maa dog bevares
Hvad Tiden tæred hen;
Ei blot hvert Glimt vi skue
Af Aandens indre Lyn,
Men hver en jordisk Lue
Og hvert et jordisk Syn.

Da skal til Eet vi samle,
Hvad stykkeviis gik tabt;
Da vaagner alt det Gamle
Og staaer forynget skabt:
Den Rost, som Alt forsøder,
Det Blik, som her os bandt,
Os hisset ogsaa møder,
Endskjøndt det her forsvandt.

Den Trøst er dog den sidste!
Den Tro bestaaer tilsidst:
Hvad her jeg maatte miste,
Jeg møder eengang hist.
Til Undergang ei skabtes
Endog det mindste Frø;
Nei, intet Liv det tabtes,
Skjøndt hvert et Liv maa døe.

Paa Møens Klint.

Nu, da Aftensolen svinder
Bag den skovomkrandste Bred,
Nu, da Nattens Lys oprinder,
Medens Evighedens Minder
Stige funklende herned:
Sidder jeg paa hviden Kyst,
Og med Øiet jeg forfølger
Havets skumbeklædte Bølger,
Brusende i Kraft og Lyst.

Hvorfra disse dybe Stemmer,
Denne underfulde Klang?
Friske Toner jeg fornemmer,
Alt hvad Havets Dybde gjemmer

Ruller i den sære Sang:
Lig et Suk fra bundløs Grav,
Torden lig, der mat sig bryder,
Verdens stærke Røst, der lyder
Fra det store Verdenshav.

Hvorhen storme disse Bølger
Med de hvide Rygge hist?
Stærke Vind! som nu dem følger,
Som med Skummets Slør dem dølger,
Sig, hvor fandt I Hvile sidst?
Hist i Vesten, hist i Øst,
Hist ved Sydens varme Strande?
Har I trykket Nordens Pande,
Stolte Bølger! til Jert Bryst?

Kommer I fra Dybets Rifter,
Hvor sig skjuler Verdens Vrag,
Hvor de vældige Bedrifter
Ligge Lig — hvor Mørket skifter
Aldrig med den lyse Dag?
Kysted I den Dødes Mund?
Ham, som tusind Favne dækker,
Ham, som ingen Morgen vækker
Af et hundredaarigt Blund.

Randt I om de stolte Værker,
Fra den Tid, der været har:
Kraftens overblevne Mærker,
Skjønheds svundne Underværker,
Som den gamle Verden bar?
Saae I Alt hvad Dybet fik,
Hvad der fandt sin Grav i Voven?
Mere værd end Alt heroven —
Mere værd — det dog forgik!

Først naar Fjeldets Sider smelte
Paa den sidste, store Dag,
Først naar Havets Skaaler vælte,
Naar sig løser Jordens Bælte
Med det frygtelige Brag:
Da skal ud af Dybets Nat
Stige frem hvad nu bevares,
Da skal atter aabenbares
Den nedsunkne Verdens Skat.

Indtil da du ruller, ruller,
Hav, uendelige Hav!
Dover Stormen med dit Bulder,
Bærer Snekken paa din Skulder,

Styrter den i Dybets Grav.
Friſk ſom da du først frembrød,
Trykker du med Ungdomsvarme
Jorden i de fulde Arme,
Kæmpekraftig, mild og blød.

Klare, blaalig-grønne Dække
For den aldrig maalte Bund!
Hvad ſom du kan mægtig trække
Sjæl og Øie — kraftig vække
Alt ſom du i Hjertets Grund?
Boielig ſom ſvageſt Siv
Fik du Verdens halve Styrke,
Himlens Dybde, Nattens Mørke,
Dagens Lys og friſke Liv.

Du, ſom gjemmer Aftnens Stjerne,
Morgnens Rødmen i dit Skjød,
Du, ſom fra det høie Fjerne
Drager længſelfuld og gjerne
Lys og Farve til dig ned:
Støvets Bryſt hvor er du lig!
Mens du Jord og Himmel favner,
Fuld af Uro dog du ſavner
Fredens ſtille Aand i dig.

St. Helena.

Midt i Havet staaer en Ø;
Fierneſt Maal for driſtig Skipper
Hæve ſig dens ſteile Klipper
I den kæmpehoie Sø.
Der Orkanens Aander boe,
Over Bølgen der de ſuſe,
Der de ſtærke Storme bruſe
Uden Raſt og uden Ro;
Der har vildeſt Fugl ſin Rede,
Der, imellem Fjeld og Hav,
Tvende dunkle Pile frede
Om den ſtore Keiſers Grav.

Hvad — den ſlumrer Høiheds Aand?
Den, hvem Jorden var for lille,

Den, hvem Stormen var for stille,
Den, som sprængte alle Baand.
Knuste Døden denne Barm?
Denne Kraft, der meer ei ruller,
Der, lig Atlas' høie Skulder,
Bar en Verden paa sin Arm.
Blev til Intet Storheds Billed,
Lige stolt i Vel og Vee,
Som for Lyset frem har stillet
Lykkens mægtige Idee?

Ja — til Hvile her han gik!
Hver en Kraft nu slumrer rolig:
Magt og Vælde her sin Bolig
I det snevre Kammer fik.
Glemsels Aand med sagte Fod
Vandrer her, og alle Blade,
Der om Seierskrandsen sadde,
Strøer den ud i Dødens Flod.
Dog — om Storhed Saga værner,
Friskер op den glemte Glands,
Slynger høit mod Himlens Stjerner
Hans udødelige Krands!

Der den fængsler Blik og Sind,
Lyser mægtig over Jorden;
Kalder Syden, vinker Norden
Til Beundring af dens Skin.
Imod den har Tid ei Magt,
Avinds Piil gaaer slov tilbage,
Mens en Rad af friske Dage
Om dens Straaler holde Vagt.
Den skal Fremtids Die lede
Over Verdens vide Hav,
Hen til Klipperne, som frede
Om den store Keisers Grav.

Hvo var han? — Som Ørnens Flugt,
Naar paa understærke Vinger
Allerhoiest den sig svinger,
Hvor hvert jordisk Blik er lukt:
Saa i Livet var hans Gang!
Som et Lyn til alle Sider,
Mellem Jis og Pyramider
Han sit stærke Glavind svang.
Hvo var han? hvis Navn bevinget
Foer som Storm fra Syd til Nord,

Han, hvis Arm, af Lykken tynget,
Holdt i Favn den halve Jord? —

Storheds Barn! Geniets Søn!
Hovmods vældige Betvinger!
Skjæbnens underfulde Finger
Snart for Lyset snart i Løn!
Seirens Styrer, Kampens Gud,
Frugt af hundredtusind Grave,
Midt i Friheds stolte Have
Kæmpetræets største Skud!
Friheds Morder — dog dens Amme!
Vuggen for dens store Sag,
Lynet for dens rene Flamme,
Helt i hundred vilde Slag!

Meer end dette — Tidens Speil
Var hans Liv, hvor frem sig stilled
Kraftens colossale Billed,
Kæmpedyder, Kæmpefeil.
Som Giganterne hans Magt
Stræbte kjækt mod Himlens Stjerne,
Kun det Høie, kun det Fjerne
Stod med denne Aand i Pagt.

Krandsen greb han — den, som bringer
Død, skjøndt evig Herlighed;
Stigende paa Ørnevinger,
Bragte Byttet han herned.

Han, Prometheus' ægte Søn,
Deelte Straffen med sin Fader:
Til de vilde Klipperader
Lænket fast, han fik sin Løn.
Og forbauset Verden saae
Eventyret uden Mage,
Stort og tragisk selv i Klage,
At forsvinde og forgaae.
Nattens Skygge alt det fjerner;
Men forglemmes vil det ei,
Medens Evighedens Stjerner
Vandre over Tidens Vei.

Disse Klipper, denne Plet
Holder her i snevre Skranker
Alle Heltens høie Tanker,
Tæmmer her hans Styrke let.
Her hans stærke Seiersværd,
Her hans laurbærkrandste Throne,

Her hans gyldne Verdenskrone
Bytte blev for Ormes Hær.
Frugten af utrolig Lykke,
Arvingen til evig Priis,
Vandrer her en stille Skygge
Paa de stille Skyggers Viis.

Storheds Grav blev denne Ø!
Høiheds Aander danned Scenen:
Klippen selv er Bautastenen,
Mindet er den dybe Sø.
Musen staaer paa Fjeldets Bryst,
Klio med den ædle Pande,
Og mod alle Verdens Lande
Toner mægtig hendes Røst:
See min Straf og see min Løn!
See det Værk, som jeg fuldendte!
See den Stjerne, som jeg tændte
Klar og evig, i min Søn!

Grevens Død.

Høit i den rigtforgyldte Sal
De tændte Kroner hang,
Mens fra den buede Portal
Musikens Toner klang;
Men ingen Røst sig høre lod,
Der kaldte op til Dands,
Kun tause Marmorstøtter stod
I Salens stille Glands.

Da træder Grev Oginsky ind,
En rank og høi Gestalt:
Fra Panden ned om Hals og Kind
Hans mørke Lokker faldt.

Imod Orchestret frem han gik,
Og mens han Taushed bød,
Han drog af Barmen en Musik,
Og saa hans Tale lød:

Tag denne Dands, og klinge lad
Dens Toner stærkt og frit,
Naar ved min Haand i Dandsens Rad
Vor Dronning svæver blidt;
Først lad den stige som en Strøm,
Der bruser stolt og fri,
Saa lad den hendøe som en Drøm,
Der snarlig er forbi.

Han vender sig — og op med Larm
Nu alle Døre sprang;
For Herrer, Damer, Arm i Arm,
Blev hver en Indgang trang.
Lig tusind Stjerner straalte brat
Hvad skjønnest var og bedst:
Det hele Hof er denne Nat
Hos Grev Oginsky Gjest.

Men af den gamle Konge fort
Den unge Dronning gik,
Lig Blomsten af en Storm berørt,
Med dybt nedsænket Blik.
Ret som et Speil af hendes Sind,
Der ingen Hvile fandt,
Var hendes liliehvide Kind,
Hvis Rose kom og svandt.

Imode Grev Oginsky gaaer
Det kongelige Par,
Og ved hans Ord Fyrstinden slaaer
Sit Øie op til Svar.
Hvad laae der ei i dette Sprog,
Der uden Toner lød!
Det var det hele Hjerte, og
Et Billed af dets Nød.

Dog stille! Fra Orchestret ned
Fanfaren lød igjen,
Og til det floielsklædte Sted
Nu Kongen føres hen.

Men da saa Ballet ordnet staaer,
I sneehvidt Klædebon
Til Dands den unge Dronning gaaer
Ved Grev Oginskys Haand.

Og hvert et Øie fulgte dem
Da kongelig og frit,
Som Dandsen bød, de vandred frem
Saa langsomt Skridt for Skridt.
Hun ligned Dagen, lys og mild,
Hvis Straale lever kort;
Hans Øie var som Stjernens Ild,
Hans Dragt som Natten sort.

Og mens hans sorgbetyngte Aand
I Blik og Miner laae,
Han rører let Fyrstindens Haand,
Og Læben taler saa:
O Dronning! Lyt til denne Klang
Saa klagende og øm,
Et Echo af mit Hjertes Sang
Er disse Toners Strøm.

Thi Dandsen, som os bærer nu,
Hvis Røst og Melodie
Er skjælvende som jeg og du,
Min Smerte hviler i.
Den digted jeg, da Haabet bort
Sig sneg af dette Bryst,
Som en forsvindende Accord
Af Livet og dets Lyst.

Men intet Ord igjen til Svar
Fyrstindens Læbe gav,
Kun Barmen hoit sin Uro bar
Lig et bevæget Hav;
Og Diet, bag hvis lyse Flor
Nys Veemod laae i Skjul,
Sank sky og pludselig til Jord,
Just som en ængstet Fugl.

Hiin Tid sig atter folded ud,
Der aldrig var forglemt,
Hiin Tid, da til Oginskys Brud
I Lon hun var bestemt;

Hiin Tid, der Rod i Hjertet slog,
Da begge halv var Børn,
Før paa sin Vinge hende tog
Den kongelige Ørn.

Men Dandsens Strøm med større Hast
Dem begge frem nu bar,
Saa skjult for Alles Øiekast
I Hoffets Sværm de var.
Og mere høit i begges Bryst
Sin Fakkel Guden svang,
Og mere stærk Oginskys Røst
For Dronning-Øret klang:

O, hører du vel Tonen hist,
Der hilser nu dig om?
Den er mit Afskedsord — tilsidst
En Gjenlyd af min Drøm.
Jeg drømmer end — og lad endnu
Mig denne korte Lyst!
Men er jeg vaagnet, drømme du
Det Samme til din Trøst.

Saa svæved begge hen i Dands
Af Ballets Sværm i Ly,
Og over begge, lig en Krands,
Hang Sorgens sorte Sky.
Rundtom, hvor Glæden blussed varm,
De muntre Stemmer lød,
Men som en Piil i Grevens Barm
Sad alt den mørke Død.

For sidste Gang nu taler han,
Thi snart er Dandsen endt:
O Lys! som end jeg skue kan,
Hvi har du bort dig vendt?
O Blik! hvori mit Liv nu boer,
Hvi sænker du dig ned?
Som fandt du i den dybe Jord
Et Hjem for Kjærlighed.

Lad end til Afsked før min Død
Mig høre denne Røst!
Midt i mit Hjertes bittre Nød
Giv mig den største Trøst!

Siig, at naar skilt er jeg og du,
Vort Haab dog ei er deelt;
At du bevarer da endnu
For mig dit Hjerte heelt.

Ved disse Ord Fyrstinden slog
Sit Øie op til hans,
Og ingen Sky af Tvivl forjog
Dets underfulde Glands;
Kun Taaren styrted fuld og blød
Sig over Kinden varm,
Og fangedes af Rosens Skjød,
Der sad ved hendes Barm.

Men intet Ord hun talte dog;
Men dog Oginskys Aand
Fortolked let det stumme Sprog,
Og med en dristig Haand
Han losrev Blomsten, dugget nu
Af Taaren reen og skær,
Idet han sukked: Ogsaa du
Var hendes Hjerte nær!

Saa iilte han af Salen ud,
Og bleg som Døden sank
Fyrstinden ned — da lød et Skud,
Til Døren styrted Alt.
Død, med det gjennemskudte Bryst,
Med Blomsten trykket mod
Sin blege Læbe som en Trøst,
Laae Greven i sit Blod.

Tankefuld.

Der sidder hun, og Knæet Armen støtter
Mens Haanden slutter om den fine Kind;
Der sidder hun og tænker, eller lytter
Til Aanders sagte Røst, for Verden blind.

Frem hun sig boier længselfuld bevæget,
Hun søger, hvad hun aldrig finde vil,
For eengang denne syge Sjæl er læget,
For disse søde Øine trykkes til.

Dog blev i hendes Blik en Drøm tilbage,
Et Minde om et deiligt Eventyr,
Erindrings Glands igjennem stille Klage,
Lig Maanen, der forsvinder mellem Skyer.

Men om den hulde Læbe Sorger blande
De sagte Toner omt med Længsels Lyst,
Der kaster Veemods Slør om hendes Pande,
Men lokker ingen Taare frem til Trøst.

Nei, den er standset nu den fulde Kilde,
Hen over sunkne Grave Øiet seer:
Det Bryst, hvor Livet stormed, det er stille,
Det føler ei — det røres ikke meer.

Saa sidder hun, og Knæet Armen støtter
Mens Haanden slutter om den fine Kind;
Saa sidder hun og tænker, eller lytter
Til Aanders sagte Røst, for Verden blind.

Bondens Syn.

En Bonde hjemad fra Marken gaaer,
Ved Egen paa Engen han stille staaer;
Han vilde hvile sin mødige Fod,
Thi satte han sig ved Træets Rod.

Da var det som Dvale over ham faldt,
Mens trende Gange hans Navn blev kaldt;
Det var ham, som Stammen skilte sig ad:
En deilig Jomfru derinde sad.

En Egekrands snoer sig om hendes Haar,
Der guldguult lige til Foden naaer;
Som Solskin, der giennem Blade gik,
Var hendes Dines spillende Blik.

„Til Brudgom, Bonde! jeg kaarer dig,“
Saa qvad hun medens hun reiste sig;
Imedens hun gav ham sin hvide Haand:
„Min Fader har knyttet vort Ægtebaand.“

„Nu vil jeg tilhuse med dig gaae;
Der vores Bryllupsgilde skal staae,
Der vil jeg husvale din modige Barm
Alt ved mit Hjerte, udi min Arm.“

I Huset de træde saa tause ind,
Der kysser han hendes Mund og Kind;
Han slaaer sine Arme kring hendes Liv,
Og kalder skjon Jomfru sin Ægteviv.

Fast trykker ham Bruden til sit Bryst;
Som Fuglens i Træet er hendes Røst,
Den daarer ham med en Sang, saa om,
Med Elskovs liflige, sode Drom.

Som Træets Mos hendes Arm er blod,
I den han sover til Morgenrod;
Da vaagner han angest, og reiser sig
I skyndsom Hast, saa kold som et Liig;

Thi ude fra Egen en Stemme klang,
Igjennem Ruden han hørte dens Sang:
Kom ud du Bonde! ud paa min Eng,
Ved mine Fødder er redt din Seng.

* * *

To Piger om Morgnen paa Engen gaae,
Den døde Bonde ved Træet de saae;
Ved hans Hoved laae der en Kampesteen,
I Armen paa ham en nedfalden Green.

Pocalen.

Jeg eier et gammelt Bæger,
Hvis Rand er sleben og fiin;
Tidt det mit Hjerte qvæger,
Fyldt med kostelig Viin.

Naar op det loftes til Munden
Med stærk og duftende Drik,
En Pige stiger fra Bunden
I samme Øieblik.

Hun sætter sin Fod paa Randen,
Og synger en lystig Sang,
Og kalder sig Venus den Anden,
Skjøndt knap en Tomme lang.

Hendes sorte Lokker rulle
Over det hvide Bryst,
Hendes røde Læber er fulde
Af Kjærligheds smigrende Røst.

Hun skuer mig dybt i Øiet;
Og drikker jeg Druens Blod,
Hun dandser omkring fornøiet
Alt paa sin spæde Fod.

Men vredt hendes Øine tindre
Naar Glasset jeg sætte vil;
For hver en Draabe mindre,
Hun vorer en Tomme til.

Nu rækker hun fast en Alen,
Som før dog luftig og let,
Og ligesaa løs i Talen,
Og ligesaa fri og coquet.

Om min Hals sin Arm hun slynger,
Og kysser min Pande omt,
Og sødt for mit Øre synger
Det Sødeste, jeg har drømt.

— Det halve Glas er tilbage,
Det tomme jeg vil i Hast,
Og saa til mit Hjerte drage
Min Deilige omt og fast.

Jeg saae hendes Øine tindre —
Over Læberne Vinen randt —
Den Skjønne blev mindre og mindre,
Med den sidste Draabe hun svandt.

Donna Rosa.

(Et af **Don Juans** Eventyr.)

1.

Fra det høie Slot ved Floden,
Fra de glandsopfyldte Sale,
Prydede med Billedstotter,
Smykkede med Malerkonstens
Yppige og rige Værker,
Klinger Glædens muntre Stemme,
Lystig Dands og søde Sange
Til Musikens friske Toner;
Hundred Kroner, tusind Lamper
Let forvandle Nattens Skumring
Til den straalerige Dag.

Don Juan, som Vert ved Festen,
Tæt omring't af Stadens Skjønne,

Vexler med den Ene Blikke,
Trykker taus den Andens Hænder,
Svarer omt Camillas Sukke,
Lægger Haanden paa sit Hjerte,
Sværger Troskab — medens Øiet
Søger Donna Claras Læbe,
Der fra Vindvets fjerne Bue
Smiler elskovsfuld til ham.

Rundt han iler — dunkle Lokker
Falde om den stolte Pande,
Og hans Øie kaster Straaler
Til de længselfulde Skjønne.
Bleghed hviler paa hans Kinder,
Men de purpurrøde Læber,
Disse, ak, som Elskovsguden
Gav de seierrige Kræfter,
Tolke høit, at endnu Flammen
Blusser stærk i dette Bryst.

Kraft og Anstand, Gratie, Ynde,
Alt hans Skabning smukt forener;
Og den rige Silkeklædnings
Korte Kappe, store Puffer,

Og den franske Kniplings-Krave,
Og den spanske Hat med hvide
Lange Fjedre, og den røde
Sko med Sløifen paa den lille
Smalle Fod, som Kaardens Spidse
Neppe rører — Alt forskjønner
Denne Skabning, disse Træk.

Nu hans Tanke søger hende,
Hun, for hvem hans Hjerte brænder,
Hvem han elsker meest af Alle,
Hvem endnu hans Øie aldrig
Skuet har — den Ubekjendte!
Hun, hvem Rygtets store Vinge
Længst har baaret til hans Øre;
Hun, hans yndige Cousine,
Don Fernandos unge Datter;
Hun, for hvem hans Sal er smykket,
Hun, hvem denne Fest modtager,
Første Gang fra Klosterhallen
Indført i den store Verden;
Hun, hvem fast han har besluttet
Denne Aften at erobre,
Hvad end Seiren skal ham koste;

Hun — da træder Fader, Datter,
Don Fernando, Donna Rosa,
Festlig smykt' i Salen ind.

Don Juan gaaer dem imøde;
Haanden søger Don Fernandos,
Medens Flammer lig hans Blikke
Træffe Donna Rosas Øie;
Tale ved det første Møde
Alt til Blomsten, den forborgne,
Som hun bærer i sit Hjerte,
Hjertets første friske Rose.
See, hvor hendes fine Kinder
Straale høit i Blomstens Farve!
Hvor det sorte Øie tindrer,
Mens hun lytter til hans skjønne,
Til hans søde Smigerord.

Men til Don Fernando vender
Slottets Herre nu sin Tale:
Don Fernando! I behage
Til den næste Sal at ile;
Længe har de gamle Damer
Spurgt om deres ædle Ridder.

Ak, hvor godt erindre ikke
Damer, selv i høieſt Alder,
Deres Ungdoms tro Tilbeder —
Don Fornando, hvor han nøler!
Don Fernando, hvor han tøver!
Hvor han dvæler! Hvor han Tiden
Gjør os lang, den ſlemme Herre!
Saa og ſaa paa tuſind Maader
Damerne har varieret
Længe alt det ſamme Thema.
Derfor nøl ei, ædle Ridder!
Nye Kort og gamle Damer,
Let med begge la'er ſig ſpille,
Begge Dele der I finder. —
Nu til Dandſens lette Rækker
Eders Datter vil jeg føre,
Hvis min Donna mig forunder
Denne Raade, denne Gunſt.

Don Fernando ſvarer: Gjerne
Lever jeg med gamle Damer
Om igjen de gamle Tider;
Paa Erindrings lette Vinger
Flyve frem de fordums Glæder,

Stille Sorger, søde Smerter.
Let igjen de gamle Hjerter
Føde Ungdoms friske Drømme —
Længst henvisnede Bouquetter
Tages frem og lugtes til.

Nu jeg gaaer mit Kort at spille,
Nye Kort med gamle Damer.
Eders Ord jeg om vil vende:
Vogt Jer selv, min kjære Fætter,
At I spiller ei de gamle
Grusomt mod de unge Hjerter. —
„Hvor I skjemter, ædle Ridder!"
Don Fernando iler bort.

2.

Men i Salen nu fremtræder
Don Juan med Donna Rosa. —
Hun, med Kinder klædt' i Purpur,
Og med Øine straalefyldte,
Og med Læber smillomkrandste,
Hilser paa de hundred Damer,
Der med Blikket hende fluge;
Reier let og fuld af Ynde

For Elskværdighedens Monstre,
For de skjønt friserte Herrer,
Der i smaa og store Klynger
Rundt i Salen staae gruppered.
Han med Haanden giver Tegnet
Til det ventende Orchester,
Menuetten at begynde;
Og Musikens stærke Toner
Kalde nu de lette Hjerter,
Kalde nu de lette Fødder
Til den yndefulde Dands.

Hvilken Glands og hvilken Skjønhed,
Hvilken Hær af unge Gratier
Kalde disse Toner ikke!
Hist de blaa og brune Øine
Kimse under stolte Buer
Straalerige ad hinanden.
Hist Blondinen og Brunetten
Arm i Arm gaae huldt forened',
Thi saa godt de klæde sammen;
Hist to fagre Damer skifte
Ord og Haandtryk, medens begges
Blik og Tanker fare vide;

Hist et Øie opad skuer
Fuldt af Udtryk og af Smægten;
Hist et andet dybt sig taber
I den egne Fods Beundring;
Hist et tredie svæver udad,
Og fortryller paa sin Vandring
Hver en Vandrer med sin Glands.

Par ved Par nu staae rangered:
Herrerne med Fjer-Barretten,
Damerne med hvide Vifter
Køle deres varme Kinder;
Og — hvor snild er Amor ikke!
Ømme Ord og ømme Miner,
Kun for To af sød Betydning,
Skjule sig bag disse Mure,
Let opførte som nedrevne. —
Saa i Glædens lyse Farver,
Saa i Ungdoms friske Morgen
Staae i Dandsens lange Række
Med Forventning alle Par.

Stærke Toner nu frembruse —
Og alvorlig og med Anstand
(Fast høitidelig er Minen)

Herren bukker, Damen neier;
Og den samlede Quadrille
Deles saa, lig tvende Strømme,
Der sig krydse — der forenes,
For at fjernes snart igjen.

Men omkring i tætte Klynger
Stille sig de gamle Damer,
For at mønstre, critisere;
For med muligst største Skaansel
Ungdoms Daarskab at bedømme.
Donna Cara, Donna Mara
Stikke Hovederne sammen.
Lidt af Talens rige Bytte
Musen har bevaret mig.

Seer I — hvisker hiin — Fernandos
Unge Datter, som ved Pillen
Don Juan nu Haanden rækker?
See, hvor kjækt omkring hun skuer,
See, hvor Svanehalsen kneiser,
See, hvor stoltelig hun bryster
Sig, imens de sorte Øine
Sprude Funker som Raketter.

Smiil kun til den smukke Fætter!
Slig en Fugl var værd at fange —
Ha, nu slaaer hun ned mod Gulvet
Diet, som af Lynild truffet —
See dog bare, Donna Mara!
Som en Tagsteen blev hun rød.

Ih, ja vist! den Anden svarer,
Seer jeg det, og lugter Lunten.
Det var blot et kjærligt Haandtryk
Fra den velbekjendte Fætter.
Doucement ma petite coquette!
Ogsaa vi har været unge,
Og naar Legen du begynder,
Veed jeg ogsaa hvor den ender:
Først et Haandtryk, saa et Fodtryk,
Saa et Kys og saa et Favntag,
Saa — men seer I, Donna Cara!
Taber hun ei Brystbouquetten? —
See, hvor hurtig han den fanger,
Trykker den mod sine Læber —
Nu god Nat min stolte Svane!
Dine Vinger synke snart.

3.

Menuetten er tilende.
Don Juan sin smukke Dame
Ud fra Salens store Vrimmel
Fører nu til Cabinettet,
Til det venlige, det stille,
Oplyst af en eenlig Lampe,
Der et Halvlys sødt udbreder,
Som naar Maanen sine Straaler
Sænker gjennem Busk og Krat.

Her, min Donna, kan I hvile;
Fjernt fra Larmens stærke Toner
Drage Veiret, sanke Kræfter,
Til I atter ind vil træde
Fri og let i Dandsens Række,
Ak, blandt alle hine Damer
Funklende som Aftenstjernen,
Der de mindre Lys fordunkler
Paa den straalerige Nat.

I den silkebløde Divan
Donna Rosa ned sig sætter,

Hovedet af Haanden stottet,
Følgende med Øiets Stjerne
Don Juan, som over Gulvet
Iler hen til Klokkestrengen,
Der paa Væggens røde Damask
Smykt med gyldne Blomster hænger.
Stærkt han ringer — Pagen kommer.
Bring Champagne! han befaler:
Af den røde to Pocaler,
Af den hvide tvende Glas.

Hurtig det er skeet, og atter
Med den Hulde han er ene.
Nu den sølv-indlagte Bakke
I sin venstre Haand han hæver,
Byder Donna Rosa tage
Af de tvende Glas det ene,
Dette tømmer jeg til Minde,
Blidt han hvisker, om den skjønne
Aften, som i Skjønheds Straaler
Bragte mig den ny Cousine;
Om det stærke, ømme Venskab,
Som jeg ønsker maa forene

Dem, hvem alt Naturen sammen
Bundet har med nære Baand.

Hendes Øie Svar ham giver,
Og mens Rosenlæben smiler,
Griber tøvende hun Glasset;
Nipper af det — Vinens Flammer
Ned sig sænke, medens Hjertet
Hæver sig med lette Slag.

Nu en Bøn, min skjønne Dame,
Dette Hjerte har til Eder,
Og min Læbe blev betroet,
Under evig Troskabs Løfte,
Ydmyg denne Bøn at tolke:
Slaae mig her til Eders Ridder!
Den udkaarede og kjække,
Som for Kjærlighedens Skranke
Stride vil med hver en Fiende,
Der med Amors gyldne Vaaben
Eders Frihed tør bekæmpe.
O, drag ud den lille Viste,
Hvid som Sneen hvor den hviler,
Fra det hulde Bryst I tage

Den, og give Ridderslaget
Ham, som alt for Eders Fødder
Alt en Slave knæler her.

Yndig leer hun, mens hun hæver
Let sig fra den bløde Divan;
Stærkt det sorte Øie funkler,
Og de dunkelbrune Lokker
Svæve om de klare Blikke
Lig en Sky, der vugger stille
Sig om Nattens klare Lys.

Frem hun træder — tusind Folder
Af den hvide Klædning falder
Rundt omkring den ranke Skabning;
Og den lille Fod fremtitter
Under Kjolens rige Dække
Som en Fugl, der ud vil flyve
Fra den hvide Morgensky.

I sin høire Haand hun hæver
Viften nu, og munter taler:
Kjære Fætter! kan jeg nægte
Hvad saa bønlig I forlanger,
Ridderslag af denne Vifte?

Ringe kun er denne Naade,
Men det skee som I begjærer:
Vær — ja vær min Vifte-Ridder!
Eders Pligter være lette
Som det lette Slag af Viften!
Eders Tro dog ei saa luftig,
At med eet den viftes bort!

Saa hun talte, mens hun gav ham
Trende lette Slag med Viften:
Eet paa Skuldren, eet paa Kinden,
Eet paa Pandens stolte Bue —
Det er skeet — og nu hun byder:
Ridder Don Juan, staae op!

Men han griber henrykt Haanden,
Som ham skjenked Ridderslaget;
Trykker den mod sine Læber,
Sværger, tro hvert Bud at lyde,
Som hans Dame ham befaler.
Derpaa hine to Pocaler,
Hvori Vinens Perler skumme
Luende med røde Draaber,
Donna Rosa hen han rækker.
Tag den ene, omt han beder,

Skaalen tom for Eders Ridder,
For den tro, som aldrig svigter
Hverken Damen eller Pligter,
Paalagt' af hans Dames Mund.

Hun — hvor kan hun her sig vægre?
Krandser Rosen paa sin Læbe
Med Champagnens friske Perler. —
Nu til Salen hen, Hr. Ridder!
Siger hun, mens let hun neier:
Til min Fader, som mig savner,
Hurtig nu jeg ile maa.

Først et Kys, mit Hjertes Dame!
Først et Kys af dine Læber,
Af de tryllende, de røde,
Som har vækket hver en Længsel,
Der har Hjem i denne Sjæl.

Det blev røvet — og mod Døren
Flyve hendes lette Fødder:
Indig Purpurrødme dækker
Kinder, Pande, Hals og Bryst.

Denne Vei, min skjønne Donna!
Denne Vei, og ei den anden,
Fører Jer til Don Fernando.
Snart af denne Vei jeg bringer
Faderen det kjære Barn.

4.

Rundt om Slottets høie Mure
Strækker Parken, stor og stille,
Sig med Løvets dunkle Gange,
Med Canalers blanke Flade,
Med de svømkrandste Bugter,
Paa hvis Speil de hvide Svaner
Stolt som Havets Nymfer seile.
Alle Sydens søde Frugter,
Hundredtusind unge Blomster
Sende deres Duft og Vellugt
Fra det friske Bæger ud.

Det er Nattens første Time;
Mørket sine Garn udspænder,
Fanger i sin stærke Snare
Alle Aftenrødens Straaler.
Taageslørets dunkle Folder

Lægge sig paa Himlens Kinder;
Sidste Purpursky forsvinder,
Dagens friske Liv forstummer,
Alt bereder sig til Slummer,
Vugget ind i Nattens Arm.

Alt er stille (o saa stille,
Som paa Livets første Morgen
Barnets Hjerte), Alt er dunkelt —
Alting hviler — Dødens Taushed
Hersker ene — Natten ruger
Sommervarm paa Blad og Busk.

See, da drager frem en gylden
Sky paa Himlens høie Hvælving;
Og i Maanens stille Straaler
Nu et andet Liv begynder,
Ikke kraftig varmt som Dagens,
Men fortryllende og yndigt
Med sit blege Farveskjær.

Rundt i Slottets store Have
Alt nu vaagner, halv af Drømmen

Halv af Slummer end bedøvet;
Og fra Løvets dunkle Gange
Hæve sig de klare Toner,
Fuglesang i Nattens Stille:
Elskovs vakte, ømme Klage
Verlende med Qual og Glæde;
Veemods Stemme, sødt besvaret
Af et andet Hjertes Toner,
Sangen over alle Sange —
Fløiten af en Nattergal.

Og de lange Skygger skride,
Mellem Buske mellem Stammer,
Flygtende for Maanens Flammer
Kæmpestore frem af Mørket.
Og som Drømmen, naar den skifter,
Tryller Alting halvbesløret,
Stedse verlende, med Lyset
Mørket, og med Fuglens Sange
Fensom Tausheds stille Fred.

Men det Heles Herskerinde,
Maanen, Nattens unge Dronning,

Seiler rødmende og herlig
Gjennem Himmelhavets Bølger.
Snart hun kaster sine Blikke
Funklende paa Dal og Høie,
Snart hun speiler sig i Vandet
Tusinddobbelt, snart hun standser
Længselfuld ved Bæk og Kilde;
Snart, som om Erindring mørkned
Hendes Hjerte, falder Sløret
For det hulde Øies Straale.
Saa hun svæver, rig paa Drømme,
Kaldende paa Suk og Længsel,
Over sølvbestrøede Skyer,
Svulmende af Kjærlighed.

5.

Hvo er Parret, som nu vandrer
I de dunkel-lyse Gange?
Som paa Sletten ud nu træder?
Damen nølende, og langsomt
Flyttende de lette Fødder,
Herren ilende, og dristig

Slyngende sin Arm om Damen:
Donna Rosa, Don Juan!

Juan.

O du vredes ei, du Elskte!
At jeg fulgte Hjertets Stemme,
At jeg ledte dig iblinde,
Selv et Bytte for den blinde
Gud, til disse Steder,
Fjernt fra Glædens muntre Toner.
Kjærlighed vil ikke Selskab:
Ikke Herrers Speider-Blikke,
Ikke Frøkners skarpe Øren,
Ikke Fruers spidse Ord.

Rosa.

Dog jeg vredes, ædle Fætter!
Thi for snart I overtræder
Eders Pligter som min Ridder.
O betænk: Hvad Jer mishager,
(I som vist forlængst af Verden
Og dens tomme Glæder kjed er)
Mig just morer og fornøier:
Herrers Speider-Blikke aldrig
Traf jeg i det stille Kloster;

Frøkners skarpe Øren gi'er mig
Leilighed, lidt Vid at øve;
Fruers spidse Ord jeg sender
Dobbelt spidse dem igjen.

Juan.

Nei, umuligt, at et Øie,
Saa fortryllende og yndigt,
Ikke skulde selv fortrylles
Ved den hulde Maanes Straaler;
At et Hjerte, som bevæger
Alle Hjerter, ei bevæges
Skulde selv af denne Stilhed,
Afbrudt kun af Fuglens Sang.

Rosa.

Nævn ei Maanen for mit Øre!
Tie dog endelig med Maanen!
Alle Spaniens Romaner,
Som i Klostret Pater Gomez
Os forskaffed — længst mig gjorde
Kjed af Maanen og dens Straaler;
Og af Ensomhed og Stilhed
Længe trættet, slaaer mit Hjerte

For Fandango, for Cachucha,
For de muntre Strenges Klang.

Juan.

Lyt, o lyt til disse Toner!
Philomele til dig taler.
Elskerinden for min Elskte
Aabenbarer al min Længsel,
Al min Kjærlighed og Attraa.
Saa hun qvad, naar Luna lyste
Over Jorden ned, og skued
Snart ved Flodens Bred i Dalen,
Snart i Skoven bagved Lovet,
Hyrden ved Hyrdindens Bryst.

Rosa.

Det er muligt — Men saa kolig
Falder Duggen; hvis I vil det,
Vandre vi til Salen op.

Juan.

O forstilt er denne Kulde!
Altfor pludselig forandret
Er din Adfærd og din Tale.
Tvivler du om dette Hjerte?

See mig her for dine Fødder,
Hvor den kydske Maane hører
Vil den Eed, som jeg dig sværger:
For skal Jorden, skal den faste
Sig bevæge — før skal Solen
Hvile paa sin lyse Bane,
Hvormed Dagen den betegner;
Før skal Stjernechoret standse
Med den stolte Flugt paa Natten,
Førend dig jeg sviger — førend
Troskab døer i dette Bryst!

Rosa.

Reis Jer, reis Jer, ædle Fætter!
Forhen slig en Eed var kraftig;
Men ifølge Nutids Lære
Gjelder Eders Eed ei meget:
Jorden flyver — Solen og de
Fire Stjerner ei sig flytte.
Derfor reis Jer — Vil I vredes,
Vredes paa Copernicus!

Juan.

Ha, min Kjærlighed du spotter!
Ei du fattet har dens Glæde,

Da til Livet sødt den vaagned
Ved dit første Smiil at møde;
Ei du prøvet har dens Smerte,
O, saa rig, at nu den fattig
Er paa Taarer — denne Smerte,
Som mig snart vil bringe Døden,
Denne Død, som er din Lyst.

Rosa.

Døden? Nei, nei I skal leve!
Leve maae I, ædle Fætter!
Lov mig endelig dog dette.
Og, hvis Eders Smiil jeg fatter,
Det med Døden just ei haster.
Op til Slottet! Op til Dandsen!
Til den luftige Fandango
Jeg indbyder Eder nu!

Juan.

Grumme Skjønne!

Rosa.

Ædle Fætter!
Skjenk min Haand igjen sin Frihed,

At den folge kan med Foden,
Som nu Afsked ta'er med Jer.

Juan.

Denne Haand jeg slipper ikke,
Thi for dyrebar den er mig!
Mod min Villie I mig noder...

Rosa.

Noder?

Juan.

Noder, ædle Donna!
Kun den bittre Nød mig noder
Til —

Rosa.

Hvortil?

Juan.

Til at forskaffe
Eders Lune andet Morskab.
Leporello hist sig nærmer
Med de raske Heste — Hvis I
Lyst min Donna har at ride...
Denne Nat er dog saa skjøn.

Rosa.

I mig overrasker, Fætter!
Virkelig, et Ridt i Natten

Næsten friste det mig kunde.
Det er Andet, end at lytte
Her til Nattergalens Toner,
Og for Maanen vort at sværme.
O hvor herligt, hen at flyve
Paa den raske Ganger — Jorden
Flyver under Hestens Fødder
Som en dunkel Drøm tilbage.
Engen damper, Hesten stamper,
Tørstig drikker Læben Luften,
Øiet qvæges, Kinden gloder,
Brystet hæves, Haabet vinker,
Ovenover Stjernen blinker —
Ak! Champagnen mig begeistrer,
Tilgiv, Fætter, mine Ord!

Juan.

Disse Ord min Sjæl fortrylle!
O forsøg det! Snart tilbage
Er vi som paa Vindens Vinger.
Op paa Gangeren, den lette!
Op da til den lette Flugt!

Rosa.

Først jeg sikker dog maa være
Paa min Ridder og hans Troskab ...

Juan.

O, til evig Tid den Samme!

Rosa.

Altid lydig?

Juan.

Altid lydig!

Rosa.

Og beskeden?

Juan.

Ja, beskeden!

Rosa.

Altid trofast?

Juan.

Altid trofast!

Rosa.

Fast i hver en Skjæbnens Prøve?

Juan.

Fast som Klippen!

Rosa.

Men som Sivet

Bøielig i mine Hænder —

Juan.

Ja, som Sivet og som Klippen!

Rosa.

Siv og Klippe — Nu vel an da!

Kun en Prøve her med Sivet,
At jeg skjønne kan, om ogsaa
Net paa Klippen jeg tør bygge.

Juan.

I befaler?

Rosa.

At min Handske,
Som af Haanden her jeg trækker,
Som mod Træets Top jeg slynger —
(See, o see hvor høit den flyver!)
At I denne Handske henter
Fra den lette Green mig ned.

Juan.

O, I spøger!

Rosa.

Rask, Hr. Ridder!
Er mit Bud endog Caprice,
Mellem os Contracten lyder:
Hvis jeg Eders Bøn skal følge,
Maae I følge mine Bud.

Juan.

Aldrig jeg Contracten bryder;
Som et Lyn jeg Handsken henter!

Rosa.

Som et Lyn jeg Eder følger,
Har I Handsken ned mig bragt.

Juan.

Alt i Træet er jeg oppe!

Rosa.

Vogt Jer for de tynde Grene!

Juan.

Høiere jeg stiger —

Rosa.

Vogt Jer!

Juan.

Grenen gynger —

Rosa.

Hold Balancen

Juan.

Snart jeg er ved Maalet.

Rosa.

Fætter!
Jeg til Lykke ret Jer ønsker,
Ogsaa jeg er ved mit Maal.

Saadan talte Donna Rosa,

Da hun flygtede som Vinden
Op til Slottet, gjennem Haven. —
Don Juan — som just i Haanden
Handsken holdt — fra Grenen springer,
For den Flygtende at fange.
Dog i Springet glider Foden,
Og til Jorden var han styrtet
Hovedkuld, hvis ikke Kappen,
Greben af de skarpe Grene,
Havde standset ham, saa fastholdt
Mellem Jord og mellem Himmel
Svævende han hængte nu.

Juan.

Leporello! Skurk! hvor er du?

Leporello.

Her min ædle Herre! Her jeg
Bringer Hestene — men Himmel!
Kors bevare's! hvad er dette?
Hvo, min Herre, har Jer hængt?

Juan.

Hurtig, Slyngel! Hid med Skuldren,
At min Fod paa den jeg sætter.

Leporello.

Her er Skuldren!

Juan.

Bøi nu Ryggen!

Leporello.

Saa — nu fik I Fod paa Jorden.
Dog Jer Kappe gik i Løbet;
Høit paa Grenen sønderrevet
Hænger den som en Trophæ.

Juan.

Hvor blev Damen?

Leporello.

Damen, som vi
Skulde føre bort i Natten?

Juan.

Ja, just hende, dumme Djævel!

Leporello.

Hende Pokker længst har taget.

Juan.

Hvorfor spærred ei du Veien?

Leporello.

O jeg Taabe! Men jeg troede,
At paa Skrømt hun skulde flygte

Og af Eder saa indhentes,
For at derved Eventyret
Kunde faae romantisk Sving.

Juan.

For din Tro tag dette Ørsig'n,
Af et stærkt prosaisk Sving!

Leporello.

Over mig tilsidst det kommer!
Hvergang I ved Næsen tages,
Mine Øren strax maae bøde.
Nu begriber jeg det Hele!
Ikke sandt, saa gik det, Herre?
Op i Træet fik den Lille
Eder narret efter Handsken,
For at selv hun kunde flygte.
Siig nu ei, at i en Lygte
Meer jeg præker, naar jeg siger:
Mandfolks List er vel behende,
Qvindfolks List er uden Ende!

6.

I de høie Sale klinger
Atter Dandsens muntre Toner;
Atter samle sig de gamle

Damer om den lyse Cirkel,
Hvor sig til Fandango stiller
Donna Rosa med Don Pedro.
Strengen toner — Castagnetten
Svarer i den Skjønnes Hænder,
Og som Stjerner hendes Øine,
De uskyldige og glade,
Laane Dandsens Gratie Straaler,
Folge med hver Legemsbøining,
Svæve høit med Haanden, naar den
Løfter sig med Castagnetten,
Flyve op og ned med Foden
Naar den hurtig sig bevæger,
Naar igjen den vandrer langsomt,
Bunden af Musikens Takt.

Alles Øine folge hende
Med Beundring og med Glæde;
Uden Villie let hun vinder,
Fast hun binder alle Hjerter.
Som paa Vinger, medens Tonen
Yndig klinger, nu hun svæver
Af de lette Fødder baaren,
Med den venstre Haand paa Ryggen,

Med den høire høit i Luften,
Gjennem Salen, forbi Døren,
Da just Døren i det Samme
Aabner sig, og aabenbarer
Don Juan i verlet Kappe,
Med en halv nedslagen Mine,
Og med Øine, som formørke
Sig ved Syn af Donna Rosa,
Der i Flugten kun tilkaster
Ham et let ironisk Smiil.

Med Forundring alle Damer
Hjerte-Seierherrens Miner,
De forknytte, nu betragte.
Og til Leporello, som sin
Herre følger, træder hurtig
Donna Mara. Munden løber
Som et Hjul med tusind Spørgsmaal,
Medens hun med Guld opveier
Hver Betænkning af hans Troskab.
Alt hun veed nu — og tilbage
Iler hun til Donna Cara,
For Historien at skrifte.
Donna Cara, tynget af den,

Sender den til Donna Clara,
Og, engang i Flugten, flyver
Som en Boldt nu rundt i Kredsen
Den fra Clara til Camilla,
Fra Camilla til Elvira,
Fra Elvira til Rosaura,
Fra Rosaura hen til Laura,
Og fra Laura saa til Blanca,
Og fra Blanca nu fremdeles
Videre **in infinitum**,
Saa at inden fem Minutter
Hele Kredsen har den inde.
Hvilken Tisken, hvilken Hvisken!
Hvilken Fnisen, hvilken Spørgen!
Hvilken Spotten og Forhaanen!
Hvilken Kulde møder ikke
Hjerte-Seierherrens Blikke
Nu fra hver en Dames Øine —
Ak, saa gaaer det! Een Bataille,
I Utide tabt, berøver
Ofte Generalen Frugten
Af saa mangen blodig Seir!

Endt er Dandsen. Donna Rosa,
Der et Øieblik sig fjerned,
Nu med Don Fernando vender
Fra den anden Sal tilbage;
Og til Afsked nærme begge
Sig nu Don Juan, der gaaer med
Tvungent Smiil dem let imøde.
I tilgive, ædle Fætter,
Don Fernando taler: at vi
Alt tilhuse os begive,
Men en Datters Luner veed I,
Bør en Fader altid føie.
Og desuden, jeg maa tilstaae,
At mig hine gamle Damer
Just ei friste til at tøve:
Som en plukket Hane gaaer jeg
Bort fra Spillet med dem Alle!
Mens fordybed' i Erindring
Af den gamle Tid vi sadde,
Kigged de mig luunt i Kortet;
Mens begeistret sødt af Mindet
Jeg for Kjærligheden sværmed,
Skrev de Beter mig paa Beter;
Mens jeg sukked, sveg de Farve;

Mens jeg rørt mit Hjerte blotted,
Kneb Ducaterne de fra mig.
Saadan gaaer det, ædle Fætter!
Damer blive altid Damer —
Skjøndt ei meer interessante,
Stedse dog interesseerte
Og af Interesse fyldt'.

Haard er Dommen, ædle Herre!
Svarer Don Juan, idet han
Vender sig mod Donna Rosa,
Og med sagte Stemme taler:
Jeg har bedre Tro, min Donna!
Og hvad mig idag er hændet,
Kun i denne Tro mig styrker.
Strængt, men ikke uretfærdig
Handler I, min ædle Dame,
Da min ringe Fest I røver
Med Jer selv dens hele Smykke —
Dog, jeg tør mig ei beklage!
Kun i dette Haab jeg lever,
At en Bro mig Tiden bygger,
Hvorpaa angerfuld og ydmyg
Eders Gunst jeg tør mig nærme.

Eders Handske her tilbage
Rækker jeg med dyb Beundring
Af dens Eierindes Skjønhed,
Saa bedaarende, at derved
Kun min Adfærd kan undskyldes.
O, lad dette Tegn paa Fiendskab
Ei os skille — Haanden skabtes
Som Foreningens Symbol!

Stolt ham svarer Donna Rosa:
Ædle Ridder! fald dog ikke
I det omme Sprog tilbage;
Ordet vel, men ikke Tonen
Er I mægtig. Denne Handske
Tør jeg ikke meer modtage —
Da til Eder jeg den kasted,
Greb I selv den jo begjærlig,
For mig fiendtlig at bekrige.
Gjem den vel, og glem den aldrig,
Thi fra mig den skal Jer sige:
Ikke alle Spaniens Piger
Ved de søde Ord I vandt!
Saadan talte Donna Rosa —
Dybt hun neied, og forsvandt.

Seiladsen.

Midt paa Havet, mellem friske Bølger,
End i Afskedsdrømme seiler jeg;
Seer paa Soen ud, hvor Vinden følger
Skumklædt Vove paa dens vaade Vei.

Luerød i Vesten Solen daler,
Farver med sit Purpur Hav og Sky:
Funklende den fjerne Bred den maler,
Glimrende som Guld den lille By.

Den forlod jeg — Blikket ud jeg sender,
Fremad der er Alting koldt og dødt;
Ingen Kyst mit Øie der erkjender,
Intet fordums Syn, som jeg har mødt.

Dog — hvad vugges hist paa Dybets Vande?
Samme Billed som i dette Bryst!
Dunkle Lokker om en yndig Pande,
Øine, straalende af Haab og Lyst.

Frem mod mig det svæver fra det Fjerne,
Nær og nærmere paa lette Fod, —
Nu det svandt! — men Kjærlighedens Stjerne,
Venus' Øie, frem af Bølgen stod.

Vaaren.

Atter briſter Jordens kolde Bælte,
Af dens Moderſkjød nu atter vælte
Blomſter frem i millionerviis;
Atter i de løvbedækte, ſvale,
Høie, lyſe, ætherfyldte Sale
Klinger Fuglens Sang til Vaarens Priis.

Bækken frem med løſte Bølger dandſer,
Solens Billed, ſom en Sky bekrandſer,
Svømmer ſtoltelig paa Bølgens Bryſt;
Mild ſom Duen ſvæver Luften over
Havet, der med ſkumbedækte Vover
Bryder ſuſende mod Landets Kyſt.

Ogſaa Menneſket er løſt fra Smerte;
Op fra Spiren dybeſt i hans Hjerte

Fredens dufterige Lilie groer.
Som en Puppe briſter Sjælens Kummer,
Som en Sommerfugl af Dødens Slummer
Vaagner Glæden med de søde Ord:

See, med Morgenrødens Krands om Panden
Er den unge Genius opſtanden,
Slaaer ſin Vinge jublende og glad:
Opad, opad vil den Lette ſtige!
Hente Menneſket fra Lyſets Rige
Kjærlighedens røde Roſenblad.

Tilbagefald.

Fængsles atter nu min Vinge
Da jeg meest den troede fri?
Drages atter jeg tilbage
Til det gamle Sværmeri?
Ak, med Kjærlighedens Roser,
Som i Hjertet finde Ly:
Deres Duft og deres Torne
Sig forynge og fornye.

Ja, det Svundne vaagner atter!
Vaaren lig der bryder frem,
Spire hundredtusind Blomster
Atter i det ode Hjem.
Atter Hjertets gyldne Harpe
Er med friske Strenge stemt,
Og tilbage komme Toner,
Som forlængst jeg troede glemt.

Var det disse dunkle Lokker,
Som mig trylled over Alt?

Denne friske Foraarsskabning,
Denne yndige Gestalt;
Dette Liv, hvis milde Varme
Sig med rene Farver brød
I det brune Øies Straaler,
I de varme Kinders Glød?

Fængsled mig hiint Præg af Tungsind,
Som det hulde Aasyn fik,
Dette Slør af Nat, som dækker
Lyset tidt i hendes Blik,
Dette Sind, som uharmonisk,
Dog har reent sig aabenbart
Gjennem Lunets Smiil og Taarer
Saa fortryllende og klart?

Ak jeg veed ei! Eet jeg føler,
At den lange Fred er endt;
At med alle sine Pile
Guden er tilbage vendt.
Amor! Løs mig af din Lænke,
Slyng den Skjønne fast deri,
At hun dele maa min Længsel,
Eller ganske mig befri!

Bella Donna.

Klart straalte Lysets blanke Glands
Fra tændte Lampers Rad;
Som Blomster i en spraglet Krands
I Kredsen Damer sad.
Dog fængsled intet Syn mit Blik;
Jeg drog ad Drømmens Vei,
Og Øiet rundt i Længsel gik,
Men fandt sin Gjenstand ei.

Da aabned Døren sig, og brat,
Som Fryd i Sorgens Vee,
Som Stjernen paa den dunkle Nat,
Min Skjønne lod sig see.
Hun traadte frem i Damers Flok
I Ungdoms lyse Pragt,
Med Perler om den brune Lok,
I staalblaa Silkedragt.

Ei saae jeg før saa fiin en Kind,
Ei før et Diepar
Af saa vidunderligt et Skin,
Som disse Øine var;
Ei før et Blik saa stolt og blidt,
Ei Midie før saa slank,
Ei før et Bryst saa perlehvidt,
Der yndigt steg og sank.

Nu drog til Strengenes Musik
Hun Sløret af sin Hals,
Og lig en Drøm saa let hun gik
Ind i den lette Vals.
Høit slog ved Tonen hendes Barm,
Og mig det var igjen,
Som førte Himlen i min Arm
Jeg gjennem Luften hen.

Saa svæved hun, og fængsled sødt,
Lig Lys paa Nattens Vei,
Hvert jordisk Blik af hendes mødt,
Skjøndt selv hun rørtes ei.
Selv uberørt af hver en Glands,
Skjøndt den fortrylled Alt,

Steg frem i Nymphechorets Dands
Den herlige Geſtalt.

O fagre Skjønne! Stolte Mø!
Saa deilig og saa kold,
Som Maanen, der i blanken Sø
Sig ſpeiler tuſindfold:
Dit Blik er Straalens klare Skin,
Et Hav er dette Bryſt,
Der ſuger dybt dit Billed ind,
Og ſkjælver ved ſin Lyſt!

Billedet.

Skal aldrig mere dig jeg see
Paa denne skjønne Jord?
Skal aldrig meer jeg Trost og Vee
Mig hente af dit Ord?
Skal aldrig, som naar from og mild
Din Stemme yndig klang,
Ak aldrig meer jeg lytte til
Din Læbes sode Sang?

Du Sjæl i Alt hvad Diet saae!
Mod hvem jeg stræbte hen,
Ei for din Herlighed at naae,
Kun for at elske den;
Kun for at elske, skjondt med Lyst
Saa dog med evigt Savn,
Den Skat, jeg bærer i mit Bryst:
Dit Minde og dit Navn.

Men hvor jeg gik og hvor jeg stod,
Dit Billed fulgte mig:
Af Havets blanke Bølgeflod
Det yndigt hæved sig;
Det funkled fra den dunkle Nat
I gyldne Stjerners Krands,
Det vandred gjennem Skov og Krat
Hos mig i Maanens Glands.

Da gav saa sødelig det Svar
Naar jeg det talte til,
Da lyste klart dets Diepar
Med overjordisk Ild,
Da bølged Haarets rige Flod
Omkring den hvide Kind,
Da vandred let den lette Fod
Med Aanders sagte Trin.

Tidt drog jeg da den fine Haand
Med Skjælven til min Mund,
Og hvisked med bevæget Aand:
Er du et Billed kun?
Er du kun hende som hun boer
I Mindet, som jeg fik?

Var da ei hendes disse Ord
Og disse milde Blik?

O Liv i Drømme, fuldt og let,
Som saa jeg levet har!
O Liv! som tidt jeg har begrædt,
Fordi kun Drøm du var.
O fagre Billed! Mild du seer
Paa mig foruden Ord;
Skal vi da aldrig mødes meer
Paa denne skjønne Jord?

I en Stambog.

Let som en Fugl i Flugten frem sig stilled
Det Syn, som mig dit lette Væsen gav;
Og som en Fugl saa iler nu dit Billed
Ad Bølgen til det blaa Atlanterhav.
Men hvor jeg gaaer, med Savn jeg vil erindre
Det Øies Skjønhed, som jeg flygte seer;
Thi Nordens Dag har nu en Straale mindre,
Og Sydens Himmel snart en Stjerne meer.

Dødens Hule.

Ak, det er saa mørkt saa tyst derinde,
Ingen Stemme trænger kjærlig ind;
Ingen Sol og Maane Vei kan finde
Til hans blege Kind.

Taus han sidder ved den dybe Kilde
Med en Fakkel i sin stærke Haand;
Den han slukker — Døren aabnes stille
For en ængstet Aand.

Nu i Hulens Dyb sin Plads han kaarer,
Sætter til sin Mund et Bægers Rand,
Fyldt med de Forladtes stille Taarer —
Bægret tømmer han!

Gravlægning *).

Her i Gravens Hule,
Dybt i Jordens Bryst,
Vi med Taarer skjule
Alle Hjerters Lyst.

Chor.

Vi med Taarer skjule
Alle Hjerters Lyst.

Rene, stærke Villie,
Fromme, milde Hu,
Fine, hvide Lilie,
Knækket ligger du!

Chor.

Fine, hvide Lilie,
Knækket ligger du!

*) Dette Digt er uden Forfs. Vidende og paa en feilagtig Maade aftrykt i Nytaarsgave fra danske Digtere for 1836.

Intet Blik os qvæger
Nu i Sorgens Stund;
Ingen Røst bevæger
Meer din blege Mund.

Chor.

Ingen Røst bevæger
Meer din blege Mund.

Paa de hvide Kinder
Haabets Rose dør.
Haaret mørkt sig vinder
Lig et Sorgeslør.

Chor.

Haaret mørkt sig vinder
Lig et Sorgeslør.

Hænderne sig folde
Paa den unge Barm;
Barmen, ak, den kolde,
Svulmer aldrig varm.

Chor.

Barmen, ak, den kolde,
Svulmer aldrig varm.

Alt er lagt til Hvile:
Glædens Melodie,
Sorgens Suk og Pile
Flyve dig forbi.

Chor.
Sorgens Suk og Pile
Flyve dig forbi.

Sov da sødt i Haven!
Dødens Timer tæl!
Stig saa let af Graven! —
Elskede, Farvel!

Chor.
Stig saa let af Graven!
Elskede, Farvel!

Den Hedenfarne.

Dig søger allevegne
Til alle Tider jeg:
Gik hjem til Fredens Egne
Du ad den stille Vei?
Boer du i videst Fjerne,
Bag Aftenrødens Skjær,
Den straalerige Stjerne
Den rene Himmel nær?

Kan ei du Jorden glemme
I Lysets Ætherduft?
Endnu din milde Stemme
Bevæger Nattens Luft;
Endnu, naar Mørket hæver
Sit Slør og løser fri
De lette Drømme, svæver
Du sagte mig forbi.

Een Trøst er mig forlenet,
Som byder Tiden Trods:
Jeg veed vi er' forened',
Skjøndt Døden skilte os;
Jeg veed, at løst fra Smerte
Og skilt fra Jordens Savn,
Bevarer dog dit Hjerte
Et Billed og et Navn.

Til Luna.

Mens din Fod, den zephyrlette, maaler
Himmelbanen i den tause Nat,
Falde dine Dines klare Straaler
Melankolske gjennem Busk og Krat:
Zittrende med Luften Bladet bæver,
Skyggen dybt i Skoven stille staaer,
Taagers Dronning hen ad Engen svæver
Med det hvide Slør om sine Haar.

Sødt min Sjæl dit Trylleri fornemmer,
Gamle Dromme vaagne i mit Bryst,
Toner, smeltende lig Mindets Stemmer,
Suse hen i Vestenvindens Røst.
Og som du, hvis længselfulde Blikke
Søger Elskeren, som tabt du har:
Speider rundt mit Øie — finder ikke
Hvad mig her i Verden kjærest var.

En Sommernat.

I dunkle Skyer Stjernen skinner,
Et Flor bedækker Mark og Eng,
Og lig en Sang saa yndig rinder
En Kilde gjennem Skovens Seng;
Fra oven Luftens Stemmer klinge,
Som Aander let de stige ned:
De gode Gaver med de bringe,
Der fylde Hjerterne med Fred.

Og lig en Drøm et yndigt Billed
Sig hæver sødt nu i mit Bryst,
Hvis Længsel tidt det har formildet,
Hvis Smerte tidt det sendte Trøst;
Hvor end i Verden jeg maa fare,
Det lyse Blik jeg tale seer:
O, at vi atter samlet vare!
O, at vi aldrig skiltes meer!

Perlen.

(Cfr. Matth. 13. 45, 46.)

Hvi jeg Gods og Guld ei meer besidder,
Hvi jeg fattig gjennem Verden gaaer,
Jeg, hvis Herlighed var før som Solen,
Naar den pragtfuld op i Østen staaer?
Saa I spørger; — See, min Skjæbne førte
Mig fra Hjemmet ved sit stærke Bud,
Og jeg vandred gjennem mange Lande
I den underfulde Verden ud.

Da jeg traf en Perle paa min Vandring,
Just som Sjælen modig var og træt,
Just som Øiet var af tusind Syner,
Var af Jordens Underværker mæt;
Slig en Perle aldrig før jeg skued,
Aldrig før af Straaler slig en Krands,
Aldrig før saa gjennemsigtig Klarhed,
Aldrig saa vidunderlig en Glands.

Og den var ei blot mit Øies Glæde,
Snart den ogsaa blev mit Hjertes Trøst;
Dag og Nat dens Herlighed mig fyldte
Med unævnelig og stille Lyst.
Naar mit Øie hviilte paa dens Straaler,
Freden underfuld til Hjertet kom:
Den var Lys i hele Verdens Mørke,
Rigdom i Alverdens Fattigdom!

Store Summer bød jeg dens Besidder,
Naar kun Perlen blev mig overladt;
Dog, han fordrede mit hele Eie
For sin sieldne, kostelige Skat.
Alt jeg gav, saa heftig var min Attraa,
Og jeg vandred bort, en Bettler lig:
Gods og Guld er borte — ikkun Perlen,
Dyrebar som fordum, er hos mig. —

Det store Værksted.

Aften var det, og vi stode
Foran Husets aabne Port,
Hvor den høie Mester boede,
Skaberen af Skjønt og Stort;
Han, hvis Værker havde bundet
Med Beundring fast min Aand;
Han, til hvem jeg havde fundet
Veien ved min Førers Haand.

Før vi traadte ind, min Fører
Talte til mig disse Ord:
Hvad endog du seer og hører,
Hvad du haaber end og troer,
Mesteren vil ei du skue,
Thi for denne Gang ei meer
End hans Værksteds ydre Stue
Og hans gamle Træl du seer.

Dog oplades vil dit Øie
Ved den gamle Slaves Værk,
Du vil skjønne, at den høie
Mester er saa viis som stærk;
Thi hvad Slaven danner efter
De Modeller, du skal see,
Aabenbare vil hans Kræfter
Og hans skabende Idee.

Saa han talte, og vi traadte
Gjennem Portens Søiler ind,
Og en stor og hvælvet Grotte
Nu vi saae ved Ildens Skin.
Allevegne Baal der brændte
Over Skaaler af Metal,
Allevegne Gjenskin sendte
Væggen, formet af Chrystal.

Og paa Væggen i en Bue,
Ligefor den aabne Port,
En Metaldør var at skue,
Skjøn og saare konstig giort;
Ind til Mesteren den forte,
Udenfra dog lukket til,

Saa dens Hængsel kun sig rørte
Naar den høie Mester vil.

Men i Grotten allevegne
Kolber og Retorter hang,
Hvorfra Draaber saaes at regne
Gjennem snevre Tragters Gang.
Store Kar opfanged Vandet,
Og ved Ildens Magt det blev
Her med nye Stoffer blandet,
Til det atter løs sig rev;

Til det, fanget af en Mængde
Bøiede og smalle Rør,
Atter sydende sig trængte
Frem igjennem tætte Slør.
Kort Tid kun i dem bevaret,
Drypped Væsken langsomt ned,
Til den størknet saa og klaret
Sammen til en Masse gled.

Rundt paa Jorden stod der Skaaler,
Hvori Safterne sig god,
Der i farverige Straaler

Frem af Gulvets Kilder brød.
Skilte ad og atter blandte,
Skiftende Couleuren om,
Brusende til Slutning randt de
I det gasopfyldte Rum.

Høie Bunker og jeg skued
Her af Kalk og Jord og Leer,
Og omkring dem Ilden lued,
Luttrende dem meer og meer.
Store Blæsebælge brummed,
Hammerværkets Valser gik,
Ilden gnistred, Vandet skummed,
Som en tordnende Musik.

Men belyst af Ovnens Flammer,
Ved sin Ambolt og sit Bord,
I den høire Haand en Hammer,
Foran sig en Kugle stor,
Saae jeg fjernt i Grottens Ende
Nu den gamle Slave staae,
Og bestandig Kuglen vende
Og med Hamren den at slaae.

Ei han hviled, ei han rasted,
Gnister fløi i Hallen om,
Derpaa Kuglen bort han kasted
Just som nærmere vi kom.
Mens i Karret saa han bragte
Leret, farvet overalt,
Kunde forfra jeg betragte
Ret hans Aasyn og Gestalt.

Høi han var og for af Lemmer
Som den vældigste Gigant,
Haanden, han om Karret klemmer,
Ei i Kraft sin Lige fandt;
Stærk var Armen, Ryggen bøiet,
Haarets Lok saa tyk og strid,
Morkt hans Aasyn var, og Øiet
Klogt og vildt til samme Tid.

Ingen Følelse sig malte
I de gamle, runkne Træk,
Ikkun Kraft og Klogskab talte
Fra hans Pande, bred og kjæk;
Om hans Been der sad en Lænke,
Stærk og boielig og lang,

Saa til Grotten sig indskrænke
Maatte evig Slavens Gang.

Men behændig uden Mage
Saae jeg nu ham ile om,
Og af hvert et Kar at tage,
Hvorpaa han tilbage kom.
Leret foran sig nu tog han,
Derpaa ælted han det vel,
Og imens han ælted, slog han
Diet op til sin Model.

Thi paa Ovnens Hylder stode
Smaa Modeller rundt omkring,
Saa jeg knap mit Die troede,
Ved at see de tusind Ting:
Alt var samlet her i Orden,
Dog som Billed kun og dødt,
Alt, hvad forhen jeg paa Jorden
Og i Verden havde mødt.

Nu med Leret Slaven blanded
Stoffer af forskiellig Sort,
Og med herlig Konst han danned

Først en Hund og saa en Hjort.
Saa livagtig var gjengivet
Begges Form i Stort og Smaat,
At for ud at gaae i Livet
Livet selv dem mangled blot.

Begge Former Slaven kasted
Nu paa Vognen op, hvis Hjul
Frem igjennem Muren hasted
I en Løngangs dybe Skjul.
Fra og til ham Vognen kjørte
Dag og Nat ved egen Magt,
Mens til Mesteren den førte
Hvert et Værk, som var fuldbragt.

Da den borte var, min Fører
Hvisked til mig: Pas nu paa!
Naar at aabne sig du hører
Mest'rens Dør, som før vi saae —
Hen jeg saae mod Væggens Bue
Ligefor den aabne Port,
Hvori Døren var at skue,
Skjøn og saare konstig gjort.

Og paa Hængslets blanke Ringe
Dørens Floi sig dreied bort,
Og jeg skued frem at springe
Som et Lyn den lette Hjort.
Flugten ei dens Takker dulgte,
Ei dens Øies Diamant,
Hunden gjøende den fulgte,
Til i Porten begge svandt.

Men forbauset atter vendte
Øiet jeg mod Slaven hen,
Der med Hurtighed fuldendte
Just et Arbeid nu igjen.
Lig en Rem det var, der snoede
Sig i Bugter om hans Krop,
Og paa Remmen sad et Ho'de,
Svulnet som en Ødderkop.

Frem han trak den og tilbage
Over Skuldren i sin Haand,
Og jeg Remmen saae modtage
Farver som et spraglet Baand.
Hurtig Vognen den bortførte,
Og da hurtig om jeg saae,

Saae jeg Døren, der sig vorte
Paa sit Hængsel, op at gaae.

Stærkt mit Hjerte slog og bange,
Thi fra det forborgne Hjem
Skued jeg en vældig Slange
Nu i Bugter komme frem.
Smukt i Lyset Farven brød sig,
Gnister funkled fra dens Blik,
Hvislende den fremad skød sig,
Til ad Porten ud den gik.

End i Frygt til Slaven skued
Jeg paany med agtsom Hu,
Og en Rosenknop, som lued,
Formede den Stærke nu.
Derpaa med behændig Finger
Skabte han et Fugle-Par,
Uden Liv dog begges Vinger,
Uden Duft dog Rosen var.

Op til sin Model han hæved
Hurtig saa sit Blik igjen,
Og opmærksom Øiet svæved

Over Formen længe hen.
Leer, med fine Stoffer blandet,
Tog han nu, og med sin Haand
Han et Barne-Legem danned,
Skjønt af Form, men uden Aand.

Barn og Fugl og Rose førtes
Bort paa Vognen samme Gang;
Et Minut — og atter rørtes
Mest'rens Dør, og op den sprang:
Smykt med morgenrøde Kinder,
Med et Smiil og deiligt Blik,
Hvori Paradiset skinner,
Gjennem Grotten Barnet gik.

Rosenknoppen, fyldt med Duften,
I hans Haand sig hæved høi,
Begge Fuglene i Luften
Om hans gyldne Hoved fløi.
Synet var saa skjønt og herligt,
At til Slaven om jeg saae,
For at see hans Blik, naar kjærligt
Dette Værk det hviilte paa.

Dog fordybet i et andet
Stod den Gamle mørk og suur,
Medens Haanden atter danned
Paa en Menneskefigur.
Skjævt han dog den holdt for Øiet,
Og paaskraa hans Haand gled bort,
Saa Figurens Ryg blev bøiet
Og det ene Been for kort.

Panden rynked han i Vrede
Da sit Misgreb han blev vaer,
Men da Vognen alt stod rede,
Dog Figuren hen han bar.
Vognen rulled — Knap jeg blinked
Med mit Øie, før paastand
Gjennem Grottens Dør der hinked
Frem en lille, puklet Mand.

Ved et Træf nu faldt mit Øie
Paa det store Uhr, der stod
Mellem Pillerne, de høie,
Paa den stærke Marmorfod.
Over Kæmpeskiven Uglen
Rikked her til Tidens Gang,

Medens nedenfor Pendulen
Sin uhyre Kugle svang.

Kobberviseren, som peged
Hen paa Tidens stumme Bud,
Meer og meer sig frem bevæged,
Timen nu var løben ud.
Hundred Hjul med eet man hørte,
Hamren i det skjulte Værk
Klokken dundrende berørte,
Saa dens Tone gjenlød stærk.

Men da Timen slog, jeg skued
Alt i Grotten skifte om:
Andre Flammer frem der lued,
Andre Kilder frem der kom;
Hammerværket Valser skifted,
Andre Stoffer blev end før,
Andre Arter Luft der vifted
Frem af Blæsebælgens Rør.

Kun den gamle Slave stod end
Uforandret ved sit Værk:
Lænken sad endnu om Foden,

Haanden virked endnu stærk.
Kuglen, som han før bortslængte,
Greb han just som Timen lød,
Og mens sammen han den trængte,
Han med eet den sønderbrød.

Atter føied han den sammen,
Vendte ud hvad før var ind,
Kasted saa den ind i Flammen,
Pustet op ved kraftig Vind.
Mens endnu den gloded, tog han
Den i Favn med stærken Arm,
Og med Hamren vældig slog han
Løs paa Kuglens hvalte Barm.

Høie danned han og Dale,
Ild og Vand han i den gød,
Lig et Riis en gylden Hale
Dybt han fæsted i dens Skjød.
Da den fuldendt var, han kasted
Den paa Vognen — som en Vind
Vognen hurtig med den hasted
Til den store Mester ind.

Men min Fører hviſked til mig:
Et Mirakel ſnart vil ſkee!
Hiſt ved Portens Soile ſtil dig,
Thi det Storſte ſkal du ſee.
Hen vi gik — og fuld af Længſel
Saae jeg mod den lukte Dør:
Døren atter paa ſit Hængſel
Let ſig aabnede ſom før.

Og til Slaget af Pendulen
Lyttende juſt ſtode vi,
Da fra Døren Kæmpe-Kuglen
Tordnende os foer forbi.
I en Ildſky halv den dulgte
Os ſin glødende Geſtalt —
Ud ad Porten vi den fulgte —
Tuſind Mile var den alt!

Stor og ſtørre — meer og mere
Voxte Kuglen, fuld af Pragt;
Hundred Miil nu eller flere
Er dens gyldne Hale ſtrakt.
Langt og længer den ſig fierner,
Meer harmoniſk bli'er dens Klang,

Op mod Firmamentets Stjerner
Gjennem Luften den sig svang.

Henrykt fulgte Tanken stille
Med den flyvende Comeet,
Som paa Banen nu saa lille,
Fjern og straalende blev seet;
Som en nyskabt Tone klang den
I de stolte Sphærers Chor;
Blandt de andre Stjerner svang den
Sig i Cirkel om vor Jord.

Men jeg sænkede mit Øie,
Greb min stille Førers Haand:
„Stor er Mesteren, den høie,
Ubegribelig hans Aand!
Men hans gamle, kloge Slave,
Han, som Alt formaaer, og kan
Dog ei skjenke Livets Gave,
Han, den Stærke — hvo er han?"

„Hvad? — mig svared nu min Fører:
Saa du Slaven kjendte ei?
Han, der mægtig her sig rører

Paa sin fast afmaalte Vei:
Han, der uforandret viste
Sig ved Slag af Tidens Uhr:
Han, den gamle, nokſom priſte,
Altid virkende Natur!'

Den ottende Konst.

Syv Konster man fra gamle Dage drev,
Hvormed Enhver forsøge kan sin Lykke,
Foruden først at gjøre Prøvestykke
Og tage Borgerskab og Borgerbrev,
Og frie Konster disse syv man nævner.
Sligt er nu saare godt; kun er det slemt,
At blandt de syv den ottende er glemt,
Som — skjøndt den hverken fordrer store Evner
Saalidt som megen Lærdom — dog tilvisse
Ei burde kaldes mindre fri end disse,
Thi frit endnu den øves alle Dage;
Og denne Konst — er Konsten at behage.

Er det en Konst? du spørger. — Troer du, Kjære,
At du behage kan Enhver omsonst?
Sig til dig selv: „o det er ingen Konst,
At vinde Hjerter og ved Hjerter Ære" —

Og see, om Livet vil det Samme lære.
Nei! at behage, det er just en Konst,
Som for de Fleste selv er høist besværlig,
Og Konstner er Enhver, som vinder Gunst;
Er det ei saa, vil ei jeg være ærlig.

Men hvordan lærer man da Konsten? Ja,
Jeg nægter ei, at dette just er Knuden;
Thi mangen En behage kan, foruden
At gjøre selv det Mindste til og fra.
Han fødes til Behag; blot han sig viser,
Man roser og tilbeder ham — man priser
Ham selv for Dyder, som han aldrig har.
Hver Dames Hjerte i Beslag han ta'er,
Hver Fyrste laaner naadig ham sit Øre,
Hver vil ham tjene, Alle kan han røre,
Han i en Haandevending kan forføre,
Og er maaskee med Alt — dog kun en Nar.
En saadan En ei Lærdom nødig har.
Saa er der Andre, som med Suk og Smerte
Sig sige maae, at Ingen de behage:
De svede Nætter og de svede Dage,
Men svede sig dog aldrig til et Hjerte;

De har paa Ærens Trappe neppe fodet,
For baglænds strax de styrte ned paa Ho'det;
De vise neppe sig, om nok saa kort,
I noget Huus, for Verten raaber: Bort!
Det er Ulykkelige — disse Stakler
De hjelpes ei ved Konst, men ved Mirakler.

Men endnu er den tredie Sort tilbage,
Den store Mængde, som ei kommer i
Den nævnte dobbelte Categorie:
Folk, som har sure og har søde Dage,
Folk, som behage og som ei behage,
Alt efterson de Tingene vil tage;
Folk, som i Lykkens Bog har et Capitel,
Om ei paa anden Viis, saa ved en Titel;
Folk, som sig altid føle for med Hænderne,
Og aldrig røre tør ved Ydrenderne;
Folk, som, lig Koen, døe mens Græsset groer;
Folk, som nu Folk er fleest paa denne Jord.
Til dem at tale har jeg her den Ære;
Thi naar de vil, saa kan de Konsten lære.

I Chinas Land, hvor Alting som bekjendt
Er i den bedste Orden, hvor man kjender
For Alting Raad og Trøst, man ogsaa har
I Konsten at behage Professorer.
De boe i Peking, nær ved Keiserborgen,
Og over deres Døre læser man
Med gylden Skrift de Ord: **King-kong-fut-se**
Pe-kuang-pe — Ord, som paa Dansk betyde:
Træd ind, min Ven! du vil det ei fortryde.

Til slig en Mand en Morgen kom en Yngling,
Hvis Navn var Peri, med fortvivlet Blik,
Med Kinder, blegede af Sorg, og Miner,
Som tydede paa dyb Elendighed,
Og sagde sukkende: Giv mig et Raad!
Lær mig den Konst, at vinde trende Hjerter,
Som nu jeg mistet har, igjen tilbage.
En Ven jeg havde, en fortræflig Digter
I høiere chinesisk Poesie;
Og en Patron, en Mandarin jeg kjendte,
Som meente mig det vel; og o! jeg elsked
En deilig, ja en himmelsk China-Datter,
Hvis smalle Øine sadde sødt paaskraa,
Hvis Fod i Længde knap var fire Tommer,

Hvis dunkle Haar var samlet til en Kegle,
Der paa det spidse Hoved yndigt nikked —
Men Ven og Elskerinde og Patron
Har alle vendt sig bort i Vrede fra mig,
Thi jeg behager dem ei meer. Her qvaltes
Af Sorg hans Stemme; og, af Smerten bøiet,
Han sank til Jorden ned med Graad i Øiet.

Nu, lad dig troste, sagde mild den Lærde,
Idet han hæved ham fra Gulvet op:
Jeg kjender Een, hvis Konst hvert Hjerte vinder,
Og som dig lære skal den samme Konst.
Med disse Ord han drog et Dække bort,
Som deelte Stuen, og for Peris Blik
Sig viste nu en siddende, en stor
Og majestætisk Menneske-Figur
Af Porcellain, hvis Hoved, der var smykket
Med en uhyre høi og spids Terrin,
Bestandig nikked fremad og tilbage,
Som vilde det sig selv i Slummer vugge;
Med andre Ord: en stor chinesisk Dukke.

Min unge Ven — Professoren nu talte —
Betragt ærbødig denne store Mand;

Thi denne Mand var, som han sidder her,
I lang Tid Favorit hos en Minister;
Selv Keiseren har høiligen ham yndet,
Og hvad det smukke Kjøn betræffer, da
Jeg Ingen kjender, som var elsket meer
Af dem ved Dag og Nat, til alle Tider,
End denne store Mand, som her du seer.

Du spøger sagde Ynglingen, idet
Han til Figuren gik, og slog med Stokken
Paa Dukkens Hoved saa at huult det gjenlød:
Hvor er det muligt? denne hjerneløse
Og tomme Dukke — den en Favorit,
Ei blot hos en Minister, men hos Damer?

Tie! svared hiin — forsynd dig ei med Ord,
Og spot ei daarlig, hvad du ei begriber:
Ja, det er sandt, den unge Mand er huul,
Og Ho'det har den Evne kun at nikke,
Men just hans Huulhed er hans største Skat;
Thi ved en egen Form af Bryst og Mave
Gi'er som et Echo han hver Lyd igjen,
Og paa hver Tale, som man retter til ham,
Han svarer altid lydeligt og høit.

Gaa hen til ham, og gjentag stærkt og tydeligt,
Hvad Mandarinen, hvad din Elskerinde
Og hvad din Ven dig sagde sidste Gang,
Før bort de vendte sig i Vrede fra dig.
Læg nøie Mærke til, hvad saa han svarer;
Thi ægte Viisdom, Raad og Hjelp og Trøst,
Alt vil du finde samlet i hans Røst.

Hvert Ord, som da de sagde, vel jeg mindes,
Gjensvared Peri, mens han vendte sig
Til Dukken om, og talte høit til denne
Med Mandarinens Røst: „Siig, unge Ven,
Siig mig paa Ære og Samvittighed
Din Mening om hvad nylig her du saae,
Thi ei jeg nægte kan, at jeg faaer Skrupler;
Da for Soldaten jeg lod Ho'det slaae
Af Betleren, fordi han af mig tiggede,
Mon da jeg gjorde Uret eller Ret?"
Ret! raabte Dukken mens den heftig nikkede,
Og som et Echo, medens Halsen vrikkede,
Den gjentog atter Ordet: Ret — Ret — Ret. —
Jeg sagde: Uret — sukked Peri let.

Lig Digteren, lig Vennen atter hæved
Mod Dukken han sin Stemme: „Bedste Broder!
Hvis Dom jeg veed er sanddru, og hvis Bifald
Er kjært mig over Alt — o sig, hvad tykkes
Dig om det Digt, hvori jeg Theen priser,
Og navnlig hæver høit den over Kaffe,
Det lange Digt, som jeg igaar dig skikkede;
Sig, finder du det daarligt eller godt?"
Godt! raabte Dukken mens den voldsomt nikkede,
Og medens atter frem den Lyden hikkede,
Den repetered atter: Godt — godt — godt. —
Jeg — sukked Peri — trak paa Skuld'ren blot.

Nu tredie Gang til Dukken han sig vendte,
Og med sin Elskerindes Røst han talte:
„Min omme Ven, hvem sødt min Sjæl tilbeder,
Hvad synes du om disse sorte Pletter,
Som omkring Øiet jeg med Tusch mig prikkede?
O, finder du med denne Pynt mig skjøn?
Skjøn! raabte Dukken himmelhøit og nikkede,
Og medens Peri den i Munden liggede,
Fra Maven toned atter: Skjøn — skjøn — skjøn. —
Jeg svared omvendt, sukked Chinas Søn.

Den Lærde smilte — Ynglingen i Tanker
Paa Jorden stirred; da han heftig udbrød,
Idet han hæved Haand og Blik mod Dukken:
Ja, du har Ret, du Vise, hvem jeg haaned,
Fordi jeg ei forstod din dybe Tomhed,
Og ei begreb dit hule Væsens Kjærne.
Ja, du har Ret! og som i Speilet seer jeg
I dine Ord min Skjæbne og dens Aarsag.
Alt har jeg tabt, fordi jeg før ei kjendte
Dig og din hule, herlige Natur.
Men kan min Brøde aldrig da forsones?
End nikker du til mig — din Trøst jeg fatter:
Du er min Lærer, jeg er din Discipel!

Han gik; men os Historien beretter,
At inden trende Dage vandt han atter
Tilbage sine trende tabte Hjerter.
Ja, fremad gik han med utrolig Lykke;
Thi altid nikked han, og Alle gjengav
Han deres egen dyrebare Røst.
Nu er han allerede Mandarin,
Har otte Paafuglfjer, og ferten Koner,
Af hvilke fast til Raseri han elskes.
Ja selve Keiseren ham er bevaagen,

Og har ham tillagt Navnet: **Pekko-Ekko,**
Paa Dansk: den høist behagelige Mand.

Her ender min Fortælling, og Moralen
Jeg overlader Hver at drage frem.
Husk bare paa, at China er dens Hjem;
Om os naturligviis er ikke Talen.